

Suomenkielinen laitos

Lainsäädäntö

59. vuosikerta

2. helmikuuta 2016

Sisältö

I Lainsäätämisjärjestyksessä hyväksyttävät säädökset

ASETUKSET

- ★ Euroopan parlamentin ja neuvoston asetus (EU) 2016/93, annettu 20 päivänä tammikuuta 2016, tiettyjen Schengenin säännöstön säädösten kumoamisesta 1
- ★ Euroopan parlamentin ja neuvoston asetus (EU) 2016/94, annettu 20 päivänä tammikuuta 2016, tiettyjen Schengenin säännöstön poliisiyhteistyötä ja rikosasioissa tehtävää oikeudellista yhteistyötä koskevien säädösten kumoamisesta 6
- ★ Euroopan parlamentin ja neuvoston asetus (EU) 2016/95, annettu 20 päivänä tammikuuta 2016, tiettyjen poliisiyhteistyötä ja rikosasioissa tehtävää oikeudellista yhteistyötä koskevien säädösten kumoamisesta 9
- ★ Euroopan parlamentin ja neuvoston asetus (EU) 2016/96, annettu 20 päivänä tammikuuta 2016, Koillis-Atlantilla harjoitettavaan kalastukseen liittyvää tulevaa monenkeskistä yhteistyötä koskevan yleissopimuksen soveltamisalaan kuuluvalla alueella sovellettavasta valvontaa ja täytäntöönpanotoimia koskevasta suunnitelmasta annetun asetuksen (EU) N:o 1236/2010 muuttamisesta 13

DIREKTIIVIT

- ★ Euroopan parlamentin ja neuvoston direktiivi (EU) 2016/97, annettu 20 päivänä tammikuuta 2016, vakuutusten tarjoamisesta (uudelleenlaadittu) ⁽¹⁾ 19

⁽¹⁾ ETA:n kannalta merkityksellinen teksti

Säädökset, joiden otsikot on painettu laihalla kirjasintyyppillä, ovat maatalouspolitiikan alaan kuuluvia juoksevien asioiden hoitoon liittyviä säädöksiä, joiden voimassaoloaika on yleensä rajoitettu.

Kaikkien muiden säädösten otsikot on painettu lihavalla kirjasintyyppillä ja merkitty tähdellä.

I

(Lainsäätämisyjärjestyksessä hyväksyttävät säädökset)

ASETUKSET

EUROOPAN PARLAMENTIN JA NEUVOSTON ASETUS (EU) 2016/93,

annettu 20 päivänä tammikuuta 2016,

tiettyjen Schengenin säännösten säädösten kumoamisesta

EUROOPAN PARLAMENTTI JA EUROOPAN UNIONIN NEUVOSTO, jotka

ottavat huomioon Euroopan unionin toiminnasta tehdyn sopimuksen ja erityisesti sen 77 artiklan 2 kohdan a, b ja d alakohdan, 78 artiklan 2 kohdan e ja g alakohdan, 79 artiklan 2 kohdan c ja d alakohdan sekä 87 artiklan 2 kohdan a alakohdan,

ottavat huomioon Euroopan komission ehdotuksen,

sen jälkeen kun esitys lainsäätämisyjärjestyksessä hyväksyttäväksi säädökseksi on toimitettu kansallisille parlamenteille,

noudattavat tavallista lainsäätämisyjärjestystä ⁽¹⁾,

sekä katsovat seuraavaa:

- (1) Unionin lainsäädännön avoimuuden lisääminen on olennainen osa unionin toimielinten soveltamaa paremman säädöskäytännön strategiaa. Sen vuoksi on aiheellista kumota tarpeettomiksi käyneet säädökset.
- (2) Tietyistä Schengenin säännöstöön kuuluvista säädöksistä on tullut tarpeettomia väliaikaisen luonteensa vuoksi tai siitä syystä, että niiden sisältö on korvattu myöhemmin annetuin säädöksin.
- (3) Toimeenpanevan komitean päätös SCH/Com-ex (95) PV 1 rev ⁽²⁾ koski erityistilannetta, jossa Portugali pyysi mahdollisuutta ennalta kuulemiseen indonesialaisten viisuminhakijoiden osalta. Tämä päätös on menettänyt merkityksensä sen jälkeen, kun voimaan tulivat Euroopan parlamentin ja neuvoston asetukset (EY) N:o 810/2009 ⁽³⁾ ja (EY) N:o 767/2008 ⁽⁴⁾, joilla annettiin uudet säännöt muiden jäsenvaltioiden ennalta kuulemisesta viisumien myöntämisen yhteydessä.
- (4) Toimeenpanevan komitean päätöksessä SCH/Com-ex (95) 21 ⁽⁵⁾ säädetään Schengen-valtioiden velvollisuudesta vaihtaa tilastotietoja, jotta maahanmuuton seuranta ulkorajoilla voitaisiin tehostaa. Tämä päätös on menettänyt merkityksensä sen jälkeen, kun voimaan tuli neuvoston asetus (EY) N:o 2007/2004 ⁽⁶⁾, jolla annetaan Frontex-virastolle tehtäväksi tehdä ulkorajoilla esiintyviä riskejä ja ulkorajojen nykytilaa koskevia riskianalyyskejä ja kehittää ja ylläpitää tällaisten tietojen vaihtamisen mahdollistavia tietojärjestelmiä.

⁽¹⁾ Euroopan parlamentin kanta, vahvistettu 24. marraskuuta 2015 (ei vielä julkaistu virallisessa lehdessä) ja neuvoston päätös, tehty 14. joulukuuta 2015.

⁽²⁾ Toimeenpanevan komitean päätös, tehty 5 päivänä toukokuuta 1995, yhteisestä viisumipolitiikasta. Päätös sisällytettiin Brysselissä 28 päivänä huhtikuuta 1995 pidetyn toimeenpanevan komitean kokouksen pöytäkirjoihin (SCH/Com-ex (95) PV 1 rev) (EYVL L 239, 22.9.2000, s. 175).

⁽³⁾ Euroopan parlamentin ja neuvoston asetus (EY) N:o 810/2009, annettu 13 päivänä heinäkuuta 2009, yhteisön viisumisäätöjen laatimisesta (viisumisäätö) (EUVL L 243, 15.9.2009, s. 1).

⁽⁴⁾ Euroopan parlamentin ja neuvoston asetus (EY) N:o 767/2008, annettu 9 päivänä heinäkuuta 2008, viisumitietojärjestelmästä (VIS) ja lyhytaikaista oleskelua varten myönnettäviä viisumeja koskevasta jäsenvaltioiden välisestä tietojenvaihdosta (VIS-asetus) (EUVL L 218, 13.8.2008, s. 60).

⁽⁵⁾ Toimeenpanevan komitean päätös, tehty 20 päivänä joulukuuta 1995, Schengen-valtioiden ulkorajoilla mahdollisesti ilmeneviä vaikeuksia koskevien tilastotietojen ja yksittäisten tietojen vaihtamisesta (SCH/Com-ex (95) 21) (EYVL L 239, 22.9.2000, s. 176).

⁽⁶⁾ Neuvoston asetus (EY) N:o 2007/2004, annettu 26 päivänä lokakuuta 2004, Euroopan unionin jäsenvaltioiden operatiivisesta ulkorajayhteistyöstä huolehtivan viraston perustamisesta (EUVL L 349, 25.11.2004, s. 1).

- (5) Toimeenpanevan komitean päätöksessä SCH/Com-ex (96) 13 rev 1⁽¹⁾ vahvistettiin edustavien ja edustettujen jäsenvaltioiden oikeudet ja velvollisuudet siltä osin kuin on kyse Schengen-viisumien myöntämisestä kolmansissa maissa, joissa kaikilla Schengen-valtioilla ei ole edustustoa. Tämä päätös on menettänyt merkityksensä sen jälkeen, kun voimaan tuli asetus (EY) N:o 810/2009, jolla vahvistetaan uudet edustusjärjestelyjä koskevat säännöt sellaisia tilanteita varten, joissa jäsenvaltio sopii edustavansa toista jäsenvaltiota hakemusten käsittelyssä ja viisumien myöntämisessä kyseisen jäsenvaltion puolesta.
- (6) Toimeenpanevan komitean päätöksellä SCH/Com-ex (97) 39 rev⁽²⁾ hyväksyttiin Schengen-valtioiden välisten takaisinottosopimusten yhteydessä huomioon otettavia todisteita ja tunnusmerkkejä koskevat pääperiaatteet. Tämä päätös on menettänyt merkityksensä sen jälkeen, kun voimaan tulivat neuvoston asetus (EY) N:o 343/2003⁽³⁾ ja komission asetus (EY) N:o 1560/2003⁽⁴⁾, joilla säädetään niistä todisteista ja aihetodisteista, joiden avulla turvapaikkahakemuksen käsittelystä vastaava jäsenvaltio määritetään.
- (7) Toimeenpanevan komitean päätöksessä SCH/Com-ex (98) 1 rev 2⁽⁵⁾ säädettiin useista toimenpiteistä, joiden tarkoituksena oli tehostaa ulkorajoilla suoritettavia tarkastuksia. Tämä päätös on menettänyt merkityksensä sen jälkeen, kun voimaan tulivat Euroopan parlamentin ja neuvoston asetus (EY) N:o 562/2006⁽⁶⁾, jossa vahvistetaan ulkorajojen ylittämistä koskevat säännöt, ja asetus (EY) N:o 2007/2004, jossa Frontex-virastolle annetaan tehtäväksi helpottaa ulkorajavalvontaan liittyvien yhteisön toimenpiteiden soveltamista varmistamalla jäsenvaltioiden toimien yhteensovittaminen näiden toimenpiteiden täytäntöönpanossa.
- (8) Toimeenpanevan komitean päätöksessä SCH/Com-ex (98) 18 rev⁽⁷⁾ vahvistettiin menettely niitä tapauksia varten, joissa Schengen-valtioilla on vakavia ongelmia kulkulupatodistusten saamisessa laittomasti maassa oleskelevien kolmansien maiden kansalaisten takaisinottomenettelyä varten. Päätöksessä säädettiin lisäksi mahdollisuudesta tutkia unionin tasolla, olisiko niiden maiden osalta, jotka aiheuttavat ongelmia, tarvetta turvautua muihin, pakottavampiin keinoihin. Tämä päätös on menettänyt merkityksensä unionin tehtyä useiden kolmansien maiden kanssa takaisinottosopimuksia. Kyseisissä sopimuksissa määrätään unionin alueella laittomasti oleskelevien kolmansien maiden kansalaisten palauttamiseen liittyvistä kolmansien maiden viranomaisten ja jäsenvaltioiden viranomaisten velvollisuuksista ja menettelyistä.
- (9) Toimeenpanevan komitean päätöksellä SCH/Com-ex (98) 21⁽⁸⁾ hyväksyttiin yhteisiä sääntöjä, jotka koskevat leimojen merkitsemistä kaikkien viisuminhakijoiden passiin keinona estää samaa hakijaa jättämästä samanaikaisesti tai peräkkäin useita hakemuksia. Tämä päätös on menettänyt merkityksensä asetuksen (EY) N:o 810/2009 voimaantulon jälkeen, sillä kyseisessä asetuksessa vahvistettiin uudet säännöt viisumien myöntämisestä ja hakijan matkustusasiakirjojen leimaamista varten.
- (10) Toimeenpanevan komitean päätöksessä SCH/Com-ex (98) 37 def 2⁽⁹⁾ säädettiin joukosta toimenpiteitä, joiden tarkoituksena oli luoda kokonaisvaltainen lähestymistapa laittoman maahanmuuton torjuntatoimien tehostamiseksi. Nämä toimenpiteet pantiin täytäntöön toimenpiteistä laittoman maahanmuuton torjumiseksi 27 päivänä lokakuuta 1998 tehdyllä keskusryhmän päätöksellä (SCH/C (98) 117). Nämä päätökset ovat menettäneet merkityksensä sen

⁽¹⁾ Toimeenpanevan komitean päätös, tehty 27 päivänä kesäkuuta 1996, Schengen-viisumien myöntämisestä Schengenin sopimuksen soveltamisesta tehdyn yleissopimuksen 30 artiklan 1 kohdan a alakohdan mukaisesti (SCH/Com-ex (96) 13 rev 1) (EYVL L 239, 22.9.2000, s. 180).

⁽²⁾ Toimeenpanevan komitean päätös, tehty 15 päivänä joulukuuta 1997, Schengen-valtioiden välisten takaisinottosopimusten yhteydessä huomioon otettavia todisteita ja tunnusmerkkejä koskevista pääperiaatteista (SCH/Com-ex (97) 39 rev) (EYVL L 239, 22.9.2000, s. 188).

⁽³⁾ Neuvoston asetus (EY) N:o 343/2003, annettu 18 päivänä helmikuuta 2003, niiden perusteiden ja menettelyjen vahvistamisesta, joiden mukaisesti määritetään kolmannen maan kansalaisen johonkin jäsenvaltioon jättämän turvapaikkahakemuksen käsittelystä vastuussa oleva jäsenvaltio (EUVL L 50, 25.2.2003, s. 1).

⁽⁴⁾ Komission asetus (EY) N:o 1560/2003, annettu 2 päivänä syyskuuta 2003, niiden perusteiden ja menettelyjen vahvistamisesta, joiden mukaisesti määritetään kolmannen maan kansalaisen johonkin jäsenvaltioon jättämän turvapaikkahakemuksen käsittelystä vastuussa oleva jäsenvaltio, annetun neuvoston asetuksen (EY) N:o 343/2003 soveltamista koskevista säännöistä (EUVL L 222, 5.9.2003, s. 3).

⁽⁵⁾ Toimeenpanevan komitean päätös, tehty 21 päivänä huhtikuuta 1998, perustettavasta task force -ryhmästä (SCH/Com-ex (98) 1 rev 2) (EYVL L 239, 22.9.2000, s. 191).

⁽⁶⁾ Euroopan parlamentin ja neuvoston asetus (EY) N:o 562/2006, annettu 15 päivänä maaliskuuta 2006, henkilöiden liikkumista rajojen yli koskevasta yhteisön säännöstöstä (Schengenin rajasäännöstö) (EUVL L 105, 13.4.2006, s. 1).

⁽⁷⁾ Toimeenpanevan komitean päätös, tehty 23 päivänä kesäkuuta 1998, niitä kolmansia maita koskevista toimenpiteistä, jotka aiheuttavat ongelmia henkilöiden poistamisen Schengen-alueelta mahdollistavien asiakirjojen myöntämisessä (SCH/Com-ex (98) 18 rev) (EYVL L 239, 22.9.2000, s. 197).

⁽⁸⁾ Toimeenpanevan komitean päätös, tehty 23 päivänä kesäkuuta 1998, hakijoiden passin leimaamisesta viisumia haettaessa (SCH/Com-ex (98) 21) (EYVL L 239, 22.9.2000, s. 200).

⁽⁹⁾ Toimeenpanevan komitean päätös, tehty 27 päivänä lokakuuta 1998, laittoman maahanmuuton vastaisten toimenpiteiden soveltamisesta (SCH/Com-ex (98) 37 def 2) (EYVL L 239, 22.9.2000, s. 203).

jälkeen, kun voimaan tulivat neuvoston asetus (EY) N:o 377/2004⁽¹⁾, jossa vahvistetaan yhteinen kehys maahanmuuttoalan yhteyshenkilöiden lähettämiseksi kolmansiin maihin, asetus (EY) N:o 562/2006, jossa säädetään ulkorajoilla suoritettavaa rajavalvontaa koskevista yhteisistä toimenpiteistä, ja neuvoston päätös 2009/371/YOS⁽²⁾, jossa Europolille annetaan muun muassa laittoman maahanmuuton torjuntaa koskevien tietojen vaihtoon liittyviä erityistehtäviä.

- (11) Toimeenpanevan komitean päätöksessä SCH/Com-ex (98) 59 rev⁽³⁾ annettiin suuntaviivat lento- ja laivaliikenteen asiakirjaneuvonantajien koordinoitusta käytöstä jäsenvaltioiden konsulaattiedustustoissa tavoitteena tehostaa laittoman maahanmuuton torjuntaa. Tämä päätös on menettänyt merkityksensä sen jälkeen, kun voimaan tuli asetus (EY) N:o 377/2004, jolla vahvistetaan uudet säännöt yhteyshenkilöiden lähettämiseksi kolmansiin maihin.
- (12) Toimeenpanevan komitean päätöksellä SCH/Com-ex (99) 7 rev 2⁽⁴⁾ hyväksyttiin suunnitelma jäsenvaltioiden yhteyshenkilöiden vastavuoroisesta lähettämisestä neuvomaan ja avustamaan ulkorajojen turvaamis- ja valvonta-tehtävissä. Tämä päätös on menettänyt merkityksensä sen jälkeen, kun voimaan tulivat asetus (EY) N:o 562/2006 ja asetus (EY) N:o 2007/2004, joilla otettiin käyttöön uusi oikeudellinen kehys ulkorajavalvontaa koskevalle jäsenvaltioiden yhteistyölle, joka käsittää myös yhteyshenkilöiden lähettämisen.
- (13) Neuvoston asetuksessa (EY) N:o 189/2008⁽⁵⁾ vahvistettiin tietyt SIS II -testejä koskevat eritelvät, jotta voitaisiin osoittaa, että SIS II:n keskusjärjestelmä, viestintäinfrastruktuuri ja SIS II:n keskusjärjestelmän ja kansallisten järjestelmien (N.SIS II) viestien välitys toimivat SIS II -sääöksissä määriteltyjen teknisten ja toiminnallisten vaatimusten mukaisesti. Kyseisen asetuksen oikeusvaikutukset lakkasivat, kun SIS II -järjestelmä otettiin käyttöön 9 päivänä huhtikuuta 2013.
- (14) Oikeusvarmuuden ja selkeyden vuoksi kyseiset vanhentuneet päätökset ja asetus olisi kumottava.
- (15) Jäsenvaltiot eivät voi riittävällä tavalla saavuttaa tämän asetuksen tavoitetta, joka on tiettyjen Schengenin säännöstöön kuuluvien vanhentuneiden unionin säädösten kumoaminen, vaan se voidaan saavuttaa paremmin unionin tasolla. Sen vuoksi unioni voi toteuttaa toimenpiteitä Euroopan unionista tehdyn sopimuksen 5 artiklassa vahvistetun toissijaisuusperiaatteen mukaisesti. Mainitussa artiklassa vahvistetun suhteellisuusperiaatteen mukaisesti tässä asetuksessa ei ylitetä sitä, mikä on tarpeen tämän tavoitteen saavuttamiseksi.
- (16) Euroopan unionista tehtyyn sopimukseen ja Euroopan unionin toiminnasta tehtyyn sopimukseen liitettyssä, Tanskan asemasta tehdyssä pöytäkirjassa N:o 22 olevan 1 ja 2 artiklan mukaisesti Tanska ei osallistu tämän asetuksen hyväksymiseen, asetus ei sido Tanskaa eikä sitä sovelleta Tanskaan. Koska tällä asetuksella kehitetään Schengenin säännöstöä, Tanska päättää mainitun pöytäkirjan 4 artiklan mukaisesti kuuden kuukauden kuluessa siitä, kun neuvosto on hyväksynyt tämän asetuksen, saattaako se asetuksen osaksi kansallista lainsäädäntöään.
- (17) Tällä asetuksella kehitetään niitä Schengenin säännöstön määräyksiä, joihin Yhdistynyt kuningaskunta ei osallistu neuvoston päätöksen 2000/365/EY⁽⁶⁾ mukaisesti; Yhdistynyt kuningaskunta ei sen vuoksi osallistu tämän asetuksen hyväksymiseen, asetus ei sido Yhdistynyttä kuningaskuntaa eikä sitä sovelleta Yhdistyneeseen kuningaskuntaan.
- (18) Tällä asetuksella kehitetään niitä Schengenin säännöstön määräyksiä, joihin Irlanti ei osallistu neuvoston päätöksen 2002/192/EY⁽⁷⁾ mukaisesti; Irlanti ei sen vuoksi osallistu tämän asetuksen hyväksymiseen, asetus ei sido Irlantia eikä sitä sovelleta Irlantiin.
- (19) Islannin ja Norjan osalta tällä asetuksella kehitetään niitä Schengenin säännöstön määräyksiä, joita tarkoitetaan Euroopan unionin neuvoston sekä Islannin tasavallan ja Norjan kuningaskunnan välisessä sopimuksessa viimeksi

⁽¹⁾ Neuvoston asetus (EY) N:o 377/2004, annettu 19 päivänä helmikuuta 2004, maahanmuuttoalan yhteyshenkilöverkoston perustamisesta. (EUVL L 64, 2.3.2004, s. 1).

⁽²⁾ Neuvoston päätös 2009/371/YOS, tehty 6 päivänä huhtikuuta 2009, Euroopan poliisiviraston (Europol) perustamisesta (EUVL L 121, 15.5.2009, s. 37).

⁽³⁾ Toimeenpanevan komitean päätös, tehty 16 päivänä joulukuuta 1998, asiakirjaneuvonantajien koordinoitusta käytöstä (SCH/Com-ex (98) 59 rev) (EYVL L 239, 22.9.2000, s. 308).

⁽⁴⁾ Toimeenpanevan komitean päätös, tehty 28 päivänä huhtikuuta 1999, yhteyshenkilöistä (SCH/Com-ex (99) 7 rev 2) (EYVL L 239, 22.9.2000, s. 411).

⁽⁵⁾ Neuvoston asetus (EY) N:o 189/2008, annettu 18 päivänä helmikuuta 2008, toisen sukupolven Schengenin tietojärjestelmän (SIS II) testeistä (EUVL L 57, 1.3.2008, s. 1).

⁽⁶⁾ Neuvoston päätös 2000/365/EY, tehty 29 päivänä toukokuuta 2000, Ison-Britannian ja Pohjois-Irlannin yhdistyneen kuningaskunnan pyynnöstä saada osallistua joihinkin Schengenin säännöstön määräyksiin (EYVL L 131, 1.6.2000, s. 43).

⁽⁷⁾ Neuvoston päätös 2002/192/EY, tehty 28 päivänä helmikuuta 2002, Irlannin pyynnöstä saada osallistua joihinkin Schengenin säännöstön määräyksiin (EYVL L 64, 7.3.2002, s. 20).

mainittujen osallistumisesta Schengenin säännösten täytäntöönpanoon, soveltamiseen ja kehittämiseen ⁽¹⁾ ja jotka kuuluvat neuvoston päätöksen 1999/437/EY ⁽²⁾ 1 artiklassa tarkoitettuun alaan.

- (20) Sveitsin osalta tällä asetuksella kehitetään niitä Schengenin säännösten määräyksiä, joita tarkoitetaan Euroopan unionin, Euroopan yhteisön ja Sveitsin valaliiton välisessä sopimuksessa Sveitsin valaliiton osallistumisesta Schengenin säännösten täytäntöönpanoon, soveltamiseen ja kehittämiseen ⁽³⁾ ja jotka kuuluvat päätöksen 1999/437/EY 1 artiklassa, tarkasteltuna yhdessä neuvoston päätöksen 2008/146/EY ⁽⁴⁾ ja neuvoston päätöksen 2008/149/YOS ⁽⁵⁾ 3 artiklan kanssa, tarkoitettuun alaan.
- (21) Liechtensteinin osalta tällä asetuksella kehitetään niitä Schengenin säännösten määräyksiä, joita tarkoitetaan Euroopan unionin, Euroopan yhteisön, Sveitsin valaliiton ja Liechtensteinin ruhtinaskunnan välisessä pöytäkirjassa Liechtensteinin ruhtinaskunnan liittymisestä Euroopan unionin, Euroopan yhteisön ja Sveitsin valaliiton väliseen sopimukseen Sveitsin valaliiton osallistumisesta Schengenin säännösten täytäntöönpanoon, soveltamiseen ja kehittämiseen ⁽⁶⁾ liittyen sisärajatarkastusten poistamiseen ja henkilöiden liikkuvuuteen ja jotka kuuluvat päätöksen 1999/437/EY 1 artiklassa, tarkasteltuna yhdessä neuvoston päätöksen 2011/349/EU ⁽⁷⁾ ja neuvoston päätöksen 2011/350/EU ⁽⁸⁾ 3 artiklan kanssa, tarkoitettuun alaan,

OVAT HYVÄKSYNEET TÄMÄN ASETUKSEN:

1 artikla

Vanhentuneiden säädösten kumoaminen

Kumotaan seuraavat säädökset:

- Päätös SCH/Com-ex (95) PV 1 rev (viisumipolitiikka);
- Päätös SCH/Com-ex (95) 21 (tilastotietojen vaihto);
- Päätös SCH/Com-ex (96) 13 rev 1 (Schengen-viisumien myöntäminen);
- Päätös SCH/Com-ex (97) 39 rev (takaisinottosopimusten yhteydessä huomioon otettavat todisteet);
- Päätös SCH/Com-ex (98) 1 rev 2 (task force -ryhmä);
- Päätös SCH/Com-ex (98) 18 rev (ongelmat kulkulupatodistusten saamisessa);
- Päätös SCH/Com-ex (98) 21 (passien leimaaminen);
- Päätös SCH/Com-ex (98) 37 def 2 (laittoman maahanmuuton torjunta);

⁽¹⁾ EYVL L 176, 10.7.1999, s. 36.

⁽²⁾ Neuvoston päätös 1999/437/EY, tehty 17 päivänä toukokuuta 1999, tietyistä Euroopan unionin neuvoston, Islannin tasavallan ja Norjan kuningaskunnan välillä näiden kahden valtion osallistumisesta Schengenin säännösten täytäntöönpanoon, soveltamiseen ja kehittämiseen tehdyn sopimuksen yksityiskohtaisista soveltamissäännöistä (EYVL L 176, 10.7.1999, s. 31).

⁽³⁾ EUVL L 53, 27.2.2008, s. 52.

⁽⁴⁾ Neuvoston päätös 2008/146/EY, tehty 28 päivänä tammikuuta 2008, Euroopan unionin, Euroopan yhteisön ja Sveitsin valaliiton välisen, Sveitsin valaliiton osallistumista Schengenin säännösten täytäntöönpanoon, soveltamiseen ja kehittämiseen koskevan sopimuksen tekemisestä Euroopan yhteisön puolesta (EUVL L 53, 27.2.2008, s. 1).

⁽⁵⁾ Neuvoston päätös 2008/149/YOS, tehty 28 päivänä tammikuuta 2008, Euroopan unionin, Euroopan yhteisön ja Sveitsin valaliiton välisen, Sveitsin valaliiton osallistumista Schengenin säännösten täytäntöönpanoon, soveltamiseen ja kehittämiseen koskevan sopimuksen tekemisestä Euroopan unionin puolesta (EUVL L 53, 27.2.2008, s. 50).

⁽⁶⁾ EUVL L 160, 18.6.2011, s. 21.

⁽⁷⁾ Neuvoston päätös 2011/349/EU, annettu 7 päivänä maaliskuuta 2011, Liechtensteinin ruhtinaskunnan liittymisestä Euroopan unionin, Euroopan yhteisön ja Sveitsin valaliiton väliseen sopimukseen, joka koskee Sveitsin valaliiton osallistumista Schengenin säännösten täytäntöönpanoon, soveltamiseen ja kehittämiseen, Euroopan unionin, Euroopan yhteisön, Sveitsin valaliiton ja Liechtensteinin ruhtinaskunnan välillä tehtävän pöytäkirjan tekemisestä Euroopan unionin puolesta, erityisesti rikosasioita koskevan oikeudellisen yhteistyön ja poliisiyhteistyön osalta (EUVL L 160, 18.6.2011, s. 1).

⁽⁸⁾ Neuvoston päätös 2011/350/EU, annettu 7 päivänä maaliskuuta 2011, Liechtensteinin ruhtinaskunnan liittymisestä Euroopan unionin, Euroopan yhteisön ja Sveitsin valaliiton väliseen sopimukseen, joka koskee Sveitsin valaliiton osallistumista Schengenin säännösten täytäntöönpanoon, soveltamiseen ja kehittämiseen, Euroopan unionin, Euroopan yhteisön, Sveitsin valaliiton ja Liechtensteinin ruhtinaskunnan välillä tehtävän pöytäkirjan tekemisestä Euroopan unionin puolesta, siltä osin kuin kyse on tarkastusten poistamisesta sisärajoilta ja henkilöiden liikkumisesta rajojen yli (EUVL L 160, 18.6.2011, s. 19).

- Päätös SCH/C (98) 117 (laittoman maahanmuuton torjunta);
- Päätös SCH/Com-ex (98) 59 rev (asiakirjaneuvonantajat);
- Päätös SCH/Com-ex (99) 7 rev 2 (yhteyshenkilöt); sekä
- Asetus (EY) N:o 189/2008 (SIS II -testit).

2 artikla

Voimaantulo

Tämä asetus tulee voimaan kahdentenakymmenentenä päivänä sen jälkeen, kun se on julkaistu *Euroopan unionin virallisessa lehdessä*.

Tämä asetus on kaikilta osiltaan velvoittava, ja sitä sovelletaan sellaisenaan jäsenvaltioissa perussopimusten mukaisesti.

Tehty Strasbourgissa 20 päivänä tammikuuta 2016.

Euroopan parlamentin puolesta

Neuvoston puolesta

M. SCHULZ

Puhemies

Puheenjohtaja

A.G. KOENDERS

EUROOPAN PARLAMENTIN JA NEUVOSTON ASETUS (EU) 2016/94,**annettu 20 päivänä tammikuuta 2016,****tiettyjen Schengenin säännösten poliisiyhteistyötä ja rikosasioissa tehtävää oikeudellista yhteistyötä koskevien säästöjen kumoamisesta**

EUROOPAN PARLAMENTTI JA EUROOPAN UNIONIN NEUVOSTO, jotka

ottavat huomioon Euroopan unionin toiminnasta tehdyn sopimuksen ja erityisesti sen 82 artiklan 1 kohdan d alakohdan ja 87 artiklan 2 kohdan a ja c alakohdan,

ottavat huomioon Euroopan komission ehdotuksen,

sen jälkeen kun esitys lainsäätämisjärjestyksessä hyväksyttäväksi säädökseksi on toimitettu kansallisille parlamenteille,

noudattavat tavallista lainsäätämisjärjestystä ⁽¹⁾,

sekä katsovat seuraavaa:

- (1) Unionin lainsäädännön avoimuuden lisääminen on olennainen osa unionin toimielinten soveltamaa paremman säädöskäytännön strategiaa. Sen vuoksi on aiheellista kumota tarpeettomiksi käyneet säädökset.
- (2) Tietyistä poliisiyhteistyötä ja rikosasioissa tehtävää oikeudellista yhteistyötä koskevista ja Schengenin säännöstöön kuuluvista säädöksistä on tullut tarpeettomia väliaikaisen luonteensa vuoksi tai siitä syystä, että niiden sisältö on korvattu myöhemmin annetuin säädöksin.
- (3) Toimeenpanevan komitean päätöksellä SCH/Com-ex (93)14 ⁽²⁾ pyrittiin parantamaan oikeusviranomaisten välistä käytännön yhteistyötä laittoman huumausainekaupan torjumisessa pelkästään tapauksissa, joissa jäsenvaltio kieltäytyi yhteistyöstä. Tämä päätös on menettänyt merkityksensä sen jälkeen, kun voimaan tuli neuvoston säädöksellä 2000/C-197/01 keskinäisestä oikeusavusta rikosasioissa Euroopan unionin jäsenvaltioiden välillä tehty yleissopimus ⁽³⁾, jossa määrätään perusteellisemmasta yhteistyöstä kaikkia rikoksia koskevasta keskinäisestä avunannosta jäsenvaltioiden kesken ja siten myös laittoman huumausainekaupan osalta.
- (4) Toimeenpanevan komitean julistus SCH/Com-ex (97) decl. 13 rev 2 ⁽⁴⁾ koski tapauksia, joissa toinen vanhemmista on kaapannut alaikäisen, ja tapauksia, joissa toinen vanhemmista pitää alaikäistä luvattomasti erossa henkilöstä, jolle on myönnetty alaikäisen huolto. Tämä julistus on menettänyt merkityksensä sen jälkeen, kun voimaan tulivat Euroopan parlamentin ja neuvoston asetus (EY) N:o 562/2006 ⁽⁵⁾ ja komission täytäntöönpanopäätös 2013/115/EU ⁽⁶⁾, joissa vahvistetaan uudet säännöt ulkorajan ylittäviin alaikäisiin kohdistettavista tarkastuksista ja tähän liittyvistä SIRENE-toimistojen toimista.
- (5) Toimeenpanevan komitean päätöksellä SCH/Com-ex (98)52 ⁽⁷⁾ hyväksyttiin rajatylittävää poliisiyhteistyötä koskeva Schengenin käsikirja, joka tarjosi jäsenvaltioille apua rajatylittävien operaatioiden toteuttamiseen. Tämä päätös on menettänyt merkityksensä sen jälkeen, kun käsikirjan sisältö on sisällytetty ajantasaistettuun luetteloon Schengenin säännösten asianmukaiseksi soveltamiseksi annetuista suosituksista ja parhaista käytännöistä (poliisiyhteistyötä koskeva osa), rajatylittäviä operaatioita varten laadittuun käsikirjaan ja asiakirjaan "Compendium on law enforcement liaison officers".

⁽¹⁾ Euroopan parlamentin kanta, vahvistettu 24. marraskuuta 2015 (ei vielä julkaistu virallisessa lehdessä), ja neuvoston päätös, tehty 14. joulukuuta 2015.

⁽²⁾ Toimeenpanevan komitean päätös, tehty 14 päivänä joulukuuta 1993, oikeusviranomaisten välisen käytännön yhteistyön parantamisesta laittoman huumausainekaupan torjumisessa (SCH/Com-ex (93) 14) (EYVL L 239, 22.9.2000, s. 427).

⁽³⁾ Neuvoston säädös, annettu 29 päivänä toukokuuta 2000, Euroopan unionista tehdyn sopimuksen 34 artiklan mukaisen yleissopimuksen tekemisestä keskinäisestä oikeusavusta rikosasioissa Euroopan unionin jäsenvaltioiden välillä (EYVL C 197, 12.7.2000, s. 1).

⁽⁴⁾ Toimeenpanevan komitean julistus, annettu 9 päivänä helmikuuta 1998, alaikäisten kaappauksista (SCH/Com-ex (97) decl. 13 rev 2) (EYVL L 239, 22.9.2000, s. 436).

⁽⁵⁾ Euroopan parlamentin ja neuvoston asetus (EY) N:o 562/2006, annettu 15 päivänä maaliskuuta 2006, henkilöiden liikkumista rajojen yli koskevasta yhteisön säännöstöstä (Schengenin rajasäännöstö) (EUVL L 105, 13.4.2006, s. 1).

⁽⁶⁾ Komission täytäntöönpanopäätös 2013/115/EU, annettu 26 päivänä helmikuuta 2013, SIRENE-käsikirjasta ja muista toisen sukupolven Schengenin tietojärjestelmän (SIS II) täytäntöönpanotoimenpiteistä (EUVL L 71, 14.3.2013, s. 1).

⁽⁷⁾ Toimeenpanevan komitean päätös, tehty 16 päivänä joulukuuta 1998, rajat ylittävästä poliisiyhteistyön käsikirjasta (SCH/Com-ex (98) 52) (EYVL L 239, 22.9.2000, s. 408).

- (6) Toimeenpanevan komitean päätöksellä SCH/Com-ex (99) 11 Rev. 2⁽¹⁾ hyväksyttiin sopimus koskien yhteistyötä liikenneerikkomuksista langetettavien sakkorangaistusten täytäntöönpanossa. Kyseinen sopimus tehtiin tiettyjen jäsenvaltioiden sekä kahden kolmannen maan (Islanti ja Norja) välillä. Se ei siis ole osa Schengenin säännöstöä. Lisäksi se ei ole koskaan tullut voimaan eikä yksikään jäsenvaltio ole tehnyt kyseisen sopimuksen 20 artiklan 3 kohdan mukaista ilmoitusta sopimuksen soveltamisesta niiden jäsenvaltioiden välillä, jotka ovat sen ratifioineet. Kyseisellä päätöksellä ei siis ole merkitystä, ja se olisi kumottava.
- (7) Neuvoston päätöksessä 2008/173/YOS⁽²⁾ vahvistettiin tiettyjen sellaisten testien tarkka kohde, testausjärjestelyt, koordinointi ja validointimenettelyt, joiden tarkoituksena oli arvioida, toimiko Schengenin tietojärjestelmä (SIS II) SIS II -säädöksissä määriteltyjen teknisten ja toiminnallisten vaatimusten mukaisesti. Kyseisen päätöksen oikeusvaikutukset lakkasivat, kun SIS II -järjestelmä otettiin käyttöön 9 päivänä huhtikuuta 2013.
- (8) Oikeusvarmuuden ja selkeyden vuoksi kyseiset vanhentuneet päätökset ja julistus olisi kumottava.
- (9) Jäsenvaltiot eivät voi riittävällä tavalla saavuttaa tämän asetuksen tavoitetta, joka on tiettyjen poliisiyhteistyötä ja rikosasioissa tehtävää oikeudellista yhteistyötä koskevien Schengenin säännöstöön kuuluvien vanhentuneiden unionin säädösten kumoaminen, vaan se voidaan saavuttaa paremmin unionin tasolla. Sen vuoksi unioni voi toteuttaa toimenpiteitä Euroopan unionista tehdyn sopimuksen 5 artiklassa vahvistetun toissijaisuusperiaatteen mukaisesti. Mainitussa artiklassa vahvistetun suhteellisuusperiaatteen mukaisesti tässä asetuksessa ei ylitetä sitä, mikä on tarpeen tämän tavoitteen saavuttamiseksi.
- (10) Euroopan unionista tehtyyn sopimukseen ja Euroopan unionin toiminnasta tehtyyn sopimukseen liitetyssä, Tanskan asemasta tehdyssä pöytäkirjassa N:o 22 olevien 1 ja 2 artiklan mukaisesti Tanska ei osallistu tämän asetuksen hyväksymiseen, asetus ei sido Tanskaa eikä sitä sovelleta Tanskaan. Koska tällä asetuksella kehitetään Schengenin säännöstöä, Tanska päättää mainitun pöytäkirjan 4 artiklan mukaisesti kuuden kuukauden kuluessa siitä, kun neuvosto on hyväksynyt tämän asetuksen, saattaako se asetuksen osaksi kansallista lainsäädäntöään.
- (11) Tällä asetuksella kehitetään niitä Schengenin säännöstön määräyksiä, joihin Irlanti osallistuu Euroopan unionista tehtyyn sopimukseen ja Euroopan unionin toiminnasta tehtyyn sopimukseen liitetyn, Schengenin säännöstön sisällyttämisestä osaksi Euroopan unionia tehdyssä pöytäkirjassa N:o 19 olevan 5 artiklan 1 kohdan ja neuvoston päätöksen 2002/192/EY 6 artiklan 2 kohdan⁽³⁾ mukaisesti.
- (12) Yhdistyneen kuningaskunnan tehtyä 24 päivänä heinäkuuta 2013 siirtymämääräyksiä koskevan pöytäkirjan N:o 36 10 artiklan 4 kohdan ensimmäisen alakohdan ensimmäisessä virkkeessä tarkoitetun ilmoituksen, edellä mainittuja vanhentuneita päätöksiä ja julistusta lakataan soveltamasta Yhdistyneeseen kuningaskuntaan 1 päivästä joulukuuta 2014 mainitun pöytäkirjan 10 artiklan 4 kohdan ensimmäisen alakohdan toisen virkkeen mukaisesti. Yhdistynyt kuningaskunta ei sen vuoksi osallistu tämän asetuksen hyväksymiseen, asetus ei sido Yhdistynyttä kuningaskuntaa eikä sitä sovelleta Yhdistyneeseen kuningaskuntaan.
- (13) Islannin ja Norjan osalta tällä asetuksella kehitetään niitä Schengenin säännöstön määräyksiä, joita tarkoitetaan Euroopan unionin neuvoston sekä Islannin tasavallan ja Norjan kuningaskunnan välisessä sopimuksessa viimeksi mainittujen osallistumisesta Schengenin säännöstön täytäntöönpanoon, soveltamiseen ja kehittämiseen⁽⁴⁾ ja jotka kuuluvat neuvoston päätöksen 1999/437/EY⁽⁵⁾ 1 artiklassa tarkoitettuun alaan.
- (14) Sveitsin osalta tällä asetuksella kehitetään niitä Schengenin säännöstön määräyksiä, joita tarkoitetaan Euroopan unionin, Euroopan yhteisön ja Sveitsin valaliiton välisessä sopimuksessa Sveitsin valaliiton osallistumisesta Schengenin säännöstön täytäntöönpanoon, soveltamiseen ja kehittämiseen⁽⁶⁾ ja jotka kuuluvat päätöksen 1999/437/EY 1 artiklassa tarkasteltuna yhdessä neuvoston päätöksen 2008/149/YOS⁽⁷⁾ 3 artiklan kanssa tarkoitettuun alaan.

⁽¹⁾ Toimeenpanevan komitean päätös, tehty 28 päivänä huhtikuuta 1999, sopimuksesta koskien yhteistyötä liikenneerikkomuksista langetettavien sakkorangaistusten täytäntöönpanossa (SCH/Com-ex (99) 11 Rev. 2) (EYVL L 239, 22.9.2000, s. 428).

⁽²⁾ Neuvoston päätös 2008/173/YOS, tehty 18 päivänä helmikuuta 2008, toisen sukupolven Schengenin tietojärjestelmän (SIS II) testeistä (EUVL L 57, 1.3.2008, s. 14).

⁽³⁾ Neuvoston päätös 2002/192/EY, tehty 28 päivänä helmikuuta 2002, Irlannin pyynnöstä saada osallistua joihinkin Schengenin säännöstön määräyksiin (EYVL L 64, 7.3.2002, s. 20).

⁽⁴⁾ EYVL L 176, 10.7.1999, s. 36.

⁽⁵⁾ Neuvoston päätös 1999/437/EY, tehty 17 päivänä toukokuuta 1999, tietyistä Euroopan unionin neuvoston, Islannin tasavallan ja Norjan kuningaskunnan välillä näiden kahden valtion osallistumisesta Schengenin säännöstön täytäntöönpanoon, soveltamiseen ja kehittämiseen tehdyn sopimuksen yksityiskohtaisista soveltamissäännöistä (EYVL L 176, 10.7.1999, s. 31).

⁽⁶⁾ EUVL L 53, 27.2.2008, s. 52.

⁽⁷⁾ Neuvoston päätös 2008/149/YOS, tehty 28 päivänä tammikuuta 2008, Euroopan unionin, Euroopan yhteisön ja Sveitsin valaliiton välisen, Sveitsin valaliiton osallistumista Schengenin säännöstön täytäntöönpanoon, soveltamiseen ja kehittämiseen koskevan sopimuksen tekemisestä Euroopan unionin puolesta (EUVL L 53, 27.2.2008, s. 50).

- (15) Liechtensteinin osalta tällä asetuksella kehitetään niitä Schengenin säännösten määräyksiä, joita tarkoitetaan Euroopan unionin, Euroopan yhteisön, Sveitsin valaliiton ja Liechtensteinin ruhtinaskunnan välisessä pöytäkirjassa Liechtensteinin ruhtinaskunnan liittymisestä Euroopan unionin, Euroopan yhteisön ja Sveitsin valaliiton väliseen sopimukseen Sveitsin valaliiton osallistumisesta Schengenin säännösten täytäntöönpanoon, soveltamiseen ja kehittämiseen⁽¹⁾ ja jotka kuuluvat päätöksen 1999/437/EY 1 artiklassa, tarkasteltuna yhdessä neuvoston päätöksen 2011/349/EU⁽²⁾ 3 artiklan kanssa, tarkoitettuun alaan,

OVAT HYVÄKSYNEET TÄMÄN ASETUKSEN:

1 artikla

Vanhentuneiden säädösten kumoaminen

Kumotaan seuraavat säädökset:

- Päätös SCH/Com-ex (93) 14 (laittoman huumausainekaupan torjuminen);
- Julistus SCH/Com-ex (97) decl. 13 rev 2 (alaikäisten kaappaus);
- Päätös SCH/Com-ex (98) 52 (poliisiyhteistyön käsikirja);
- Päätös SCH/Com-ex (99) 11 Rev. 2 (liikenne rikkomukset); ja
- Päätös 2008/173/YOS (SIS II -testit).

2 artikla

Voimaantulo

Tämä asetus tulee voimaan kahdentenakymmenentenä päivänä sen jälkeen, kun se on julkaistu *Euroopan unionin virallisessa lehdessä*.

Tämä asetus on kaikilta osiltaan velvoittava, ja sitä sovelletaan sellaisenaan jäsenvaltioissa perussopimusten mukaisesti.

Tehty Strasbourgissa 20 päivänä tammikuuta 2016.

Euroopan parlamentin puolesta

Puhemies

M. SCHULZ

Neuvoston puolesta

Puheenjohtaja

A.G. KOENDERS

⁽¹⁾ EUVL L 160, 18.6.2011, s. 3.

⁽²⁾ Neuvoston päätös 2011/349/EU, annettu 7 päivänä maaliskuuta 2011, Liechtensteinin ruhtinaskunnan liittymisestä Euroopan unionin, Euroopan yhteisön ja Sveitsin valaliiton väliseen sopimukseen, joka koskee Sveitsin valaliiton osallistumista Schengenin säännösten täytäntöönpanoon, soveltamiseen ja kehittämiseen, Euroopan unionin, Euroopan yhteisön, Sveitsin valaliiton ja Liechtensteinin ruhtinaskunnan välillä tehtävän pöytäkirjan tekemisestä Euroopan unionin puolesta, erityisesti rikosasioita koskevan oikeudellisen yhteistyön ja poliisiyhteistyön osalta (EUVL L 160, 18.6.2011, s. 1).

EUROOPAN PARLAMENTIN JA NEUVOSTON ASETUS (EU) 2016/95,**annettu 20 päivänä tammikuuta 2016,****tiettyjen poliisiyhteistyötä ja rikosasioissa tehtävää oikeudellista yhteistyötä koskevien säädösten kumoamisesta**

EUROOPAN PARLAMENTTI JA EUROOPAN UNIONIN NEUVOSTO, jotka

ottavat huomioon Euroopan unionin toiminnasta tehdyn sopimuksen ja erityisesti sen 82 artiklan 1 kohdan, 83 artiklan 1 kohdan, 87 artiklan 2 kohdan ja 88 artiklan 2 kohdan,

ottavat huomioon Euroopan komission ehdotuksen,

sen jälkeen kun esitys lainsäätämisjärjestyksessä hyväksyttäväksi säädökseksi on toimitettu kansallisille parlamenteille,

noudattavat tavallista lainsäätämisjärjestystä ⁽¹⁾,

sekä katsovat seuraavaa:

- (1) Unionin lainsäädännön avoimuuden lisääminen on olennainen osa unionin toimielinten soveltamaa paremman säädöskäytännön strategiaa. Sen vuoksi on aiheellista kumota tarpeettomiksi käyneet säädökset.
- (2) Tietty poliisiyhteistyötä ja rikosasioissa tehtävää oikeudellista yhteistyötä koskevat säädökset ovat vanhentuneet siitä syystä, että niiden sisältö on korvattu myöhemmin annetuin säädöksin.
- (3) Neuvoston yhteisellä toiminnalla 96/610/YOS ⁽²⁾ luotiin hakemisto terrorisminvastaisen toiminnan erityisvalmiuksista ja -taidoista ja erityisasiantuntemuksesta tavoitteena saattaa ne laajemmin ja helpommin kaikkien jäsenvaltioiden viranomaisten saataville. Tämä yhteinen toiminta on menettänyt merkityksensä sen jälkeen, kun voimaan tulivat neuvoston päätös 2009/371/YOS ⁽³⁾, jolla Europolille annettiin tehtäväksi tukea ja tehostaa jäsenvaltioiden lainvalvontaviranomaisten keskinäistä yhteistyötä terrorismin ja muiden vakavan rikollisuuden muotojen ehkäisemisessä ja torjunnassa, ja neuvoston päätös 2008/615/YOS ⁽⁴⁾, jolla vahvistettiin uusi kehys rajatylittävälle yhteistyölle terrorismin torjunnassa.
- (4) Neuvoston yhteisellä toiminnalla 96/699/YOS ⁽⁵⁾ nimettiin Europolin huumeyksikkö viranomaiseksi, jolle kemiallista profilointia koskevat tiedot jäsenvaltioista oli toimitettava. Tämä yhteinen toiminta on menettänyt merkityksensä päätöksen 2009/371/YOS voimaantulon jälkeen.
- (5) Neuvoston yhteisellä toiminnalla 96/747/YOS ⁽⁶⁾ pyrittiin tehostamaan jäsenvaltioiden lainvalvontaviranomaisten yhteistyötä laatimalla hakemisto erityisvalmiuksista ja -taidoista sekä erityisasiantuntemuksesta. Tämä yhteinen toiminta on menettänyt merkityksensä sen jälkeen, kun voimaan tuli päätös 2009/371/YOS, jolla Europolin tehtäväksi annettiin jäsenvaltioiden toimivaltaisten viranomaisten tutkinnassa käyttämän erikoisosaamisen kehittäminen ja tutkintaa koskevien neuvojen antaminen.

⁽¹⁾ Euroopan parlamentin kanta, vahvistettu 24. marraskuuta 2015 (ei vielä julkaistu virallisessa lehdessä), ja neuvoston päätös, tehty 14. joulukuuta 2015.

⁽²⁾ Yhteinen toiminta 96/610/YOS, 15 päivältä lokakuuta 1996, jonka neuvosto on hyväksynyt Euroopan unionista tehdyn sopimuksen K.3 artiklan perusteella hakemiston laatimisesta ja ylläpitämisestä terrorisminvastaisen toiminnan erityisvalmiuksista ja -taidoista sekä erityisasiantuntemuksesta Euroopan unionin jäsenvaltioiden terrorisminvastaisen yhteistyön helpottamiseksi (EYVL L 273, 25.10.1996, s. 1).

⁽³⁾ Neuvoston päätös 2009/371/YOS, tehty 6 päivänä huhtikuuta 2009, Euroopan poliisiviraston (Europol) perustamisesta (EUVL L 121, 15.5.2009, s. 37).

⁽⁴⁾ Neuvoston päätös 2008/615/YOS, tehty 23 päivänä kesäkuuta 2008, rajatylittävän yhteistyön tehostamisesta erityisesti terrorismin ja rajatylittävän rikollisuuden torjumiseksi (EUVL L 210, 6.8.2008, s. 1).

⁽⁵⁾ Yhteinen toiminta 96/699/YOS, 29 päivältä marraskuuta 1996, jonka neuvosto on hyväksynyt Euroopan unionista tehdyn sopimuksen K.3 artiklan perusteella huumeiden kemiallista profilointia koskevasta tietojenvaihdosta jäsenvaltioiden välisen tehostetun yhteistyön helpottamiseksi laittoman huumeikaupan torjunnassa (EYVL L 322, 12.12.1996, s. 5).

⁽⁶⁾ Yhteinen toiminta 96/747/YOS, 29 päivältä marraskuuta 1996, jonka neuvosto on hyväksynyt Euroopan unionista tehdyn sopimuksen K.3 artiklan perusteella hakemiston laatimisesta ja ylläpitämisestä kansainvälisen järjestäytyneen rikollisuuden vastaisen toiminnan erityisvalmiuksista ja -taidoista sekä erityisasiantuntemuksesta Euroopan unionin jäsenvaltioiden rikollisuuden torjuntaa ja lainkäyttöä koskevan yhteistyön helpottamiseksi (EYVL L 342, 31.12.1996, s. 2).

- (6) Neuvoston yhteisellä toiminnalla 96/750/YOS⁽¹⁾ pyrittiin vahvistamaan jäsenvaltioiden asiaankuuluvien viranomaisten yhteistyötä huumaiden väärinkäytön torjumiseksi ja kehoitettiin jäsenvaltioita lähentämään lainsäädäntöjään saadakseen ne keskenään yhteensopiviksi siinä määrin kuin se on tarpeellista laittoman huumausainekaupan ehkäisemiseksi ja torjumiseksi unionissa. Tämä yhteinen toiminta on menettänyt merkityksensä sen jälkeen, kun voimaan tulivat neuvoston säädöksellä 2000/C-197/01 keskinäisestä oikeusavusta rikosasioissa Euroopan unionin jäsenvaltioiden välillä tehty yleissopimus⁽²⁾ ja neuvoston puitepäättös 2004/757/YOS⁽³⁾.
- (7) Neuvoston yhteisellä toiminnalla 97/339/YOS⁽⁴⁾ mahdollistettiin jäsenvaltioiden välinen yhteistyö ja pakollinen tietojenvaihto yleisen järjestyksen ylläpitämiseksi, ihmisten ja omaisuuden suojelemiseksi ja rikosten ehkäisemiseksi sellaisten suurimittaisten kokoontumusten yhteydessä, joihin osallistuu suuri määrä ihmisiä useista jäsenvaltioista. Tämä yhteinen toiminta on menettänyt merkityksensä sen jälkeen, kun voimaan tulivat neuvoston päätökset 2008/615/YOS, 2002/348/YOS⁽⁵⁾ ja 2007/412/YOS⁽⁶⁾, joissa vahvistetaan uudet säännöt henkilö- ja muiden tietojen vaihtamiselle ja muunlaiselle järjestyksen ja turvallisuuden ylläpitämistä koskevalle yhteistyölle suurtapahtumien yhteydessä.
- (8) Neuvoston yhteisen toiminnan 97/372/YOS⁽⁷⁾ tavoitteena oli tehostaa tulliviranomaisten ja muiden lainvalvonta- ja viranomaisten keskinäistä tietojenvaihtoa erityisesti huumausaineiden torjunnan alalla. Tämä yhteinen toiminta on menettänyt merkityksensä sen jälkeen, kun voimaan tulivat tullihallintojen keskinäistä avunantoa ja yhteistyötä koskevan yleissopimuksen tekemisestä annettu neuvoston säädös 98/C-24/01⁽⁸⁾, jossa annetaan yksityiskohtaisia sääntöjä siitä keskinäisestä avunannosta ja yhteistyöstä, jota jäsenvaltiot tekevät estääkseen ja tutkiakseen kansallisiin tullilainsäädäntöihin kohdistuvia rikkomuksia, neuvoston päätös 2009/917/YOS⁽⁹⁾, jolla tehostetaan tulliviranomaisten yhteistyö- ja valvontamenettelyjä perustamalla tullitietojärjestelmä, ja päätös 2009/371/YOS, jossa Euroopalle annetaan tulliyhteistyön tukemiseen tähtäviä tehtäviä.
- (9) Ainoastaan seitsemän jäsenvaltiota on ratifioinut ajokielloista neuvoston säädöksellä 98/C-216/01⁽¹⁰⁾ 17 päivänä kesäkuuta 1998 tehdyn yleissopimuksen, joka ei ole koskaan tullut voimaan. Lisäksi kyseisistä seitsemästä jäsenvaltiosta vain kaksi, Irlanti ja Yhdistynyt kuningaskunta, on antanut kyseisen yleissopimuksen 15 artiklan 4 kohdan mukaisen ilmoituksen, jonka myötä yleissopimusta voitiin soveltaa niiden välillä ennen sen voimaantuloa kaikissa jäsenvaltioissa. Kuitenkin sen jälkeen, kun Yhdistynyt kuningaskunta antoi 24 päivänä heinäkuuta 2013 siirtymämääräyksiä koskevan pöytäkirjan N:o 36 10 artiklan 4 kohdan ensimmäisen alakohdan ensimmäisessä virkkeessä tarkoitetun ilmoituksen, kyseistä neuvoston säädöstä ja kyseistä yleissopimusta on lakattu soveltamasta Yhdistyneeseen kuningaskuntaan 1 päivästä joulukuuta 2014 mainitun pöytäkirjan 10 artiklan 4 kohdan ensimmäisen alakohdan toisen virkkeen mukaisesti. Koska näitä asiakirjoja ei enää sovelleta minkään jäsenvaltioiden välillä, ne ovat menettäneet merkityksensä unionin säännöstyössä ja ne olisi kumottava.
-
- (¹) Yhteinen toiminta 96/750/YOS, 17 päivältä joulukuuta 1996, jonka neuvosto on hyväksynyt Euroopan unionista tehdyn sopimuksen K.3 artiklan perusteella Euroopan unionin jäsenvaltioiden lainsäädäntöjen ja käytäntöjen lähentämisestä huumaiden väärinkäytön torjumiseksi sekä laittoman huumausainekaupan ehkäisemiseksi ja torjumiseksi (EYVL L 342, 31.12.1996, s. 6).
- (²) Neuvoston säädös 2000/C-197/01, annettu 29 päivänä toukokuuta 2000, Euroopan unionista tehdyn sopimuksen 34 artiklan mukaisen yleissopimuksen tekemisestä keskinäisestä oikeusavusta rikosasioissa Euroopan unionin jäsenvaltioiden välillä (EYVL C 197, 12.7.2000, s. 1).
- (³) Neuvoston puitepäättös 2004/757/YOS, tehty 25 päivänä lokakuuta 2004, laittoman huumausainekaupan rikostunnusmerkistöjä ja seuraamuksia koskevien vähimmäissääntöjen vahvistamisesta (EUVL L 335, 11.11.2004, s. 8).
- (⁴) Yhteinen toiminta 97/339/YOS, 26 päivältä toukokuuta 1997, jonka neuvosto on hyväksynyt Euroopan unionista tehdyn sopimuksen K.3 artiklan perusteella yhteistyöstä yleisen järjestyksen ja turvallisuuden alalla (EYVL L 147, 5.6.1997, s. 1).
- (⁵) Neuvoston päätös 2002/348/YOS, tehty 25 päivänä huhtikuuta 2002, turvallisuudesta kansainvälisten jalkapallo-ottelujen yhteydessä (EYVL L 121, 8.5.2002, s. 1).
- (⁶) Neuvoston päätös 2007/412/YOS, tehty 12 päivänä kesäkuuta 2007, turvallisuudesta kansainvälisten jalkapallo-ottelujen yhteydessä tehdyn päätöksen 2002/348/YOS muuttamisesta (EUVL L 155, 15.6.2007, s. 76).
- (⁷) Yhteinen toiminta 97/372/YOS, 9 päivältä kesäkuuta 1997, jonka neuvosto on hyväksynyt Euroopan unionista tehdyn sopimuksen K.3 artiklan perusteella, valvonnan kohdentamisperusteiden, valintamenetelmien jne. tarkentamisesta sekä tullin ja poliisin tietojen keruusta (EYVL L 159, 17.6.1997, s. 1).
- (⁸) Neuvoston säädös 98/C-24/01, annettu 18 päivänä joulukuuta 1997, yleissopimuksen tekemisestä Euroopan unionista tehdyn sopimuksen K.3 artiklan perusteella tullihallintojen keskinäisestä avunannosta ja yhteistyöstä (EYVL C 24, 23.1.1998, s. 1).
- (⁹) Neuvoston päätös 2009/917/YOS, tehty 30 päivänä marraskuuta 2009, tietotekniikan käytöstä tullialalla (EUVL L 323, 10.12.2009, s. 20).
- (¹⁰) Neuvoston säädös 98/C-216/01, annettu 17 päivänä kesäkuuta 1998, ajokieltoja koskevan yleissopimuksen tekemisestä (EYVL C 216, 10.7.1998, s. 1).

- (10) Neuvoston yhteisellä toiminnalla 98/427/YOS⁽¹⁾ luotiin järjestelmä, jolla jäsenvaltiot vaihtavat hyviä toimintatapoja rikosasioissa annettavaa oikeusapua koskevien pyyntöjen täytäntöönpanossa. Tämä yhteinen toiminta on menettänyt merkityksensä keskinäisestä oikeusavusta rikosasioissa Euroopan unionin jäsenvaltioiden välillä tehdyn yleis-sopimuksen voimaantumisen jälkeen.
- (11) Neuvoston puitepäätos 2008/978/YOS⁽²⁾ eurooppalaisesta todisteiden luovuttamismääräyksestä korvattiin Euroopan parlamentin ja neuvoston direktiivillä 2014/41/EU⁽³⁾ eurooppalaisesta tutkintamääräyksestä, koska eurooppalaisen todisteiden luovuttamismääräyksen soveltamisala on liian kapea. Eurooppalaista tutkintamääräystä sovelletaan 26 jäsenvaltion välillä, kun taas eurooppalaista todisteiden luovuttamismääräystä sovelletaan vain niiden kahden jäsenvaltion välillä, jotka eivät osallistu eurooppalaiseen tutkintamääräykseen. Eurooppalainen todisteiden luovuttamismääräys on sen vuoksi menettänyt hyödyllisyytensä rikosasioissa tehtävän yhteistyön välineenä, ja se olisi kumottava.
- (12) Oikeusvarmuuden ja selkeyden vuoksi kyseiset vanhentuneet yhteiset toiminnot, kyseinen yleissopimus, kyseinen neuvoston säädös ja kyseinen puitepäätos olisi kumottava.
- (13) Vaikka Euroopan unionin toiminnasta tehdyn sopimuksen 83 artiklan 1 kohdassa määrätään direktiivien hyväksymisestä, asetuksen valitseminen yhteisen toiminnan 96/750/YOS ja puitepäätoksen 2008/978/YOS kumoamisvälineeksi on asianmukaista, koska tässä asetuksessa ei säädetä rikosten ja seuraamusten määrittelyä koskevista vähimmäissäännöistä vaan ainoastaan kumotaan vanhentuneet säädökset korvaamalla niitä uusilla.
- (14) Jäsenvaltiot eivät voi riittävällä tavalla saavuttaa tämän asetuksen tavoitetta, joka on eräiden poliisiyhteistyötä ja rikosasioissa tehtävää oikeudellista yhteistyötä koskevien vanhentuneiden unionin säädösten kumoaminen, vaan se voidaan saavuttaa paremmin unionin tasolla. Sen vuoksi unioni voi toteuttaa toimenpiteitä Euroopan unionista tehdyn sopimuksen 5 artiklassa vahvistetun toissijaisuusperiaatteen mukaisesti. Mainitussa artiklassa vahvistetun suhteellisuusperiaatteen mukaisesti tässä asetuksessa ei ylitetä sitä, mikä on tarpeen tämän tavoitteen saavuttamiseksi.
- (15) Euroopan unionista tehtyyn sopimukseen ja Euroopan unionin toiminnasta tehtyyn sopimukseen liitetyssä, Tanskan asemasta tehdyssä pöytäkirjassa N:o 22 olevien 1 ja 2 artiklan mukaisesti Tanska ei osallistu tämän asetuksen hyväksymiseen, asetus ei sido Tanskaa eikä sitä sovelleta Tanskaan.
- (16) Euroopan unionista tehtyyn sopimukseen ja Euroopan unionin toiminnasta tehtyyn sopimukseen liitetyssä, Yhdistyneen kuningaskunnan ja Irlannin asemasta vapauden, turvallisuuden ja oikeuden alueen osalta tehdyssä pöytäkirjassa N:o 21 olevan 3 artiklan sekä 4 a artiklan 1 kohdan mukaisesti Irlanti on ilmoittanut haluavansa osallistua tämän asetuksen hyväksymiseen ja soveltamiseen.
- (17) Sen jälkeen, kun Yhdistynyt kuningaskunta antoi 24 päivänä heinäkuuta 2013 siirtymämääräyksiä koskevan pöytäkirjan N:o 36 10 artiklan 4 kohdan ensimmäisen alakohdan ensimmäisessä virkkeessä tarkoitetun ilmoituksen, yhteisiä toimintoja 96/610/YOS, 96/699/YOS, 96/747/YOS, 96/750/YOS, 97/339/YOS, 97/372/YOS ja 98/427/YOS sekä neuvoston säädöstä 98/C-216/01 on lakattu soveltamasta Yhdistyneeseen kuningaskuntaan 1 päivästä joulukuuta 2014 kyseisen pöytäkirjan 10 artiklan 4 kohdan ensimmäisen alakohdan toisen virkkeen mukaisesti. Yhdistynyt kuningaskunta ei siis osallistu tämän asetuksen hyväksymiseen kyseisten säädösten osalta, asetus ei sido Yhdistynyttä kuningaskuntaa eikä sitä sovelleta Yhdistyneeseen kuningaskuntaan. Mainitun pöytäkirjan 10 artiklan 4 kohdan ensimmäisen alakohdan kolmannen virkkeen mukaisesti Yhdistyneeseen kuningaskuntaan sovelletaan kuitenkin edelleen neuvoston puitepäätosta 2008/978/YOS, sellaisena kuin se on korvattuna direktiivillä 2014/41/EU. Näin ollen Euroopan unionista tehtyyn sopimukseen ja Euroopan unionin toiminnasta tehtyyn sopimukseen liitetyssä, Yhdistyneen kuningaskunnan ja Irlannin asemasta vapauden, turvallisuuden ja oikeuden alueen osalta tehdyssä pöytäkirjassa N:o 21 olevan 3 artiklan sekä 4 a artiklan 1 kohdan mukaisesti Yhdistynyt kuningaskunta on ilmoittanut haluavansa osallistua tämän asetuksen hyväksymiseen ja soveltamiseen,

OVAT HYVÄKSYNEET TÄMÄN ASETUKSEN:

1 artikla

Vanhentuneiden säädösten kumoaminen

Kumotaan seuraavat säädökset:

— Yhteinen toiminta 96/610/YOS (hakemisto terrorisminvastaisen toiminnan erityisvalmiuksista);

⁽¹⁾ Yhteinen toiminta 98/427/YOS, 29 päivältä kesäkuuta 1998, jonka neuvosto on hyväksynyt Euroopan unionista tehdyn sopimuksen K.3 artiklan perusteella rikosasioissa annettavassa keskinäisessä oikeusavussa noudatettavista hyvistä toimintatavoista (EYVL L 191, 7.7.1998, s. 1).

⁽²⁾ Neuvoston puitepäätos 2008/978/YOS, tehty 18 päivänä joulukuuta 2008, eurooppalaisesta todisteiden luovuttamismääräyksestä esineiden, asiakirjojen ja tietojen hankkimiseksi rikosasian käsittelyä varten (EUVL L 350, 30.12.2008, s. 72).

⁽³⁾ Euroopan parlamentin ja neuvoston direktiivi 2014/41/EU, annettu 3 päivänä huhtikuuta 2014, rikosasioita koskevasta eurooppalaisesta tutkintamääräyksestä (EUVL L 130, 1.5.2014, s. 1).

- Yhteinen toiminta 96/699/YOS (huumeiden kemiallinen profilointi);
- Yhteinen toiminta 96/747/YOS (hakemisto järjestäytyneen rikollisuuden vastaisen toiminnan valmiuksista);
- Yhteinen toiminta 96/750/YOS (huumeiden väärinkäytön ja huumausainekaupan torjunta);
- Yhteinen toiminta 97/339/YOS (yhteistyö yleisen järjestyksen ja turvallisuuden alalla);
- Yhteinen toiminta 97/372/YOS (tulliviranomaisten välinen yhteistyö);
- Neuvoston säädös 98/C-216/01 ja 17 päivänä kesäkuuta 1998 tehty yleissopimus (ajokiellot);
- Yhteinen toiminta 98/427/YOS (rikosasioissa annettavassa keskinäisessä oikeusavussa noudatettavat hyvät toimintatavat); ja
- Puitepätös 2008/978/YOS (eurooppalainen todisteiden luovuttamismääräys).

2 artikla

Siirtymäsäännös

Kaikkiin puitepäätöksen 2008/978/YOS nojalla täytäntöönpantuihin eurooppalaisiin todisteiden luovuttamismääräyksiin sovelletaan edelleen kyseistä puitepäätöstä, kunnes asianomainen rikosoikeudenkäynti on saatu päätökseen ja siitä on tehty lopullinen päätös.

3 artikla

Voimaantulo

Tämä asetus tulee voimaan kahdentenakymmenentenä päivänä sen jälkeen, kun se on julkaistu *Euroopan unionin virallisessa lehdessä*.

Tämä asetus on kaikilta osiltaan velvoittava, ja sitä sovelletaan sellaisenaan jäsenvaltioissa perussopimusten mukaisesti.

Tehty Strasbourgissa 20 päivänä tammikuuta 2016.

Euroopan parlamentin puolesta

Puhemies

M. SCHULZ

Neuvoston puolesta

Puheenjohtaja

A.G. KOENDERS

EUROOPAN PARLAMENTIN JA NEUVOSTON ASETUS (EU) 2016/96,

annettu 20 päivänä tammikuuta 2016,

Koillis-Atlantilla harjoitettavaan kalastukseen liittyvää tulevaa monenkeskistä yhteistyötä koskevan yleissopimuksen soveltamisalaan kuuluvalla alueella sovellettavasta valvontaa ja täytäntöönpanotoimia koskevasta suunnitelmasta annetun asetuksen (EU) N:o 1236/2010 muuttamisesta

EUROOPAN PARLAMENTTI JA EUROOPAN UNIONIN NEUVOSTO, jotka

ottavat huomioon Euroopan unionin toiminnasta tehdyn sopimuksen ja erityisesti sen 43 artiklan 2 kohdan,

ottavat huomioon Euroopan komission ehdotuksen,

sen jälkeen kun esitys lainsäätämisjärjestyksessä hyväksyttäväksi säädökseksi on toimitettu kansallisille parlamenteille,

ottavat huomioon Euroopan talous- ja sosiaalikomitean lausunnon ⁽¹⁾,

noudattavat tavallista lainsäätämisjärjestystä ⁽²⁾,

sekä katsovat seuraavaa:

- (1) Euroopan parlamentin ja neuvoston asetuksella (EU) N:o 1236/2010 ⁽³⁾ saatetaan osaksi unionin oikeutta Koillis-Atlantin kalastuskomission (NEAFC) vuosikokouksessaan 15 päivänä marraskuuta 2006 hyväksymän ja sittemmin marraskuussa 2007, marraskuussa 2008 ja marraskuussa 2009 pitämässään vuosikokouksissa hyväksymillä useilla suosituksilla muutetun valvontaa ja täytäntöönpanotoimia koskevan suunnitelman, jäljempänä ”suunnitelma”, määräykset.
- (2) NEAFC hyväksyi vuosikokouksessaan marraskuussa 2012 suosituksen 15:2013, jolla muutetaan suunnitelman 13 artiklaa, joka koskee jälleenlaivaukseen osallistuvan aluksen ja purkusataman välistä viestintää. NEAFC hyväksyi seuraavassa vuosikokouksessaan marraskuussa 2013 suosituksen 9:2014, jolla muutetaan suunnitelman 1, 20–25 ja 28 artiklaa, jotka koskevat määritelmiä, satamavaltion suorittamaan ulkomaisten kalastusalusten valvontaan sovellettavia määräyksiä sekä rikkomusmenettelyjä. NEAFC hyväksyi vuosikokouksessaan marraskuussa 2014 suosituksen 12:2015, jolla muutetaan suositusta 9:2014 siltä osin kuin kyse on satamavaltion suorittamaa ulkomaisten kalastusalusten valvontaa koskevista suunnitelman 22 ja 23 artiklasta.
- (3) Suositus 15:2013 tuli neuvoston päätöksellä 81/608/ETY ⁽⁴⁾ hyväksytyn, Koillis-Atlantilla harjoitettavaan kalastukseen liittyvää tulevaa monenkeskistä yhteistyötä koskevan yleissopimuksen 12 ja 15 artiklan nojalla voimaan 8 päivänä helmikuuta 2013.
- (4) Suositus 9:2014, sellaisena kuin se on muutettuna suosituksella 12:2015, tuli voimaan 1 päivänä heinäkuuta 2015. Koska suosituksesta 9:2014 tuli sopimuspuolia sitova mainittuna päivänä, on aiheellista sovittaa tiettyjen tämän asetuksen säännösten soveltamispäivä yhteen mainitun suosituksen soveltamispäivän kanssa.
- (5) Kyseiset suositukset on tarpeen saattaa osaksi unionin oikeutta. Asetus (EU) N:o 1236/2010 olisi näin ollen muutettava tämän mukaisesti,

⁽¹⁾ EUVL C 332, 8.10.2015, s. 81.

⁽²⁾ Euroopan parlamentin kanta, vahvistettu 15. joulukuuta 2015 (ei vielä julkaistu virallisessa lehdessä), ja neuvoston päätös, tehty 15. tammikuuta 2016.

⁽³⁾ Euroopan parlamentin ja neuvoston asetus (EU) N:o 1236/2010, annettu 15 päivänä joulukuuta 2010, Koillis-Atlantilla harjoitettavaan kalastukseen liittyvää tulevaa monenkeskistä yhteistyötä koskevan yleissopimuksen soveltamisalaan kuuluvalla alueella sovellettavasta valvontaa ja täytäntöönpanotoimia koskevasta suunnitelmasta sekä neuvoston asetuksen (EY) N:o 2791/1999 kumoamisesta (EUVL L 348, 31.12.2010, s. 17).

⁽⁴⁾ Neuvoston päätös 81/608/ETY, tehty 13 päivänä heinäkuuta 1981, Koillis-Atlantilla harjoitettavaan kalastukseen liittyvää tulevaa monenkeskistä yhteistyötä koskevan yleissopimuksen tekemisestä (EYVL L 227, 12.8.1981, s. 21).

OVAT HYVÄKSYNEET TÄMÄN ASETUKSEN:

1 artikla

Muutetaan asetus (EU) N:o 1236/2010 seuraavasti:

1) Muutetaan 3 artikla seuraavasti:

a) korvataan 6 kohta seuraavasti:

"6) 'kalastustoiminnalla' kalastusta, yhteiset kalastustoimet mukaan luettuina, kalanjalostusta, kalavarojen tai niistä saatavien tuotteiden jälleenlaivausta tai purkamista sekä kaikkea muuta kalastusta valmistelevaa tai siihen liittyvää kaupallista toimintaa, mukaan lukien pakkaaminen, kuljettaminen, alusten tankkaaminen tai varustusten täydentäminen;"

b) korvataan 10 kohta seuraavasti:

"10) 'muun kuin sopimuspuolen aluksella' kaikkia kalastusta harjoittavia aluksia, jotka eivät purjehdi sopimuspuolen lipun alla, mukaan lukien alukset, joiden voidaan perustelluin syin epäillä olevan vailla kansallisuutta;"

c) korvataan 13 kohta seuraavasti:

"13) 'satamalla' saaliiden purkamiseen tai kalastustoimintaa koskevien tai sitä avustavien palvelujen tarjoamiseen käytettävää paikkaa rannikolla tai sopimuspuolen nimeämää rannikolla tai lähellä rannikkoa olevaa paikka, jossa kalavarat jälleenlaivataan."

2) Korvataan 9 artiklan 1 kohdan d alakohdan viimeinen virke seuraavasti:

"Riippumatta siitä, puretaanko saalis yleissopimuksen alueella olevassa vai sen ulkopuolisessa satamassa, vastaanotettavan aluksen on viimeistään 24 tuntia ennen saaliin purkamista ilmoitettava aluksella oleva kokonaisaalis, aluksesta purettava kokonaispaino, purkusataman nimi ja purkamisen arvioitu päivämäärä ja kellonaika, sanotun kuitenkaan rajoittamatta IV luvun soveltamista."

3) Korvataan IV luvun otsikko seuraavasti:

"SATAMAVALTION TOTEUTTAMA JONKIN MUUN SOPIMUSPUOLEN LIPUN ALLA PURJEHTIVIEN KALASTUS-ALUSTEN PYYTÄMIEN KALASAALIIDEN VALVONTA"

4) Korvataan 22 artikla seuraavasti:

"22 artikla

Soveltamisala

Tämän luvun säännöksiä sovelletaan jäsenvaltioiden satamien käyttöön sellaisten kalasaaliita kuljettavien kalastus-alusten osalta, joiden saalis on jonkin muun sopimuspuolen lipun alla purjehtivien kalastusalusten yleissopimusalueella pyytämää ja joiden saalista ei ole aiemmin purettu aluksesta tai jälleenlaivattu satamassa, sanotun kuitenkaan rajoittamatta asetuksen (EY) N:o 1224/2009 ja neuvoston asetuksen (EY) N:o 1005/2008 (*) soveltamista.

5) Korvataan 23 artikla seuraavasti:

"23 artikla

Nimetyt satamat

Jäsenvaltioiden on nimettävä ja ilmoitettava komissiolle satamat, joissa jonkin muun sopimuspuolen lipun alla purjehtivien kalastusalusten yleissopimusalueella pyytämien kalojen purkamisen tai jälleenlaivaus tai satamapalvelujen tarjoaminen tällaisille aluksille on sallittua. Komissio ilmoittaa NEAFC:n sihteeristölle näistä satamista ja mahdollisista nimettyjen satamien luetteloon tehtävistä muutoksista vähintään 15 päivää ennen muutoksen voimaantuloa.

Jonkin muun sopimuspuolen lipun alla purjehtivien kalastusalusten yleissopimusalueella pyytämien kalojen purkamisen ja jälleenlaivaus ja satamapalveluiden tarjoaminen tällaisille aluksille sallitaan ainoastaan nimetyissä satamissa."

(*) Neuvoston asetus (EY) N:o 1005/2008, annettu 29 päivänä syyskuuta 2008, laittoman, ilmoittamattoman ja sääntelemättömän kalastuksen ehkäisemistä, estämistä ja poistamista koskevasta yhteisön järjestelmästä, asetusten (ETY) N:o 2847/93, (EY) N:o 1936/2001 ja (EY) N:o 601/2004 muuttamisesta sekä asetusten (EY) N:o 1093/94 ja (EY) N:o 1447/1999 kumoamisesta (EUVL L 286, 29.10.2008, s. 1)."

6) Muutetaan 24 artikla seuraavasti:

a) korvataan 1 kohta seuraavasti:

"1. Kun tämän asetuksen 22 artiklassa tarkoitettuja kaloja kuljettavan kalastusaluksen päällikkö aikoo saapua satamaan, aluksen päällikön tai hänen edustajansa on asetuksen (EY) N:o 1005/2008 6 artiklan mukaisesti annettava sen sataman, jota hän aikoo käyttää, jäsenvaltion toimivaltaisille viranomaisille ilmoitus viimeistään kolme työpäivää ennen arvioitua saapumisaikaa.

Jäsenvaltio voi kuitenkin asettaa jonkin toisen määräajan ilmoituksen tekemiselle ottaen erityisesti huomioon pyydetyn saaliin jalostustavan tai kalavesien ja sen satamien välisen etäisyyden. Jäsenvaltion on tällöin ilmoitettava asiasta viipymättä komissiolle tai sen nimeämälle elimelle sekä NEAFC:n sihteeristölle."

b) korvataan 2 kohdan ensimmäinen alakohta seuraavasti:

"2. Lähettäjä voi peruuttaa 1 kohdassa tarkoitetun ennakoilmoituksen antamalla sen sataman, jota aluksen päällikkö halusi käyttää, toimivaltaisille viranomaisille tätä koskeva ilmoitus viimeistään 24 tuntia ennen ilmoitettua arvioitua saapumisaikaa tähän satamaan."

7) Muutetaan 25 artikla seuraavasti:

a) korvataan otsikko seuraavasti:

"Purkamista, jälleenlaivausta ja muuta sataman käyttöä koskeva lupa"

b) korvataan 1 kohdan johdantolause seuraavasti:

"1. Vastauksena 24 artiklan nojalla lähetettyyn ilmoitukseen kalastusaluksen, joka aikoo purkaa tai jälleenlaivata, lippuvaltion tai, jos kalastusalus suorittaa jälleenlaivaustoimia unionin vesien ulkopuolella, luovuttavien alusten lippuvaltion tai lippuvaltioiden on tekemällä 24 artiklassa tarkoitettu ennakoilmoitus vahvistettava, että"

c) korvataan 2 kohta seuraavasti:

"2. Purkamis- tai jälleenlaivaustoimet voidaan aloittaa vasta, kun satamajäsenvaltion toimivaltaiset viranomaiset ovat antaneet niihin luvan tekemällä asianmukaisesti 24 artiklassa tarkoitetun ennakoilmoituksen. Lupa voidaan antaa vasta, kun 1 kohdassa tarkoitettu vahvistus on saatu lippuvaltiolta."

d) lisätään kohta seuraavasti:

"3 a. Purkaminen, jälleenlaivaus ja muu sataman käyttö ei ole sallittua, jos satamajäsenvaltiolla on selviä todisteita siitä, että aluksella oleva saalis on pyydetty vastoin sopimuspuolen vaatimuksia, joita sovelletaan sen lainkäyttövaltaan kuuluvilla alueilla."

e) korvataan 4 kohta seuraavasti:

"4. Satamajäsenvaltion toimivaltaisten viranomaisten on ilmoitettava aluksen päällikölle tai hänen edustajalleen ja aluksen lippuvaltiolle viipymättä päätöksestään, sallivatko ne purkamisen, jälleenlaivauksen tai muun sataman käytön vai eivät, tekemällä soveltuvin osin 24 artiklassa tarkoitetun ennakoilmoituksen ja ilmoitettava tästä NEAFC:n sihteeristölle."

8) Muutetaan 26 artikla seuraavasti:

a) korvataan 1 kohta seuraavasti:

"1. Kunkin jäsenvaltion on tarkastettava satamissaan vähintään 5 prosenttia tuoreen kalan ja vähintään 7,5 prosenttia jäädytetyn kalan purkamisista tai jälleenlaivaamisista kunakin raportointivuonna liitteen II yleiset ohjeet huomioivan riskinhallinnan pohjalta."

b) lisätään kohta seuraavasti:

"1 a. Tarkastukset on tehtävä tasapuolisesti, avoimesti ja syrjimättömästi, ja ne eivät saa merkitä minkään aluksen häirintää."

c) korvataan 2 kohta seuraavasti:

"2. Tarkastajien on tutkittava kaikki heidän tehtäviensä kannalta merkitykselliset aluksen osat, jotta he voivat tarkastaa, noudatetaanko asiaan kuuluvia säilyttämis- ja hoitotoimenpiteitä. Tarkastukset on tehtävä liitteessä III säädettyjen menettelyjen mukaisesti."

d) lisätään kohta seuraavasti:

"2 a. Kunkin jäsenvaltion on tehtävä kaikkensa helpottaakseen kommunikointia aluksen päällikön tai päällystön kanssa, mahdollisuuksien mukaan ja tarvittaessa myös varmistamalla, että tarkastajan mukana on tulkki."

e) lisätään kohta seuraavasti:

"3 a. Kansalliset tarkastajat eivät saa estää aluksen päällikköä olemasta yhteydessä lippuvaltion viranomaisiin."

f) korvataan 4 kohta seuraavasti:

"4. Satamajäsenvaltio voi kutsua muiden sopimuspuolten tarkastajia osallistumaan omiin tarkastuksiinsa ja tarkkailemaan tarkastusta."

9) Lisätään 29 artiklan 2 kohtaan seuraava virke:

"Tarkastusta suorittavan jäsenvaltion on tarvittaessa myös tiedotettava kyseisen tarkastuksen havainnoista sopimuspuolelle, jonka vesillä rikkomus tapahtui, ja valtiolle, jonka kansalainen aluksen päällikkö on."

10) Liitteestä tulee liite I.

11) Lisätään uusi liite II tämän asetuksen liitteen I mukaisesti.

12) Lisätään uusi liite III tämän asetuksen liitteen II mukaisesti.

2 artikla

Tämä asetus tulee voimaan kolmantena päivänä sen jälkeen, kun se on julkaistu *Euroopan unionin virallisessa lehdessä*.

Sen 1 artiklan 1 ja 4–12 kohtaa sovelletaan kuitenkin 1 päivästä heinäkuuta 2015.

Tämä asetus on kaikilta osiltaan velvoittava, ja sitä sovelletaan sellaisenaan kaikissa jäsenvaltioissa.

Tehty Strasbourgissa 20 päivänä tammikuuta 2016.

Euroopan parlamentin puolesta

Puhemies

M. SCHULZ

Neuvoston puolesta

Puheenjohtaja

A.G. KOENDERS

LIITE I

Lisätään asetukseen (EU) N:o 1236/2010 liite seuraavasti:

"LIITE II

RISKINHALLINNAN YLEISET OHJEET SATAMAJÄSENVALTION TEKEMÄÄ VALVONTAA VARTEN

Riskinhallinnalla tarkoitetaan riskien järjestelmällistä tunnistamista ja kaikkien sellaisten toimenpiteiden toteuttamista, jotka ovat tarpeen näiden riskien toteutumisen rajoittamisessa. Tämä pitää sisällään esimerkiksi tietojen keräämistä, riskien analysointia ja arviointia, toimien valmistelua ja toteuttamista sekä riskinhallintaprosessin ja sen tulosten säännöllistä seurantaa ja arviointia.

Kukin satamajäsenvaltio määrittää tekemänsä riskinarvioinnin perusteella riskinhallintastrategian, joka helpottaa tämän asetuksen noudattamista. Strategiassa olisi määritettävä, kuvattava ja kohdennettava asianmukaiset, kustannustehokkaat valvontavälineet ja tarkastuskeinot suhteessa kunkin riskin luonteeseen ja arvioituun tasoon, ja siinä olisi käsiteltävä myös tavoitevertailuarvojen saavuttamista.

Tarkastus- ja varmistustoimintaa varten vahvistetaan riskinarviointi- ja riskinhallintakriteerit, jotta voidaan analysoida riskejä oikea-aikaisesti ja arvioida yleisesti valvonnan ja tarkastusten avulla saatuja asiaan kuuluvia tietoja.

Yksittäisiin kalastusaluksiin, kalastusalusryhmiin, toimijoihin ja/tai eri kalalajeihin kohdistuvaan ja yleissopimusalueen eri osissa harjoitettavaan kalastustoimintaan kohdistetaan valvonta- ja tarkastustoimenpiteitä riskitason mukaisesti käyttämällä muun muassa seuraavia yleisiä olettamuksia riskitason kriteereistä, jotka liittyvät satamavaltion tekemään purkamisten ja jälleenlaivausten valvontaan satamassa:

- a) muun kuin sopimuspuolen aluksen pyytämät saaliit;
- b) jäädytetyt saaliit;
- c) suuret saaliit;
- d) aiemmin merellä jälleenlaivatut saaliit;
- e) sopimuspuolten lainkäyttövaltaan kuuluvien vesien ulkopuolelta, eli sääntelyalueelta, pyydetty saaliit;
- f) yleissopimusalueelta ja sen ulkopuolelta pyydetty saaliit;
- g) arvokkaiden lajien saaliit;
- h) saaliit kalavaroista, joiden osalta kalastusmahdollisuudet ovat erityisen vähäiset;
- i) alukseen ja/tai toimijaan kohdistuneiden aiempien tarkastusten ja havaittujen rikkomusten lukumäärä."

LIITE II

Lisätään asetukseen (EU) N:o 1236/2010 liite seuraavasti:

"LIITE III

SATAMAJÄSENVALTION TARKASTUSMENETTELYT

Kansallisten tarkastajien on:

- a) varmistettava, että aluksella olevat aluksen tunnistasiakirjat ja aluksen omistajaa koskevat tiedot ovat todenmukaiset, täydelliset ja virheettömät, myös ottamalla tarvittaessa asianmukaisesti yhteyttä lippuvaltioon tai kansainvälisiin alusrekistereihin;
- b) varmistettava, että aluksen lippu ja merkinnät (esim. nimi, ulkoinen rekisterinumero, Kansainvälisen merenkulkujärjestön (IMO) rekisteröimä aluksen tunnistenumero, kansainvälinen radiokutsutunnus ja muut merkinnät sekä tärkeimmät mitat) ovat yhdenmukaisia asiakirjoissa olevien tietojen kanssa;
- c) varmistettava, että kalastusta ja kalastukseen liittyvää toimintaa koskevat luvat ovat todenmukaiset, täydelliset ja virheettömät sekä yhdenmukaiset 24 artiklan mukaisesti annettujen tietojen kanssa;
- d) tarkistettava kaikki muut aluksella olevat merkitykselliset asiakirjat ja tiedot, mukaan lukien sähköisessä muodossa olevat ja alusten satelliittiseurantajärjestelmän (VMS) tiedot, jotka on saatu lippuvaltiolta tai asianomaisilta alueellisilta kalastuksenhoitojärjestöiltä. Merkityksellisiä asiakirjoja voivat olla aluspäiväkirjat, pyynti-, jälleenlaivaus- ja kauppa-asiakirjat, miehistöluettelot, varastointikaaviot ja -piirroksot, kalaruumien kuvaukset sekä villieläimistön ja -kasviston uhanalaisten lajien kansainvälistä kauppaa koskevan yleissopimuksen (CITES) mukaisesti vaaditut asiakirjat;
- e) tutkittava kaikki aluksella olevat merkitykselliset pyydykset, mukaan lukien sellaiset pyydykset ja niihin liittyvät laitteet, jotka on varastoitu pois näkyvistä, ja varmistettava, että ne vastaavat luvissa vahvistettuja ehtoja. Tarkastuksessa on myös varmistettava, että pyydysten ominaisuudet, kuten silmäkoko ja langan paksuus, pyydyksiin kiinnitettävät tarvikkeet ja laitteet, verkkojen, mertojen ja harojen mitat ja tyypit sekä koukkujen koot ja lukumäärät ovat sovellettavien säännösten mukaisia ja että merkinnät vastaavat aluksella sallittuja pyydyksiä;
- f) selvitettävä, onko aluksella olevat kalat pyydetty sovellettavien lupien mukaisesti;
- g) valvottava koko purkamis- tai jälleenlaivautapahtumaa ja verrattava purkamista koskevaan ennakoilmoitukseen merkittyjä lajikohtaisia määriä purettuihin tai jälleenlaivattuihin lajikohtaisiin määriin;
- h) tarkastettava saalista, myös ottamalla siitä näytteitä, sen määrän ja koostumuksen selvittämiseksi. Tarkastajat voivat tällöin avata laatikoita, joihin kalat on esipakattu, ja siirtää saaliita tai laatikoita varmistaakseen, että kalaruumat ovat vahingoittumattomia. Tällaisessa tarkastelussa voidaan myös tarkistaa tuotetyyppejä ja määrittää nimellispainoja;
- i) tarkastettava ja kirjattava aluksella olevat kalamäärät lajeittain sen jälkeen, kun purkaminen tai jälleenlaivaus on saatu päätökseen;
- j) arvioitava, onko selviä todisteita siitä, että alus olisi harjoittanut LIS-kalastusta tai LIS-kalastusta avustavaa kalastukseen liittyvää toimintaa;
- k) luovutettava aluksen päällikölle tarkastuskertomus, joka sisältää tarkastuksen tulokset ja mahdolliset toteutettavat toimenpiteet ja joka tarkastajan ja päällikön on allekirjoitettava. Päällikön allekirjoitus tarkastuskertomuksessa ainoastaan vahvistaa sen, että päällikkö on vastaanottanut tarkastuskertomuksen jäljennöksen. Päällikölle on annettava mahdollisuus lisätä kertomukseen huomautuksia tai vastalauseita ja ottaa tarvittaessa yhteyttä lippuvaltion asiaankuuluviin viranomaisiin erityisesti silloin, kun hänellä on huomattavia vaikeuksia ymmärtää kertomuksen sisältöä. Päällikölle on toimitettava jäljennös kertomuksesta; ja
- l) huolehdittava tarvittaessa ja mahdollisuuksien mukaan siitä, että asiaankuuluvat asiakirjat käännetään."

DIREKTIIVIT

EUROOPAN PARLAMENTIN JA NEUVOSTON DIREKTIIVI (EU) 2016/97,

annettu 20 päivänä tammikuuta 2016,

vakuutusten tarjoamisesta (uudelleenlaadittu)

(ETA:n kannalta merkityksellinen teksti)

EUROOPAN PARLAMENTTI JA EUROOPAN UNIONIN NEUVOSTO, jotka

ottavat huomioon Euroopan unionin toiminnasta tehdyn sopimuksen ja erityisesti sen 53 artiklan 1 kohdan ja 62 artiklan,

ottavat huomioon Euroopan komission ehdotuksen,

sen jälkeen, kun esitys lainsäätämisyksityksessä hyväksyttäväksi säädökseksi on toimitettu kansallisille parlamenteille,

ottavat huomioon Euroopan talous- ja sosiaalikomitean lausunnon ⁽¹⁾,noudattavat tavallista lainsäätämisyksitystä ⁽²⁾,

sekä katsovat seuraavaa:

- (1) Euroopan parlamentin ja neuvoston direktiiviin 2002/92/EY ⁽³⁾ on tehtävä useita muutoksia. Mainittu direktiivi olisi selkeyden vuoksi laadittava uudelleen.
- (2) Koska tämän uudelleenlaadinnan pääasiallisena tavoitteena ja kohteena on yhdenmukaistaa vakuutusten ja jälleenvakuutusten tarjoamista koskevat kansalliset säännökset ja koska näitä toimintoja harjoitetaan koko unionissa, tämän uuden direktiivin olisi perustuttava Euroopan unionin toiminnasta tehdyn sopimuksen 53 artiklan 1 kohtaan ja 62 artiklaan. Säädöksen antaminen direktiivinä on tarkoituksenmukaista, jotta täytäntöönpanosäännökset voidaan tämän direktiivin kattamilla aloilla tarvittaessa mukauttaa vastaamaan kunkin jäsenvaltion markkinoiden ja oikeusjärjestelmän erityispiirteitä. Tämän direktiivin tavoitteena olisi oltava myös niiden kansallisten sääntöjen yhteensovittaminen, jotka koskevat vakuutusten ja jälleenvakuutusten tarjoamisen aloittamista ja harjoittamista.
- (3) Tällä direktiivillä pyritään kuitenkin vähimmäistason yhdenmukaistamiseen, eikä sillä sen vuoksi saisi estää jäsenvaltioita pitämästä voimassa tai ottamasta käyttöön tiukempia säännöksiä kuluttajien suojelemiseksi edellyttäen, että kyseiset säännökset ovat unionin oikeuden, mukaan lukien tämä direktiivi, mukaisia.
- (4) Vakuutus- ja jälleenvakuutusedustajilla on vakuutus- ja jälleenvakuutustuotteiden tarjoamisessa keskeinen asema unionissa.
- (5) Vakuutustuotteita voivat tarjota monentyyppiset henkilöt tai laitokset, kuten asiamiehet, meklarit, vakuutusedustusta harjoittavat pankit, vakuutusyritykset, matkatoimistot ja autovuokraamot. Toimijoiden tasapuolinen kohtelu ja asiakkaan suoja edellyttävät, että kaikki nämä henkilöt tai laitokset kuuluvat tämän direktiivin soveltamisalaan.
- (6) Kuluttajansuojan olisi oltava samantasoinen riippumatta siitä, mitä kautta vakuutuksia tai jälleenvakuutuksia tarjotaan. On tärkeää, että tarjoajilla on tasapuoliset toimintaedellytykset, jotta taataan, että sovelletaan samantasoista suojaa ja että kuluttajat voivat hyötyä erityisesti tietojen antamista koskevien vaatimusten vastaavuudesta.
- (7) Direktiivin 2002/92/EY soveltaminen on osoittanut, että useita säännöksiä on vielä tarkennettava, jotta helpotettaisiin vakuutusten tarjoamista, ja että kuluttajansuoja edellyttää mainitun direktiivin soveltamisalan laajentamista kaikkeen vakuutustuotteiden myyntiin. Tätä direktiiviä olisi sovellettava vakuutustuotteita suoraan myyviin vakuutusyrityksiin samoin perustein kuin vakuutusasiamiehiin ja -meklareihin.

⁽¹⁾ EUVL C 44, 15.2.2013, s. 95.

⁽²⁾ Euroopan parlamentin kanta, vahvistettu 24. marraskuuta 2015 (ei vielä julkaistu virallisessa lehdessä), ja neuvoston päätös, tehty 14. joulukuuta 2015.

⁽³⁾ Euroopan parlamentin ja neuvoston direktiivi 2002/92/EY, annettu 9 päivänä joulukuuta 2002, vakuutusedustuksesta (EYVL L 9, 15.1.2003, s. 3).

- (8) Jotta voitaisiin varmistaa, että samantasoista suojaa sovelletaan riippumatta siitä, mitä kautta asiakas ostaa vakuutustuotteen, eli joko suoraan vakuutusyrittäjältä tai välillisesti edustajalta, tätä direktiiviä on sovellettava vakuutusyriksien ja -edustajien lisäksi myös muihin, vakuutustuotteita sivutoimisesti myyviin markkinatoimijoihin, kuten matkatoimistoihin ja autovuokraamoihin, jolleivät ne täytä poikkeuksen edellytyksiä.
- (9) Kansallisten säännösten välillä on vielä huomattavia eroja, jotka muodostavat esteitä vakuutusten ja jälleenvakuutusten tarjoamisen aloittamiselle ja harjoittamiselle sisämarkkinoilla. On tarpeen vahvistaa sisämarkkinoita entisestään ja edistää henki- ja vahinkovakuutustuotteiden ja -palvelujen todellisia sisämarkkinoita.
- (10) Finanssimarkkinoiden viimeaikainen ja yhä jatkuva myllerrys on tuonut korostetusti esille, kuinka tärkeää on varmistaa tehokas kuluttajansuoja kaikilla finanssialoilla. Sen vuoksi on asianmukaista vahvistaa asiakkaiden luottamusta ja yhdenmukaistaa vakuutustuotteiden tarjoamisen sääntelyä, jotta voidaan varmistaa riittävän tasoinen asiakkaan suoja kaikkialla unionissa. Kuluttajansuojan tasoa olisi nostettava direktiivin 2002/92/EY tasosta, jotta voitaisiin vähentää erilaisten kansallisten toimenpiteiden tarvetta. On tärkeää ottaa huomioon vakuutus sopimusten erityisluonne verrattuna sijoitustuotteisiin, joita säännellään Euroopan parlamentin ja neuvoston direktiivillä 2014/65/EU⁽¹⁾. Vakuutus sopimusten ja myös vakuutusmuotoisten sijoitustuotteiden tarjoamista olisi sen vuoksi säänneltävä tällä direktiivillä, jonka olisi oltava yhteensopiva direktiivin 2014/65/EU kanssa. Olisi tiukennettava vähimmäisvaatimuksia kaikkien vakuutusmuotoisten sijoitustuotteiden tarjoamiseen sovellettavien sääntöjen osalta, ja näille sijoitustuotteille olisi luotava tasapuoliset toimintaedellytykset.
- (11) Tätä direktiiviä olisi sovellettava henkilöihin, joiden liiketoiminta muodostuu vakuutusten tai jälleenvakuutusten tarjoamisesta kolmansille.
- (12) Tätä direktiiviä olisi sovellettava henkilöihin, joiden liiketoiminta muodostuu tietojen antamisesta yhdestä tai useammasta vakuutus sopimuksesta asiakkaan valitsemien kriteereiden perusteella verkkosivuston tai muun välineen avulla, vakuutustuotteiden asettamisesta paremmuusjärjestykseen tai vakuutus sopimuksen hinnanalennuksen tarjoamisesta, kun asiakas voi lopuksi tehdä suoraan tai välillisesti vakuutus sopimuksen. Tätä direktiiviä ei olisi sovellettava sellaisiin viranomaisten tai kuluttajajärjestöjen hallinnoimiin verkkosivustoihin, joiden tarkoituksena ei ole sopimuksen tekeminen vaan joilla ainoastaan vertaillaan markkinoilla saatavilla olevia vakuutustuotteita.
- (13) Tätä direktiiviä ei olisi sovellettava pelkkään esittelemistoimintaan, jossa vakuutus- tai jälleenvakuutus edustajille tai -yrityksille annetaan tietoja mahdollisista vakuutuksenottajista tai mahdollisille vakuutuksenottajille annetaan tietoja vakuutus- tai jälleenvakuutustuotteista, -edustajista tai -yrityksistä.
- (14) Tätä direktiiviä ei olisi sovellettava henkilöihin, jotka harjoittavat muunlaista ammatillista toimintaa, kuten veroneuvojiin, tilintarkastajiin tai juristeihin, ja jotka antavat satunnaisesti neuvoja vakuutusturvasta kyseistä muuta ammatillista toimintaa harjoittaessaan, eikä sitä olisi sovellettava pelkästään yleisluonteiseen tietojen antamiseen vakuutustuotteista, jos tämän toiminnan tarkoituksena ei ole auttaa asiakasta tekemään vakuutus- tai jälleenvakuutus sopimusta tai täyttämään tällainen sopimus. Tätä direktiiviä ei olisi sovellettava vakuutus- tai jälleenvakuutus yrityksen puolesta tehtävään ammattimaiseen korvaushakemusten hallinnointiin eikä vahingon selvittelyyn ja asiantuntija-arvion tekemiseen korvausasiasta.
- (15) Tätä direktiiviä ei olisi sovellettava henkilöihin, jotka harjoittavat vakuutusten tarjoamista sivutoimisesti silloin, kun vakuutusmaksu ei ylitä tiettyä määrää ja katetut riskit on rajattu. Tällainen vakuutus voi liittyä täydentävänä tavaraan tai palveluun, esimerkiksi siltä osin kuin kyseessä on riski sellaisen palvelun jäämisestä käyttämättä, joka on tarkoitus käyttää tiettyä ajankohtana, kuten junamatka, kuntosalijäsenyys tai teatterin kausilippu, tai kun kyseessä ovat muut matkustamiseen liittyvät riskit, kuten matkan peruuntuminen tai matkatavaroiden katoaminen. Jotta kuitenkin varmistetaan, että vakuutusten tarjoamisessa toteutuu aina riittävä kuluttajansuoja, vakuutus yrityksen tai vakuutus edustajan, joka harjoittaa vakuutusten tarjoamista tässä direktiivissä säädetyistä vaatimuksista vapautetun sivutoimisen vakuutus edustajan kautta, olisi huolehdittava, että tietyt perusvaatimukset täyttyvät, kuten ilmoitettava tunnistetietonsa ja annettava tietoa valitusmenettelyistä, ja että asiakkaan vaatimukset ja tarpeet otetaan huomioon.

⁽¹⁾ Euroopan parlamentin ja neuvoston direktiivi 2014/65/EU, annettu 15 päivänä toukokuuta 2014, rahoitusvälineiden markkinoista sekä direktiivin 2002/92/EY ja direktiivin 2011/61/EU muuttamisesta (EUVL L 173, 12.6.2014, s. 349).

- (16) Tällä direktiivillä olisi varmistettava, että sovelletaan samantasoista kuluttajansuojaa ja että kaikki kuluttajat voivat hyötyä vaatimusten vastaavuudesta. Tällä direktiivillä olisi edistettävä vakuutusedustajien tasapuolisia toimintaedellytyksiä ja keskinäistä kilpailua yhtäläisin ehdoin, riippumatta siitä, ovatko vakuutusedustajat sidoksissa johonkin vakuutusyrittäjään. Kuluttajat hyötyvät, kun vakuutus tuotteita tarjotaan eri kautta ja eri tavoin yhteistyössä vakuutusyrittäjien kanssa toimivien vakuutusedustajien kautta, edellyttäen, että niiden kaikkien on noudatettava samoja kuluttajansuojasääntöjä. Jäsenvaltioiden olisi otettava tämä huomioon tämän direktiivin täytäntöönpanossa.
- (17) Tässä direktiivissä olisi otettava huomioon erityyppisten tarjoamiskanavien väliset erot. Siinä olisi esimerkiksi otettava huomioon sellaisten vakuutusedustajien ominaispiirteet, joilla on sopimuksen mukainen velvoite harjoittaa vakuutusten tarjoamista pelkästään yhden tai useamman vakuutusyrittäjän kanssa (sidoksissa olevat vakuutusedustajat), mikä on käytäntönä tiettyjen jäsenvaltioiden markkinoilla, ja siinä olisi määritettävä asianmukaiset ja oikeasuhteiset ehdot, joita sovelletaan erityyppiseen tarjoamiseen. Jäsenvaltioiden olisi etenkin voitava säätää, että vakuutusten tai jälleenvakuutusten tarjoajan, joka on vastuussa vakuutus- tai jälleenvakuutusedustajan tai sivutoimisen vakuutusedustajan toiminnasta, on varmistettava, että tällainen edustaja täyttää rekisteröinnin ehdot, ja rekisteröitävä kyseinen edustaja.
- (18) Sen jäsenvaltion toimivaltaisen viranomaisen, jossa vakuutus- tai jälleenvakuutusedustajana tai sivutoimisena vakuutusedustajana toimivan luonnollisen henkilön asuinpaikka sijaitsee, olisi rekisteröitävä tämä edustaja. Jos henkilö matkustaa päivittäin jäsenvaltiosta, jossa hänellä yksityishenkilönä on asuinpaikka, jäsenvaltioon, josta käsin hän tarjoaa vakuutuksia tai jälleenvakuutuksia, toisin sanoen hänen ammattiinsa liittyvään asuinpaikkaansa, rekisteröintijäsenvaltion olisi oltava jäsenvaltio, jossa ammattiin liittyvä asuinpaikka sijaitsee. Jos vakuutus- tai jälleenvakuutusedustaja tai sivutoiminen vakuutusedustaja on oikeushenkilö, sen jäsenvaltion toimivaltaisen viranomaisen, jossa edustajan sääntömääräinen kotipaikka tai, jos sillä ei kansallisen lainsäädännön mukaan ole sääntömääräistä kotipaikkaa, sen keskushallinto sijaitsee, olisi rekisteröitävä edustaja. Jäsenvaltioiden olisi voitava sallia, että muut elimet tekevät yhteistyötä toimivaltaisten viranomaisten kanssa vakuutusedustajien rekisteröinnissä ja sääntelyssä. Vakuutus- ja jälleenvakuutusedustajat sekä sivutoimiset vakuutusedustajat olisi rekisteröitävä, jos ne täyttävät tiukat ammatilliset vaatimukset, jotka liittyvät pätevyyteen, hyvään maineeseen, ammatilliseen vastuuvakuutusturvaan ja taloudelliseen kapasiteettiin. Jos edustajat on jo rekisteröity jäsenvaltioissa, niiden uudelleenrekisteröintiä ei olisi vaadittava tämän direktiivin nojalla.
- (19) Se, että vakuutusedustajat eivät voi toimia vapaasti koko unionissa, on esteenä vakuutusalan sisämarkkinoiden moitteettomalle toiminnalle. Tämä direktiivi on merkittävä edistysaskel kohti parempaa kuluttajansuojaa ja pidemmälle menevää markkinoiden yhdentymistä.
- (20) Vakuutus- ja jälleenvakuutusedustajien sekä sivutoimisten vakuutusedustajien olisi voitava käyttää hyväkseen sijoittautumisvapautta ja palvelujen tarjoamisen vapautta, jotka ovat Euroopan unionin toiminnasta tehdystä sopimuksessa vahvistettuja oikeuksia. Näin ollen rekisteröinnin kotijäsenvaltiossa olisi mahdollistettava vakuutus- ja jälleenvakuutusedustajille sekä sivutoimisille vakuutusedustajille toiminnan harjoittaminen muissa jäsenvaltioissa sijoittautumisvapauden ja palvelujen tarjoamisen vapauden perusteella edellyttäen, että toimivaltaisten viranomaisten välillä on noudatettu asianmukaisia ilmoitusmenettelyjä.
- (21) Jotta varmistetaan palvelujen laadukkuus ja kuluttajansuojan tehokkuus, kotijäsenvaltion ja vastaanottavan jäsenvaltion olisi tehtävä tiivistä yhteistyötä tässä direktiivissä säädettyjen velvoitteiden täytäntöönpanossa. Jos vakuutus- tai jälleenvakuutusedustajat tai sivutoimiset vakuutusedustajat harjoittavat liiketoimintaa eri jäsenvaltioissa palvelujen tarjoamisen vapauden nojalla, kotijäsenvaltion toimivaltaisen viranomaisen velvollisuutena olisi varmistaa, että tässä direktiivissä säädettyjä velvoitteita noudatetaan näiden kaikessa liiketoiminnassa sisämarkkinoilla. Jos vastaanottavan jäsenvaltion toimivaltainen viranomainen saa tietoonsa, että näitä velvoitteita on rikottu sen alueella, sen olisi ilmoitettava tästä kotijäsenvaltion toimivaltaiselle viranomaiselle, jonka olisi tämän jälkeen toteutettava aiheelliset toimenpiteet. Asia on näin erityisesti silloin, kun kyse on hyvää mainetta, ammatillista tietämystä ja pätevyyttä koskeviin vaatimuksiin liittyvien sääntöjen ja liiketoiminnan menettelytapasääntöjen rikkomisista. Lisäksi vastaanottavan jäsenvaltion toimivaltaisen viranomaisen olisi voitava puuttua asiaan, jos kotijäsenvaltio ei toteuta aiheellisia toimenpiteitä tai jos toteutetut toimenpiteet eivät ole riittäviä.
- (22) Jos toiseen jäsenvaltioon perustetaan sivuliike tai pysyvä liikepaikka, on asianmukaista jakaa täytäntöönpanovastuu kotijäsenvaltion ja vastaanottavan jäsenvaltion kesken. Samoin kuin palvelujen tarjoamisen tapauksessa kotijäsenvaltion toimivaltaisen viranomaisen olisi edelleen vastattava liiketoimintaan kokonaisuudessaan vaikuttavien velvoitteiden, kuten ammatillisia vaatimuksia koskevien sääntöjen, noudattamisesta, kun taas vastaanottavan

jäsenvaltion toimivaltaisen viranomaisen olisi vastattava tietojen ilmoittamista koskevien sääntöjen ja liiketoiminnan menettelytapasääntöjen noudattamisen valvonnasta alueellaan tarjottujen palvelujen osalta. Jos vastaanottavan jäsenvaltion toimivaltainen viranomainen kuitenkin saa tietoonsa, että sen alueella on rikottu velvoitteita, joiden suhteen vastaanottavalle jäsenvaltiolle ei ole tässä direktiivissä annettu vastuuta, sen olisi ilmoitettava tästä kotijäsenvaltion toimivaltaiselle viranomaiselle, jonka olisi tämän jälkeen toteutettava aiheelliset toimenpiteet. Asia on näin erityisesti silloin, kun kyse on hyvää mainetta, ammatillista tietämystä ja pätevyyttä koskeviin vaatimuksiin liittyvien sääntöjen rikkomisista. Lisäksi vastaanottavan jäsenvaltion toimivaltaisen viranomaisen olisi voitava puuttua asiaan, jos kotijäsenvaltio ei toteuta aiheellisia toimenpiteitä tai jos toteutetut toimenpiteet eivät ole riittävät.

- (23) Jäsenvaltioiden toimivaltaisilla viranomaisilla olisi oltava käytettävissään kaikki tarpeelliset keinot sen varmistamiseksi, että vakuutus- ja jälleenvakuutusedustajien sekä sivutoimisten vakuutusedustajien liiketoiminta on asianmukaista koko unionissa riippumatta siitä, perustuuko se sijoittautumisvapauteen vai palvelujen tarjoamisen vapauteen. Valvonnan tehokkuuden varmistamiseksi kaikkien toimivaltaisten viranomaisten toteuttamien toimien olisi oltava oikeassa suhteessa tietyn tarjoajan liiketoimintaan liittyvien riskien luonteeseen, laajuuteen ja monitahoisuuteen riippumatta siitä, kuinka merkittävä kyseinen tarjoaja on markkinoiden yleisen taloudellisen vakauden kannalta.
- (24) Jäsenvaltioiden olisi perustettava keskitetty tietopiste, joka antaa mahdollisuuden tarkastella niiden vakuutus- ja jälleenvakuutusedustajien sekä sivutoimisten vakuutusedustajien rekistereitä. Tämän keskitetyn tietopisteen olisi myös tarjottava hyperlinkit kunkin jäsenvaltion kaikkiin asianomaisiin toimivaltaisiin viranomaisiin. Euroopan parlamentin ja neuvoston asetuksella (EU) N:o 1094/2010⁽¹⁾ perustetun Euroopan vakuutus- ja lisäeläkeviranomaisen, jäljempänä "vakuutus- ja lisäeläkeviranomainen", olisi avoimuuden lisäämiseksi ja rajat ylittävän kaupan helpottamiseksi perustettava, julkistettava ja pidettävä ajan tasalla keskitetty sähköinen tietokanta, johon kirjataan kaikki vakuutus- ja jälleenvakuutusedustajat sekä sivutoimiset vakuutusedustajat, jotka ovat ilmoittaneet aikomuksestaan hyödyntää sijoittautumisvapauttaan tai palvelujen tarjoamisen vapauttaan. Jäsenvaltioiden olisi toimitettava asianomaiset tiedot vakuutus- ja lisäeläkeviranomaiselle viipymättä, jotta se voi toimia näin. Tietokannan olisi tarjottava hyperlinkit kunkin jäsenvaltion kaikkiin asianomaisiin toimivaltaisiin viranomaisiin. Kunkin jäsenvaltion kaikkien toimivaltaisten viranomaisten olisi tarjottava verkkosivustollaan hyperlinkki kyseiseen tietokantaan.
- (25) Jos edustajalla on toisessa jäsenvaltiossa pysyvä liikepaikka, joka vastaa sivuliikettä, liikepaikkaa olisi kohdeltava samoin kuin sivuliikettä, jollei edustaja perusta liikepaikkaa laillisesti muussa oikeudellisessa muodossa. Näin voi muista olosuhteista riippuen olla silloinkin, kun liikepaikka ei virallisesti ole sivuliike vaan pelkkä toimisto, jota hoitaa edustajan oma henkilökunta tai itsenäisesti toimiva henkilö, jolla on pysyvä valtuutus toimia edustajan puolesta asioimiston tapaan.
- (26) Olisi määritettävä selkeästi kotijäsenvaltion ja vastaanottavan jäsenvaltion oikeudet ja velvoitteet, jotka liittyvät näiden valtioiden rekisteröimien tai niiden alueella vakuutus- tai jälleenvakuutusten tarjoamista harjoittavien vakuutus- tai jälleenvakuutusedustajien tai sivutoimisten vakuutusedustajien valvontaan näiden edustajien hyödyntäessä sijoittautumisvapauttaan tai palvelujen tarjoamisen vapauttaan.
- (27) Jos vakuutusedustaja tai sivutoiminen vakuutusedustaja sijoittautuu jäsenvaltioon ainoana tarkoituksenaan välttyä noudattamasta sääntöjä, joita sen olisi noudatettava toisessa jäsenvaltiossa, joka on sen yksinomainen tai pääasiallinen liiketoimintapaikka, asianmukainen keino puuttua tilanteeseen voi olla vastaanottavan jäsenvaltion mahdollisuus toteuttaa varotoimenpiteitä silloin, kun sen toiminta vakavasti vaarantaa vastaanottavan jäsenvaltion vakuutus- ja jälleenvakuutusmarkkinoiden moitteettoman toiminnan, eikä tämä direktiivi saisi olla sen esteenä. Nämä toimenpiteet eivät kuitenkaan saisi muodostaa estettä palvelujen tarjoamisen vapaudelle tai sijoittautumisvapaudelle taikka liiketoiminnan harjoittamiselle yli rajojen.
- (28) On tärkeää varmistaa, että vakuutus- ja jälleenvakuutusedustajilla sekä sivutoimisilla vakuutusedustajilla ja niillä vakuutus- ja jälleenvakuutusyriyten työntekijöillä, jotka osallistuvat vakuutus- ja jälleenvakuutussopimusten myynnin valmisteluun, myyntiin ja myynnin jälkeisiin toimiin, on korkea ammattitaito ja pätevyys. Sen vuoksi

⁽¹⁾ Euroopan parlamentin ja neuvoston asetus (EU) N:o 1094/2010, annettu 24 päivänä marraskuuta 2010, Euroopan valvontaviranomaisen (Euroopan vakuutus- ja lisäeläkeviranomainen) perustamisesta sekä päätöksen N:o 716/2009/EY muuttamisesta ja komission päätöksen 2009/79/EY kumoamisesta (EUVL L 331, 15.12.2010, s. 48).

edustajien ja sivutoimisten vakuutusedustajien sekä vakuutus- ja jälleenvakuutusyritysten työntekijöiden ammatillisen tietämyksen on vastattava näiden toimintojen monimuotoisuutta. Sivutoimisten vakuutusedustajien olisi tunnettava tarjoamiensa vakuutusten ehdot sekä tarvittaessa korvausvaatimusten ja valitusten käsittelyä koskevat säännöt.

- (29) Olisi varmistettava jatkuva ammatillinen koulutus ja kehittäminen. Tällainen koulutus ja kehittäminen voisi olla oppimisen edistämistä eri tavoin tarjoamalla mahdollisuuksia esimerkiksi kurssien suorittamiseen, verkko-oppimiseen ja mentorointiin. Jäsenvaltioiden olisi säädettävä muoto- ja sisältöasioista sekä vaadittavista todistuksista tai muista asianmukaisista osaamisen osoittamisen tavoista, joita ovat esimerkiksi rekisterimerkinnät tai kokeen hyväksytty suorittaminen.
- (30) Luotettavuusvaatimukset edistävät vakuutusalan vakautta ja luotettavuutta sekä vakuutuksenottajien riittävän suojelun tavoitetta. Näihin vaatimuksiin kuuluu, että rikosrekisterissä tai muussa vastaavassa kansallisessa rekisterissä ei ole merkintöjä tietyistä rikoksista, kuten finanssialan lainsäädännön rikkomisesta, epärehelliseen toimintaan tai petoksiin liittyvistä rikoksista tai talousrikoksista eikä myöskään muista yhtiöoikeuden tai konkurssi- tai maksukyvyyttömyyslainsäädännön rikkomisista.
- (31) Yhtä lailla tärkeää on, että niillä vakuutus- tai jälleenvakuutusedustajan tai sivutoimisen vakuutusedustajan johdossa toimivilla merkityksellisillä henkilöillä, jotka osallistuvat vakuutus- tai jälleenvakuutustuotteiden tarjoamiseen, sekä vakuutusten tai jälleenvakuutusten tarjoajan niillä merkityksellisillä työntekijöillä, jotka osallistuvat suoraan vakuutusten tai jälleenvakuutusten tarjoamiseen, on tämän tarjoamisen edellyttämät asianmukaiset tiedot ja pätevyys. Tietämyksen ja pätevyyden asianmukainen taso olisi varmistettava soveltamalla kyseisiin henkilöihin erityisiä tietämystä ja ammatillista pätevyyttä koskevia vaatimuksia.
- (32) Jäsenvaltioiden ei kuitenkaan olisi tarpeen pitää tällaisina merkityksellisinä henkilöinä niitä johtohenkilöitä tai työntekijöitä, jotka eivät osallistu suoraan vakuutus- tai jälleenvakuutustuotteiden tarjoamiseen. Vakuutus- ja jälleenvakuutusedustajien ja -yritysten kaikilla niillä työntekijöillä, jotka osallistuvat suoraan vakuutus- tai jälleenvakuutustuotteiden tarjoamiseen, olisi edellytettävä olevan asianmukaiset tiedot ja pätevyys, lukuun ottamatta muun muassa työntekijöitä, joilla on ainoastaan hallinnollisia työtehtäviä. Ainakin niiden sivutoimisten vakuutusedustajien palveluksessa olevien henkilöiden, jotka vastaavat sivutoimisesta vakuutusten tarjoamisesta, olisi katsottava kuuluvan niihin työntekijöihin, joilta odotetaan asianmukaisia tietoja ja pätevyyttä. Jos vakuutusten ja jälleenvakuutusten tarjoaja on oikeushenkilö, niiden sen johdossa toimivien henkilöiden, jotka vastaavat vakuutus- tai jälleenvakuutustuotteiden tarjoamisen toteuttamistavoista ja -menettelyistä, olisi myös noudatettava tietoja ja pätevyyttä koskevia asianmukaisia vaatimuksia. Vakuutus- tai jälleenvakuutusedustajan tai sivutoimisen vakuutusedustajan palveluksessa olevan henkilön, joka vastaa vakuutusten tai jälleenvakuutusten tarjoamisesta, olisi tätä varten aina noudatettava tietoja ja pätevyyttä koskevia vaatimuksia.
- (33) Jäsenvaltioiden olisi varmistettava, että vakuutusedustajilla ja -yrityksillä, jotka antavat neuvontaa vakuutusmuotoisista sijoitustuotteista tai myyvät niitä vähittäisasiakkaille, on asianmukaiset tiedot ja pätevyys tarjottaviin tuotteisiin nähden. Tällaiset tiedot ja pätevyys ovat erityisen tärkeitä, koska vakuutusmuotoiset sijoitustuotteet ovat yhä monimutkaisempia ja uudenlaisia tuotteita luodaan jatkuvasti. Vakuutusmuotoisen sijoitustuotteen ostamiseen liittyy riskiä, ja sijoittajien olisi voitava luottaa annettaviin tietoihin ja saamiensa arvioiden laatuun. Lisäksi työntekijöille olisi annettava riittävästi aikaa ja resursseja tarjoamiaan tuotteita koskevien kaikkien asiaankuuluvien tietojen antamiseksi asiakkaille.
- (34) Vakuutusten tai jälleenvakuutusten tarjoamista aloittavia tai sitä harjoittavia henkilöitä koskeviin ammatillisiin vaatimuksiin tai näiden henkilöiden rekisteröintiin liittyvien kansallisten säännösten yhteensovittaminen voi edistää sekä finanssipalvelujen sisämarkkinoiden toteutumista että kuluttajansuojan paranemista tällä alalla.
- (35) Rajat ylittävän kaupan lisäämiseksi olisi vahvistettava periaatteet, joilla säännellään edustajien tietojen ja taitojen vastavuoroista tunnustamista.
- (36) Vaikka vakuutuksenantajia ja vakuutusedustajia varten on nykyisin yhden toimiluvan järjestelmät, unionin vakuutusmarkkinat ovat edelleen hyvin pirstoutuneet. Jotta helpotettaisiin rajat ylittävää liiketoimintaa ja lisättäisiin avoimuutta asiakkaiden kannalta, jäsenvaltioiden olisi varmistettava, että niiden alueella sovellettavat yleistä etua koskevat säännöt julkistetaan, minkä lisäksi olisi asetettava julkisesti saataville keskitetty sähköinen rekisteri ja tiedot vakuutusten ja jälleenvakuutusten tarjoamiseen sovellettavista, yleistä etua koskevista eri jäsenvaltioiden säännöistä.
- (37) Toimivaltaisten viranomaisten välinen yhteistyö ja tietojenvaihto on olennaisen tärkeää asiakkaiden suojaamiseksi sekä vakuutus- ja jälleenvakuutustoiminnan luotettavuuden varmistamiseksi sisämarkkinoilla. Olisi erityisesti edistettävä sekä rekisteröinnin yhteydessä että jatkuvasti tapahtuvaa tietojenvaihtoa, jossa on kyse vakuutusten tai

jälleenvakuutusten tarjoajan toiminnan harjoittamisesta vastaavien henkilöiden hyvää mainetta sekä ammatillista tietämystä ja pätevyyttä koskevista tiedoista.

- (38) Jäsenvaltioissa olisi oltava vakuutusten tarjoajien ja asiakkaiden välisten riitojen ratkaisemista varten tarkoituksenmukaiset ja tehokkaat tuomioistuinten ulkopuoliset valitus- ja oikaisumenettelyt, ja mahdollisuuksien mukaan olisi sovellettava jo käytössä olevia menettelyjä. Näiden menettelyjen olisi oltava käytettävissä tässä direktiivissä vahvistettuja oikeuksia ja velvoitteita koskevien riitojen ratkaisemiseksi. Tällaisilla tuomioistuinten ulkopuolisilla valitus- ja oikaisumenettelyillä olisi pyrittävä ratkaisemaan vakuutusten tarjoajien ja asiakkaiden väliset riidat nopeammin ja edullisemmin.
- (39) Monet vakuutusedustajat ja -yritykset harjoittavat samanaikaisesti yhä useampia toimintoja, mikä lisää niiden asiakkaiden etujen ja näiden eri toimintojen välisten ristiriitojen mahdollisuutta. Tämän vuoksi on tarpeen vahvistaa säännöt sen varmistamiseksi, etteivät tällaiset eturistiriidat vahingoita asiakkaiden etua.
- (40) Asiakkaiden olisi saatava ennakolta selkeät tiedot vakuutustuotteita myyvien henkilöiden asemasta ja siitä, minkätyyppisen korvauksen he saavat. Tällaiset tiedot olisi annettava asiakkaalle ennen sopimuksen tekemistä. Tarkoituksena on tapauksen mukaan osoittaa vakuutusyrityksen ja vakuutusedustajan välinen suhde ja esittää, minkätyyppisen korvauksen vakuutusedustaja saa.
- (41) Jotta asiakas saisi tietoja tarjolla olevista vakuutusten tarjoamisesta riippumatta siitä, ostaako hän tuotteen edustajan välityksellä vai suoraan vakuutusyritykseltä, ja jotta ei vääristettäisi kilpailua kannustamalla vakuutusyrityksiä myymään tuotteita tietojen antamista koskevien vaatimusten kiertämiseksi suoraan asiakkaille sen sijaan, että myynti tapahtuisi edustajien välityksellä, myös vakuutusyrityksiä olisi vaadittava esittämään asiakkaille tiedot siitä, minkä luonteisen korvauksen niiden työntekijät saavat vakuutustuotteiden myynnistä.
- (42) Vakuutusedustajien ja -yritysten on noudatettava yhtäläisiä vaatimuksia tarjotessaan vakuutusmuotoisia sijoitustuotteita, kuten Euroopan parlamentin ja neuvoston asetuksessa (EU) N:o 1286/2014⁽¹⁾ on säädetty. Avaintietoasiakirjan muodossa esitettävien tietojen lisäksi vakuutusmuotoisten sijoitustuotteiden tarjoajien olisi annettava tiedot, joissa eritellään mahdolliset tarjoamiskulut, jotka eivät jo sisälly avaintietoasiakirjassa esitettyihin kuluihin, jotta asiakas voi ymmärtää sen yhteisvaikutuksen, joka näillä yhteenlasketuilla kuluilla on sijoituksen tuottoon. Tässä direktiivissä olisi sen vuoksi vahvistettava säännöt, jotka koskevat tietojen antamista kyseisten vakuutusmuotoisten sijoitustuotteiden tarjoamiseen liittyvistä kuluista.
- (43) Koska tämän direktiivin tarkoituksena on parantaa kuluttajansuojaa, joitakin sen säännöksistä sovelletaan ainoastaan kuluttajien ja yritysten välisessä kaupankäynnissä, mikä koskee erityisesti säännöksiä, joilla säännellään vakuutusedustajiin tai muihin vakuutustuotteiden myyjiin sovellettavia liiketoiminnan menettelytapasääntöjä.
- (44) Jotta vältettäisiin vakuutustuotteiden myynti väärin perustein, niiden myyntiin olisi aina liityttävä vaatimusten ja tarpeiden määrittely asiakkaalta saatujen tietojen perusteella. Asiakkaalle ehdotetun vakuutustuotteen olisi aina oltava asiakkaan vaatimusten ja tarpeiden mukainen, ja se olisi esiteltävä ymmärrettävässä muodossa, jotta asiakas voisi päättää asiasta asianmukaisin perustein.
- (45) Jos ennen vakuutustuotteen myyntiä annetaan neuvontaa, asiakkaan vaatimusten ja tarpeiden pakollisen määrittelyn lisäksi asiakkaalle olisi annettava henkilökohtainen suositus ja selvítettävä, miksi tietty tuote täyttää parhaiten hänen vaatimuksensa ja tarpeensa, siltä osin kuin kyse on vakuutuksista.
- (46) Jäsenvaltioiden olisi vaadittava, että vakuutusten tarjoajien työntekijöihinsä tai edustajiinsa soveltamat korvauksia koskevat periaatteet eivät heikennä näiden kykyä toimia asiakkaiden edun mukaisesti eivätkä estä näitä tekemästä sopivia suosituksia tai esittämästä tietoja asiallisella ja selkeällä tavalla, joka ei ole harhaanjohtava. Myyntitavoitteisiin perustuvat korvaukset eivät saisi kannustaa suosittamaan tiettyä tuotetta asiakkaalle.
- (47) Asiakkaille on olennaista tietää, antaako vakuutusedustaja, jonka kanssa he asioivat, neuvontaa tasapuolisen henkilökohtaisen analyysin perusteella. Jotta on mahdollista arvioida, onko edustajan harkittaviksi ottamien sopimusten ja tarjoajien määrä riittävän suuri tasapuolisen henkilökohtaisen analyysin kannalta, olisi otettava asianmukaisesti huomioon muun muassa asiakkaan tarpeet, tarjoajien määrä markkinoilla ja niiden markkinaosuudet, kunkin tarjoajan kysymykseen tulevien vakuutustuotteiden määrä sekä näiden tuotteiden ominaisuudet.

⁽¹⁾ Euroopan parlamentin ja neuvoston asetus (EU) N:o 1286/2014, annettu 26 päivänä marraskuuta 2014, vähittäismarkkinoille tarkoitettuja paketoituja ja vakuutusmuotoisia sijoitustuotteita (PRIIP-tuotteita) koskevista avaintietoasiakirjoista (EUVL L 352, 9.12.2014, s. 1).

Tämä direktiivi ei saisi estää jäsenvaltioita säätämästä vaatimusta, että vakuutusedustajan, joka haluaa antaa vakuutusneuvontaa tasapuolisen henkilökohtaisen analyysin perusteella, on annettava tällaista neuvontaa kaikista tällaisen vakuutusedustajan tarjoamista vakuutusneuvonnista.

- (48) Asiakkaalle olisi annettava asianmukaiset tiedot vakuutusneuvonnasta ennen vakuutusneuvonnan tekemistä, myös silloin kun ennen myyntiä ei anneta neuvontaa, jotta asiakas voi päättää asiasta asianmukaisin perustein. Vahinkovakuutusneuvonnasta olisi esitettävä vakiotiedot vakuutusta koskevat tiedot sisältävässä asiakirjassa. Asianomaisen vakuutusyhtiön tai, jäsenvaltioissa, joihin tämä soveltuu, vakuutusneuvonnan tuottavan vakuutusedustajan olisi oltava vastuussa tämän asiakirjan laadinnasta. Vakuutusedustajan olisi selitettävä asiakkaalle myymiensä vakuutusneuvonnien keskeiset ominaisuudet, ja sen vuoksi sen henkilöstölle olisi annettava tätä varten asianmukaiset resurssit ja riittävästi aikaa.
- (49) Kun kyse on ryhmävakuutuksesta, "asiakkaalla" olisi tarkoitettava ryhmän jäsenten edustajaa, joka tekee vakuutusneuvonnan ryhmän jäsenten puolesta, jos yksittäinen jäsen ei voi tehdä omakohtaista päätöstä sopimukseen liittymisestä, kuten asia on esimerkiksi pakollisissa ammatillisissa lisäeläkejärjestelyissä. Ryhmän edustajan olisi viipymättä sen jälkeen, kun jäsen on otettu ryhmävakuutuksen piiriin, toimitettava tapauksen mukaan vakuutusta koskevat tiedot sisältävä asiakirja ja tiedot tarjoajan soveltamista liiketoiminnan menettelytapasäännöistä.
- (50) Olisi vahvistettava yhtenäiset säännöt, joilla asiakkaalle annetaan mahdollisuus valita väline, jolla tiedot annetaan, ja sallitaan sähköisen viestinnän käyttö, jos se on tarkoituksenmukaista siinä tilanteessa, jossa liiketoimi toteutetaan. Asiakkaalle olisi kuitenkin annettava mahdollisuus saada tiedot paperilla. Jotta asiakkaalla olisi mahdollisuus saada tietoa, kaikkien sopimuskenttien edeltävien tietojen olisi oltava saatavilla veloitusetta.
- (51) Tarve edellyttää tällaisten tietojen antamista on vähäisempi, kun asiakas hakee jälleenvakuutusta tai vakuutusta kaupallisten ja teollisten riskien kattamiseksi tai, pelkästään tarjottaessa vakuutusmuotoisia sijoitusneuvonnasta, kun asiakas on direktiivissä 2014/65/EU määritelty ammattimainen asiakas.
- (52) Tässä direktiivissä olisi määritettävä vakuutusten tarjoajien vähimmäistason velvoitteet tietojen antamisessa asiakkaille. Jäsenvaltion olisi voitava pitää voimassa tai ottaa käyttöön tiukempia tietojen antamista koskevia säännöksiä, joita voidaan soveltaa kyseisen jäsenvaltion alueella vakuutusten tarjoamista harjoittaviin vakuutusten tarjoajiin näiden kotijäsenvaltion säännöksistä riippumatta, edellyttäen, että nämä tiukemmat säännökset ovat unionin oikeuden mukaisia, mukaan lukien Euroopan parlamentin ja neuvoston direktiivi 2000/31/EY⁽¹⁾. Jos jäsenvaltio ehdottaa soveltavansa ja soveltaa vakuutusten tarjoajia ja vakuutusneuvonnien myyntiä koskevia muitakin säännöksiä kuin tässä direktiivissä vahvistettuja säännöksiä, sen olisi varmistettava, että näistä muista säännöksistä aiheutuva hallinnollinen rasite on oikeassa suhteessa kuluttajansuojan ja pidetään vähäisenä.
- (53) Ristiinmyyntikäytännöt ovat vakuutusten tarjoajien yleisesti käyttämä strategia kaikkialla unionissa. Nämä käytännöt voivat tarjota etuja asiakkaille, mutta niissä voi myös olla kyse käytännöistä, joissa asiakkaiden etuja ei oteta riittävästi huomioon. Tämä direktiivi ei saisi olla moniturvavakuutusten tarjoamisen esteenä.
- (54) Ristiinmyyntikäytäntöjä koskevat tämän direktiivin säännökset eivät saisi vaikuttaa niiden unionin säästöjen soveltamiseen, jossa vahvistetaan tiettyjä tavaroiden ja palvelujen luokkia koskeviin ristiinmyyntikäytäntöihin sovellettavat säännöt.
- (55) Sen varmistamiseksi, että vakuutusneuvonnat täyttävät kohdemarkkinoiden tarpeet, vakuutusyhtiöiden ja, jos on kyse jäsenvaltioista, joissa vakuutusedustajat tuottavat vakuutusneuvonnasta asiakkaille myytäviksi, vakuutusedustajien olisi pidettävä yllä, käytettävä ja arvioitava kunkin vakuutusneuvonnan hyväksymismenettelyä. Jos vakuutusten tarjoaja antaa neuvontaa vakuutusneuvonnasta tai ehdottaa vakuutusneuvonnasta, joita se ei tuota, sen olisi joka tapauksessa tunnettava näiden tuotteiden ominaisuudet ja niiden yksilöidyt kohdemarkkinat. Tämä direktiivi ei saisi rajoittaa yritysten uusien tuotteiden kehittämisessä käyttämien menettelytapojen moninaisuutta ja joustavuutta.
- (56) Asiakkaille tarjotaan usein vakuutusmuotoisia sijoitusneuvonnasta direktiivin 2014/65/EU soveltamisalaan kuuluvien sijoitusneuvonnien mahdollisina vaihtoehtoina tai korvikkeina. Jotta sijoittajansuoja olisi yhdenmukainen ja vältettäisiin sääntelyn katvealueiden hyväksikäytön riski, on tärkeää, että vakuutusmuotoisiin sijoitusneuvonnisiin sovelletaan paitsi kaikille vakuutusneuvonnille määriteltyjä liiketoiminnan menettelytapasääntöjä myös erityisiä

⁽¹⁾ Euroopan parlamentin ja neuvoston direktiivi 2000/31/EY, annettu 8 päivänä kesäkuuta 2000, tietoyhteiskunnan palveluja, erityisesti sähköistä kaupankäyntiä, sisämarkkinoilla koskevista tietyistä oikeudellisista näkökohdista (direktiivi sähköisestä kaupankäynnistä) (EYVL L 178, 17.7.2000, s. 1).

vaatimuksia, joiden tarkoituksena on ottaa huomioon näiden tuotteiden sijoituspiirteet. Näihin erityisiin vaatimuksiin olisi sisällyttävä asianmukaisten tietojen esittäminen, vaatimukset neuvonnan soveltuvuudesta ja korvauksia koskevat rajoitukset.

- (57) Jotta varmistetaan, että vakuutusmuotoisen sijoitustuotteen tarjoamisen yhteydessä asiakasta tai asiakkaan hyväksi toimivaa henkilöä lukuun ottamatta mille tahansa osapuolelle maksettava tai minkä tahansa osapuolen maksama palkkio tai provisio tai mikä tahansa ei-rahallinen etu ei vaikuta haitallisesti kyseisen asiakkaalle tarjottavan palvelun laatuun, vakuutusten tarjoajan olisi otettava käyttöön tarkoituksenmukaiset ja oikeasuhteiset järjestelyt tällaisten haitallisten vaikutusten estämiseksi. Vakuutusten tarjoajan olisi tämän vuoksi kehitettävä, otettava käyttöön ja arvioitava säännöllisesti uudelleen toimintatapoja ja menettelyjä, jotka koskevat eturistiriitoja, jotta vältetään mahdolliset haitalliset vaikutukset kyseisen asiakkaalle tarjottavan palvelun laatuun ja varmistetaan, että asiakkaalla on riittävästi tietoja palkkioista, provisioista ja eduista.
- (58) Sen varmistamiseksi, että vakuutusyritykset ja vakuutusten tarjoamista harjoittavat henkilöt noudattavat tätä direktiiviä ja että niitä kohdellaan samalla tavoin koko unionissa, jäsenvaltiot olisi velvoitettava säätämään hallinnollisista seuraamuksista ja muista toimenpiteistä, jotka ovat tehokkaita, oikeasuhteisia ja varoittavia. Joulukuun 8 päivänä 2010 annetussa komission tiedonannossa ”Seuraamusjärjestelmien lujittaminen finanssipalvelujen alalla” tarkasteltiin nykyisiä valtuuksia ja niiden soveltamista käytäntöön seuraamusten ja muiden toimenpiteiden lähentämiseksi. Jäsenvaltioiden vahvistamien hallinnollisten seuraamusten ja muiden toimenpiteiden olisi sen vuoksi täytettävä tietyt keskeiset vaatimukset, jotka koskevat tällaisten seuraamusten ja muiden toimenpiteiden osoittamista niiden kohteena oleville, niiden soveltamisessa huomioon otettavia kriteerejä ja niiden julkistamista.
- (59) Vaikka jäsenvaltioita ei estetä vahvistamasta hallinnollisia ja rikosoikeudellisia seuraamuksia koskevia sääntöjä samojen rikkomusten osalta, jäsenvaltioilta ei pitäisi edellyttää hallinnollisia seuraamuksia koskevien sääntöjen vahvistamista tähän direktiiviin kohdistuvien rikkomusten osalta, jos niihin sovelletaan kansallista rikosoikeutta. Kansallisen lainsäädännön mukaisesti jäsenvaltiot eivät ole velvollisia määräämään sekä hallinnollisia että rikosoikeudellisia seuraamuksia samasta rikkomisesta, mutta niiden olisi voitava tehdä niin, jos niiden kansallinen lainsäädäntö sallii sen. Tämän direktiivin rikkomisesta aiheutuvien rikosoikeudellisten seuraamusten säilyttäminen hallinnollisten seuraamusten sijaan ei kuitenkaan saisi vähentää toimivaltaisten viranomaisten mahdollisuuksia tehdä tätä direktiiviä sovellettaessa yhteistyötä, tutustua tietoihin ja vaihtaa tietoja oikea-aikaisesti muiden jäsenvaltioiden toimivaltaisten viranomaisten kanssa eikä muullakaan tavoin vaikuttaa näihin mahdollisuuksiin, myöskään sen jälkeen kun asianomaiset rikkomiset on saatettu toimivaltaisten oikeusviranomaisten käsiteltäviksi syytetoimia varten.
- (60) Toimivaltaisille viranomaisille olisi erityisesti annettava valtuudet määrätä taloudellisia seuraamuksia, jotka ovat riittävän suuria ylittääkseen tosiasialliset tai mahdolliset hyödyt ja joilla on varoittava vaikutus myös suurempiin laitoksiin ja niiden johtajiin.
- (61) Jotta sijoittajansuoja olisi yhdenmukainen ja vältettäisiin sääntelyn katvealueiden hyväksikäytön riski, on tärkeää, että hallinnolliset seuraamukset ja muut toimenpiteet, joita jäsenvaltiot määrittelevät vakuutusmuotoisen sijoitustuotteen tarjoamiseen liittyvistä rikkomisista, saatetaan vastaamaan asetuksessa (EU) N:o 1286/2014 säädettyjä seuraamuksia ja toimenpiteitä.
- (62) Sen varmistamiseksi, että seuraamuksia sovelletaan unionissa yhdenmukaisesti, jäsenvaltioiden olisi varmistettava, että kun niissä päätetään hallinnollisten seuraamusten tai muiden toimenpiteiden tyypistä ja hallinnollisten taloudellisten seuraamusten suuruudesta, toimivaltaiset viranomaiset ottavat huomioon kaikki olennaiset olosuhteet.
- (63) Jotta varmistetaan, että rikkomisia koskevilla toimivaltaisten viranomaisten päätöksillä on varoittava vaikutus suureen yleisöön, ja jotta markkinatoimijoille annetaan käsitys siitä, millaista toimintaa pidetään haitallisena asiakkaille, nämä päätökset olisi julkistettava, edellyttäen, että muutoksenhakuaika on umpeutunut eikä muutosta ole haettu, paitsi jos tällainen julkistaminen vaarantaa finanssimarkkinoiden vakauden tai meneillään olevan tutkinnan. Jos kansallisen lainsäädännön mukaan on julkistettava seuraamus tai muu toimenpide, johon on haettu muutosta, tällainen tieto sekä muutoksenhaun lopputulos olisi myös julkistettava ilman aiheutonta viivytystä. Jos seuraamuksen tai muun toimenpiteen julkistaminen aiheuttaisi kohtuutonta vahinkoa osapuolille, toimivaltaisen viranomaisen olisi kaikissa tapauksissa voitava päättää, että seuraamusta tai muuta toimenpidettä ei julkisteta tai että se julkistetaan anonyymisti.
- (64) Mahdollisten rikkomusten havaitsemiseksi toimivaltaisilla viranomaisilla olisi oltava tarvittavat tutkintavaltuudet, ja niiden olisi luotava tehokkaita mekanismeja, jotta mahdollisista tai tosiasiallisista rikkomisista voidaan ilmoittaa.
- (65) Tässä direktiivissä olisi käsiteltävä sekä hallinnollisia seuraamuksia että muita toimenpiteitä riippumatta siitä, pidetäänkö niitä seuraamuksina vai muina toimenpiteinä kansallisessa lainsäädännössä.
- (66) Tämä direktiivi ei saisi rajoittaa rikoksiin liittyviä jäsenvaltioiden lainsäädännön säännöksiä.

- (67) Jotta saavutettaisiin tämän direktiivin tavoitteet, komissiolle olisi siirrettävä valta hyväksyä Euroopan unionin toiminnasta tehdyn sopimuksen 290 artiklan mukaisesti säädösvallan siirron nojalla annettavia delegoituja säädöksiä, jotka koskevat kaikkiin tuotteisiin sovellettavia tuotehallintavaatimuksia sekä vakuutusmuotoisten sijoitustuotteiden tarjoamisen yhteydessä eturistiriitojen hallintaa, tilanteita, joissa kannustimien maksaminen tai vastaanottaminen on sallittua, sekä soveltuvuuden ja asianmukaisuuden arviointia. On erityisen tärkeää, että komissio asiaa valmistellessaan toteuttaa asianmukaiset kuulemiset, myös asiantuntijatasolla. Komission olisi delegoituja säädöksiä valmistellessaan ja laatiessaan varmistettava, että asianomaiset asiakirjat toimitetaan Euroopan parlamentille ja neuvostolle yhtäaikaisesti, hyvissä ajoin ja asianmukaisesti.
- (68) Finanssipalvelujen teknisillä standardeilla olisi varmistettava johdonmukainen yhdenmukaistaminen ja riittävä kuluttajansuoja koko unionissa. Koska vakuutus- ja lisäeläkeviranomaisella on pitkälle menevää erityisasiantuntemusta, yksinomaan sille olisi annettava tehtäväksi laatia Euroopan parlamentille, neuvostolle ja komissiolle toimitettavat luonnokset teknisiksi sääntely- ja täytäntöönpanostandardeiksi, joihin ei liity poliittisia valintoja.
- (69) Delegoituja säädöksiä koskevan Euroopan parlamentin, neuvoston ja komission välisen yhteisymmärryksen mukaisesti ja sen myöhemmät muutokset huomioon ottaen komission olisi kyseisen delegoidun säädöksen toimittamisen ajankohdan osalta otettava huomioon säädöksen vastustamiselle asetettu määräaika sekä asian käsittely Euroopan parlamentissa ja neuvostossa. Delegoituja säädöksiä koskevan yhteisymmärryksen mukaisesti sekä sen myöhemmät muutokset ja tarvittaessa asetus (EU) N:o 1094/2010 huomioon ottaen olisi ennen delegoidun säädöksen hyväksymistä lisäksi varmistettava, että noudatetaan asianmukaista avoimuutta ja huolehditaan tarkoituksenmukaisesta yhteydenpidosta Euroopan parlamentin ja neuvoston kanssa.
- (70) Euroopan parlamentin ja neuvoston direktiiviä 95/46/EY⁽¹⁾ sekä Euroopan parlamentin ja neuvoston asetusta (EY) N:o 45/2001⁽²⁾ olisi sovellettava Euroopan tietosuojavaltuutetun valvonnassa henkilötietojen käsittelyyn, jota vakuutus- ja lisäeläkeviranomainen toteuttaa tätä direktiiviä sovellettaessa.
- (71) Tässä direktiivissä kunnioitetaan Euroopan unionin perusoikeuskirjassa tunnustettuja perusoikeuksia ja noudatetaan siinä tunnustettuja periaatteita, siten kuin perussopimuksissa on määrätty.
- (72) Tämän direktiivin ei pitäisi aiheuttaa liiallista rasitetta pienille ja keskisuurille vakuutusten ja jälleenvakuutusten tarjoajille. Tämä tavoite voidaan saavuttaa esimerkiksi soveltamalla suhteellisuusperiaatetta asianmukaisesti. Tätä periaatetta olisi sovellettava sekä vakuutusten ja jälleenvakuutusten tarjoajille asetettuihin vaatimuksiin että valvontavallan käyttöön.
- (73) Tätä direktiiviä olisi tarkasteltava uudelleen viiden vuoden kuluttua sen voimaantulosta, jotta voidaan ottaa huomioon markkinoilla tapahtunut kehitys, unionin oikeuden muilla aloilla tapahtunut kehitys ja kokemukset, joita jäsenvaltiot ovat saaneet erityisesti Euroopan parlamentin ja neuvoston direktiivin 2003/41/EY⁽³⁾ soveltamisalaan kuuluvien tuotteisiin liittyvän unionin oikeuden täytäntöönpanosta.
- (74) Direktiivi 2002/92/EY olisi kumottava 24 kuukauden kuluttua tämän direktiivin voimaantulosta. Direktiivin 2002/92/EY III A luku olisi kuitenkin kumottava tämän direktiivin voimaantulopäivästä.
- (75) Velvollisuus saattaa tämä direktiivi osaksi kansallista lainsäädäntöä olisi rajoitettava koskemaan ainoastaan niitä säännöksiä, joilla muutetaan direktiivin 2002/92/EY sisältöä. Velvollisuus saattaa sisällöltään muuttumattomat säännökset osaksi kansallista lainsäädäntöä perustuu mainittuun direktiiviin.
- (76) Tällä direktiivillä ei ole vaikutusta jäsenvaltioiden velvollisuuteen noudattaa määräaikoja, joiden kuluessa niiden on saatettava direktiivi 2002/92/EY osaksi kansallista lainsäädäntöä.
- (77) Euroopan tietosuojavaltuutettua on kuultu asetuksen (EY) N:o 45/2001 28 artiklan 2 kohdan mukaisesti, ja hän antoi lausunnon 23 päivänä marraskuuta 2012⁽⁴⁾.

⁽¹⁾ Euroopan parlamentin ja neuvoston direktiivi 95/46/EY, annettu 24 päivänä lokakuuta 1995, yksilöiden suojelusta henkilötietojen käsittelyssä ja näiden tietojen vapaasta liikkuvuudesta (EYVL L 281, 23.11.1995, s. 31).

⁽²⁾ Euroopan parlamentin ja neuvoston asetus (EY) N:o 45/2001, annettu 18 päivänä joulukuuta 2000, yksilöiden suojelusta yhteisöjen toimielinten ja elinten suorittamassa henkilötietojen käsittelyssä ja näiden tietojen vapaasta liikkuvuudesta (EYVL L 8, 12.1.2001, s. 1).

⁽³⁾ Euroopan parlamentin ja neuvoston direktiivi 2003/41/EY, annettu 3 päivänä kesäkuuta 2003, ammatillisia lisäeläkejärjestelmiä tarjoavien laitosten toiminnasta ja valvonnasta (EUVL L 235, 23.9.2003, s. 10).

⁽⁴⁾ EUVL C 100, 6.4.2013, s. 12.

- (78) Jäsenvaltiot eivät voi riittävällä tavalla saavuttaa tämän direktiivin tavoitteita, vaan ne voidaan toiminnan laajuuden tai vaikutusten vuoksi saavuttaa paremmin unionin tasolla. Sen vuoksi unioni voi toteuttaa toimenpiteitä Euroopan unionista tehdyn sopimuksen 5 artiklassa vahvistetun toissijaisuusperiaatteen mukaisesti. Mainitussa artiklassa vahvistetun suhteellisuusperiaatteen mukaisesti tässä direktiivissä ei ylitetä sitä, mikä on tarpeen näiden tavoitteiden saavuttamiseksi.
- (79) Jäsenvaltiot ovat selittävistä asiakirjoista 28 päivänä syyskuuta 2011 annetun jäsenvaltioiden ja komission yhteisen poliittisen lausuman mukaisesti sitoutuneet perustelluissa tapauksissa liittämään ilmoitukseen toimenpiteistä, jotka koskevat direktiivin saattamista osaksi kansallista lainsäädäntöä, yhden tai useamman asiakirjan, joista käy ilmi direktiivin osien ja kansallisen lainsäädännön osaksi saattamiseen tarkoitettujen välineiden vastaavien osien suhde. Tämän direktiivin osalta lainsäätäjä pitää tällaisten asiakirjojen toimittamista perusteltuna,

OVAT HYVÄKSYNEET TÄMÄN DIREKTIIVIN:

I LUKU

SOVELTAMISALA JA MÄÄRITELMÄT

1 artikla

Soveltamisala

1. Tällä direktiivillä vahvistetaan vakuutusten ja jälleenvakuutusten tarjoamisen aloittamista ja harjoittamista unionissa koskevat säännöt.
2. Tätä direktiiviä sovelletaan luonnollisiin henkilöihin ja oikeushenkilöihin, jotka ovat sijoittautuneet tai haluavat sijoittautua johonkin jäsenvaltioon vakuutus- ja jälleenvakuutus tuotteiden tarjoamisen aloittamista ja harjoittamista varten.
3. Tätä direktiiviä ei sovelleta sivutoimisiin vakuutusedustajiin, jotka harjoittavat vakuutusten tarjoamista, jos kaikki seuraavat edellytykset täyttyvät:
 - a) vakuutus liittyy täydentävänä tarjoajan toimittamaan tavaraan tai palveluun, kun tällainen vakuutus kattaa
 - i) kyseisen tarjoajan toimittaman tavaran rikkoutumiseen, katoamiseen tai vahingoittumiseen taikka toimitetun palvelun käyttämättä jäämiseen liittyvän riskin; tai
 - ii) matkatavaroiden vahingoittumisen tai katoamisen ja kyseiseltä tarjoajalta varattuun matkaan liittyvät muut riskit;
 - b) vakuutus tuotteesta maksettu vakuutusmaksu ei ylitä 600:aa euroa vuodessa suhteellisesti laskien;
 - c) poiketen siitä, mitä b alakohdassa säädetään, vakuutusmaksu ei ylitä 200:aa euroa henkilöltä, kun vakuutus liittyy täydentävänä a alakohdassa tarkoitettuun palveluun ja tämän palvelun kesto on enintään kolme kuukautta.
4. Jäsenvaltioiden on varmistettava, että vakuutusyritys tai -edustaja, joka harjoittaa vakuutusten tarjoamista tämän direktiivin soveltamisesta 3 kohdan mukaisesti vapautetun sivutoimisen vakuutusedustajan kautta, huolehtii siitä, että
 - a) asiakkaalle annetaan ennen sopimuksen tekemistä sen tunnistus- ja osoitetiedot sekä tietoa 14 artiklassa tarkoitetuista menettelyistä, joiden mukaisesti asiakkaat ja muut osapuolet voivat tehdä valituksia;
 - b) käytössä on tarkoituksenmukaiset ja oikeasuhteiset järjestelyt 17 ja 24 artiklan vaatimusten täyttämiseksi sekä asiakkaan vaatimusten ja tarpeiden tarkastelemiseksi ennen sopimusehdotuksen esittämistä;
 - c) asiakkaalle esitetään 20 artiklan 5 kohdassa tarkoitettu vakuutusta koskevat tiedot sisältävä asiakirja ennen sopimuksen tekemistä.
5. Jäsenvaltioiden on varmistettava, että niiden toimivaltaiset viranomaiset valvovat markkinoita, mukaan lukien sellaisten oheistuotteena tarjottavien vakuutus tuotteiden markkinat, joita markkinoidaan, tarjotaan tai myydään näissä jäsenvaltioissa tai niistä käsin. Vakuutus- ja lisäeläkeviranomainen voi edistää ja koordinoita tällaista valvontaa.
6. Tätä direktiiviä ei sovelleta unionin ulkopuolella sijaitsevia riskejä ja sitoumuksia koskevaan vakuutusten ja jälleenvakuutusten tarjoamiseen.

Tämä direktiivi ei vaikuta jäsenvaltioiden lainsäädäntöön, joka koskee sellaisten kolmanteen maahan sijoittautuneiden vakuutus- tai jälleenvakuutusyritysten tai -edustajien harjoittamaa vakuutusten ja jälleenvakuutusten tarjoamista, jotka toimivat jäsenvaltioiden alueella palvelujen tarjoamisen vapauden perusteella, edellyttäen, että varmistetaan yhtäläinen kohtelu kaikille henkilöille, jotka harjoittavat tai ovat saaneet oikeuden harjoittaa vakuutusten ja jälleenvakuutusten tarjoamista kyseisillä markkinoilla.

Tällä direktiivillä ei säännellä kolmansissa maissa harjoitettavaa vakuutusten tai jälleenvakuutusten tarjoamista.

Jäsenvaltioiden on ilmoitettava komissiolle kaikista yleisistä vaikeuksista, joita niiden vakuutusten tai jälleenvakuutusten tarjoajilla on niiden sijoittautuessa kolmanteen maahan tai harjoittaessa siellä vakuutusten tai jälleenvakuutusten tarjoamista.

2 artikla

Määritelmät

1. Tässä direktiivissä tarkoitetaan

- 1) "vakuutusten tarjoamisella" vakuutus sopimuksia koskevaa neuvontaa, ehdottamista tai muuta niiden tekemiseen liittyvää valmistelevaa toimintaa, tällaisten sopimusten tekemistä tai avustamista niiden hoidossa ja täyttämässä erityisesti korvausvaatimuksen yhteydessä, mukaan lukien tietojen antaminen yhdestä tai useammasta vakuutus sopimuksesta asiakkaan valitsemien kriteereiden perusteella verkkosivuston tai muun välineen avulla sekä paremmuusjärjestykseen asetettujen vakuutus tuotteiden luettelon laatiminen, mukaan lukien hinta- ja tuotevertailu, tai vakuutus sopimuksen hinnanalennuksen tarjoaminen, kun asiakas voi tehdä vakuutus sopimuksen suoraan tai välillisesti verkkosivuston tai muun välineen avulla;
- 2) "jälleenvakuutusten tarjoamisella" jälleenvakuutus sopimuksia koskevaa neuvontaa, ehdottamista tai muuta niiden tekemiseen liittyvää valmistelevaa toimintaa, tällaisten sopimusten tekemistä tai avustamista niiden hoidossa ja täyttämässä erityisesti korvausvaatimuksen yhteydessä, myös silloin, kun näitä toimintoja harjoittaa jälleenvakuutus yritys ilman jälleenvakuutus edustajaa;
- 3) "vakuutus edustajalla" luonnollista henkilöä tai oikeushenkilöä, joka ei ole vakuutus- tai jälleenvakuutus yritys tai sen työntekijä eikä sivutoiminen vakuutus edustaja ja joka korvausta vastaan aloittaa vakuutusten tarjoamisen tai harjoittaa sitä;
- 4) "sivutoimisella vakuutus edustajalla" luonnollista henkilöä tai oikeushenkilöä, joka ei ole Euroopan parlamentin ja neuvoston asetuksen (EU) N:o 575/2013⁽¹⁾ 4 artiklan 1 kohdan 1 ja 2 alakohdassa määritelty luottolaitos tai sijoitus palvelu yritys ja joka korvausta vastaan aloittaa sivutoimisen vakuutusten tarjoamisen tai harjoittaa sitä, edellyttäen, että kaikki seuraavat edellytykset täyttyvät:
 - a) kyseisen luonnollisen henkilön tai oikeushenkilön pääasiallinen ammatillinen toiminta on muu kuin vakuutusten tarjoaminen;
 - b) kyseinen luonnollinen henkilö tai oikeushenkilö tarjoaa ainoastaan tiettyjä vakuutus tuotteita, jotka liittyvät täydentävinä tavaraan tai palveluun;
 - c) kyseiset vakuutus tuotteet eivät kata henkivakuutus- tai vastuuriiskejä, paitsi jos tämä vakuutus turva täydentää vakuutus edustajan pääasiallisen ammatillisen toimintansa yhteydessä tarjoamaa tavaraa tai palvelua;
- 5) "jälleenvakuutus edustajalla" luonnollista henkilöä tai oikeushenkilöä, joka ei ole jälleenvakuutus yritys tai sen työntekijä ja joka korvausta vastaan aloittaa jälleenvakuutusten tarjoamisen tai harjoittaa sitä;
- 6) "vakuutus yrityksellä" Euroopan parlamentin ja neuvoston direktiivin 2009/138/EY⁽²⁾ 13 artiklan 1 alakohdassa määriteltyä yritystä;

⁽¹⁾ Euroopan parlamentin ja neuvoston asetus (EU) N:o 575/2013, annettu 26 päivänä kesäkuuta 2013, luottolaitosten ja sijoitus palvelu yritysten vakavaraisuus vaatimuksista ja asetuksen (EU) N:o 648/2012 muuttamisesta (EUVL L 176, 27.6.2013, s. 1).

⁽²⁾ Euroopan parlamentin ja neuvoston direktiivi 2009/138/EY, annettu 25 päivänä marraskuuta 2009, vakuutus- ja jälleenvakuutus toiminnan aloittamisesta ja harjoittamisesta (Solvenci II) (EUVL L 335, 17.12.2009, s. 1).

- 7) "jälleenvakuutusyrityksellä" direktiivin 2009/138/EY 13 artiklan 4 alakohdassa määriteltyä jälleenvakuutusyritystä;
- 8) "vakuutusten tarjoajalla" vakuutusedustajaa, sivutoimista vakuutusedustajaa tai vakuutusyritystä;
- 9) "korvauksella" kaikkia provisioita, palkkioita, veloituksia ja muita maksuja, mukaan lukien kaikenlainen taloudellinen hyöty taikka muu rahallinen tai muu etu tai kannustin, joka tarjotaan tai annetaan vakuutusten tarjoamista harjoitettaessa.
- 10) "kotijäsenvaltiolla"
 - a) jos edustaja on luonnollinen henkilö, jäsenvaltiota, jossa hänellä on asuinpaikka;
 - b) jos edustaja on oikeushenkilö, jäsenvaltiota, jossa sen sääntömääräinen kotipaikka sijaitsee, tai jos sillä ei kansallisen lainsäädännön mukaan ole sääntömääräistä kotipaikkaa, jäsenvaltiota, jossa sen keskushallinto sijaitsee;
- 11) "vastaanottavalla jäsenvaltiolla" jäsenvaltiota, jossa vakuutus- tai jälleenvakuutusedustajalla on pysyvä liikepaikka taikka toimipaikka tai jossa kyseinen edustaja tarjoaa palveluja ja joka ei ole edustajan kotijäsenvaltio;
- 12) "sivuliikkeellä" edustajan asioimistoa tai sivuliikettä, joka sijaitsee muun jäsenvaltion kuin kotijäsenvaltion alueella;
- 13) "läheisillä sidoksilla" direktiivin 2009/138/EY 13 artiklan 17 alakohdassa määriteltyjä läheisiä sidoksia;
- 14) "ensisijaisella liiketoimipaikalla" paikkaa, josta pääasiallista liiketoimintaa hoidetaan;
- 15) "neuvonnalla" henkilökohtaisen suosituksen antamista asiakkaalle yhdestä tai useammasta vakuutussopimuksesta joko asiakkaan pyynnöstä tai vakuutusten tarjoajan aloitteesta;
- 16) "suurilla riskeillä" direktiivin 2009/138/EY 13 artiklan 27 alakohdassa määriteltyjä suuria riskejä;
- 17) "vakuutusmuotoisella sijoitustuotteella" vakuutustuotetta, johon sisältyy maturiteetti- tai takaisinostoarvo ja jossa markkinoiden vaihtelu vaikuttaa suoraan tai välillisesti koko maturiteetti- tai takaisinostoarvoon tai sen osaan, lukuun ottamatta seuraavia:
 - a) direktiivin 2009/138/EY liitteessä I (vahinkovakuutusluokat) luetellut vahinkovakuutustuotteet;
 - b) henkivakuutussopimukset, jos sopimuksen mukaiset etuudet maksetaan ainoastaan kuoleman sattuessa tai loukkaantumisesta, sairaudesta tai vammasta johtuvan työkyvyttömyyden vuoksi;
 - c) eläketuotteet, joiden pääasialliseksi tarkoitukseksi katsotaan kansallisen lainsäädännön nojalla tulojen tarjoaminen sijoittajalle eläkkeelläoloaikana ja jotka antavat sijoittajalle oikeuden tiettyihin etuuksiin;
 - d) virallisesti tunnustetut direktiivin 2003/41/EY tai direktiivin 2009/138/EY soveltamisalaan kuuluvat ammatilliset lisäeläkejärjestelmät;
 - e) yksilölliset eläketuotteet, joiden osalta kansallisessa lainsäädännössä vaaditaan työnantajan rahoitusosuutta ja joissa työnantaja tai työntekijä ei voi valita eläketuotetta tai eläketuotteen tarjoajaa;
- 18) "pysyvällä välineellä" välinettä,
 - a) jonka avulla asiakas voi tallentaa hänelle henkilökohtaisesti osoitettuja tietoja siten, että tiedot ovat saatavilla myöhempää käyttöä varten tietojen käyttötarkoituksen kannalta asianmukaisen ajan; ja
 - b) joka mahdollistaa tallennettujen tietojen jäljentämisen muuttumattomina.
2. Edellä olevan 1 kohdan 1 ja 2 kohtaa sovellettaessa seuraavia toimintoja ei pidetä vakuutusten tai jälleenvakuutusten tarjoamisena:
 - a) tietojen antaminen satunnaisesti muun ammatillisen toiminnan yhteydessä, jos
 - i) tietojen antaja ei toteuta muita toimia auttaakseen vakuutussopimuksen tekemisessä tai soveltamisessa;
 - ii) toiminnan tarkoituksena ei ole auttaa asiakasta tekemään tai soveltamaan jälleenvakuutussopimusta;

- b) vakuutus- tai jälleenvakuutusyrityksen ammattimainen korvaushakemusten hallinnointi, vahingon selvittely ja asiantuntija-arvion tekeminen korvausasiasta;
- c) pelkkä mahdollisia vakuutuksenottajia koskevien tietojen antaminen vakuutus- tai jälleenvakuutusedustajille taikka vakuutus- tai jälleenvakuutusyrityksille, jos tietojen antaja ei toteuta muita toimia auttaakseen vakuutus- tai jälleenvakuutussopimuksen tekemisessä;
- d) pelkkä vakuutus- tai jälleenvakuutustuotteita, vakuutus- tai jälleenvakuutusedustajaa taikka vakuutus- tai jälleenvakuutusyritystä koskevien tietojen antaminen mahdollisille vakuutuksenottajille, jos tietojen antaja ei toteuta muita toimia auttaakseen vakuutus- tai jälleenvakuutussopimuksen tekemisessä.

II LUKU

REKISTERÖINNIN EDELLYTYKSET

3 artikla

Rekisteröinti

1. Vakuutus- ja jälleenvakuutusedustajien sekä sivutoimisten vakuutusedustajien on oltava toimivaltaisen viranomaisen rekisteröimiä kotijäsenvaltiossaan.

Vakuutus- ja jälleenvakuutusyritysten ja niiden työntekijöiden ei tarvitse rekisteröityä tämän direktiivin nojalla.

Jäsenvaltiot voivat säätää, että vakuutus- ja jälleenvakuutusyritykset ja -edustajat tai muut elimet voivat tehdä yhteistyötä toimivaltaisten viranomaisten kanssa vakuutus- ja jälleenvakuutusedustajien sekä sivutoimisten vakuutusedustajien rekisteröimiseksi ja 10 artiklassa säädettyjen vaatimusten soveltamiseksi, sanotun kuitenkaan rajoittamatta ensimmäisen alakohdan soveltamista.

Erityisesti vakuutus- tai jälleenvakuutusyritys, vakuutus- tai jälleenvakuutusedustaja tai vakuutus- tai jälleenvakuutusyritysten tai vakuutus- tai jälleenvakuutusedustajien yhteenliittymä voi rekisteröidä vakuutus- ja jälleenvakuutusedustajia sekä sivutoimisia vakuutusedustajia toimivaltaisen viranomaisen valvonnassa.

Vakuutus- tai jälleenvakuutusedustaja tai sivutoiminen vakuutusedustaja voi toimia vakuutus- tai jälleenvakuutusyrityksen tai toisen edustajan vastuulla. Jäsenvaltiot voivat tällaisessa tapauksessa säätää, että vakuutus- tai jälleenvakuutusyritys tai toinen edustaja vastaa sen varmistamisesta, että vakuutus- tai jälleenvakuutusedustaja tai sivutoiminen vakuutusedustaja täyttää rekisteröinnin edellytykset, mukaan lukien 6 kohdan ensimmäisen alakohdan c alakohdassa säädetyt edellytykset.

Jäsenvaltiot voivat myös säätää, että vakuutus- tai jälleenvakuutusedustajasta tai sivutoimisesta vakuutusedustajasta vastuun ottavan vakuutus- tai jälleenvakuutusyrityksen tai toisen edustajan on rekisteröitävä tämä edustaja tai sivutoiminen edustaja.

Jäsenvaltioiden ei tarvitse soveltaa ensimmäisessä alakohdassa tarkoitettua vaatimusta kaikkiin luonnollisiin henkilöihin, jotka työskentelevät vakuutus- tai jälleenvakuutusedustajalla tai sivutoimisella vakuutusedustajalla ja jotka harjoittavat vakuutusten tai jälleenvakuutusten tarjoamista.

Jäsenvaltioiden on varmistettava, että rekistereistä käyvät ilmi vakuutusten tai jälleenvakuutusten tarjoajien johdossa toimivien sellaisten luonnollisten henkilöiden nimet, jotka vastaavat vakuutusten tai jälleenvakuutusten tarjoamisesta.

Rekistereissä on ilmoitettava lisäksi jäsenvaltiot, joissa edustaja harjoittaa liiketoimintaa sijoittautumisvapautta tai palvelujen tarjoamisen vapautta koskevien sääntöjen perusteella.

2. Jäsenvaltiot voivat perustaa useampia kuin yhden rekisterin vakuutus- ja jälleenvakuutusedustajille sekä sivutoimisille vakuutusedustajille edellyttäen, että ne vahvistavat perusteet, joiden mukaisesti edustajat on rekisteröitävä.

Jäsenvaltioiden on perustettava sähköinen rekisteröintijärjestelmä. Tämän järjestelmän on oltava helposti saatavilla, ja rekisteröintilomake on voitava täyttää sen avulla suoraan sähköisesti.

3. Jos jäsenvaltiossa on useampia rekistereitä, kyseisen jäsenvaltion on perustettava keskitetty tietopiste, jonka avulla näistä sähköisessä muodossa olevista ja ajan tasalla pidettävistä rekistereistä peräisin olevat tiedot ovat nopeasti ja helposti saatavilla. Tietopisteestä on myös oltava saatavissa kotijäsenvaltion toimivaltaisten viranomaisten tunnistetiedot.

4. Vakuutus- ja lisäeläkeviranomainen perustaa keskitetyn sähköisen rekisterin vakuutus- ja jälleenvakuutusedustajista sekä sivutoimisista vakuutusedustajista, jotka ovat ilmoittaneet aikomuksestaan harjoittaa rajat ylittävää liiketoimintaa III luvun mukaisesti, julkistaa sen verkkosivustollaan ja pitää sen ajan tasalla. Tätä varten jäsenvaltioiden on viipymättä toimitettava vakuutus- ja lisäeläkeviranomaiselle asianomaiset tiedot. Rekisterin on sisällettävä linkit kaikkien jäsenvaltioiden toimivaltaisten viranomaisten verkkosivustoille, joilta on myös oltava pääsy rekisteriin.

Vakuutus- ja lisäeläkeviranomaisella on oikeus tarkastella ensimmäisessä alakohdassa tarkoitettuun rekisteriin tallennettuja tietoja. Vakuutus- ja lisäeläkeviranomaisella ja toimivaltaisilla viranomaisilla on oikeus muuttaa tällaisia tietoja. Rekisteröidyillä, joiden henkilötiedot on tallennettu rekisteriin ja joiden tietoja vaihdetaan, on oikeus tutustua tallennettuihin tietoihin ja saada asianmukaisesti tietoja.

Vakuutus- ja lisäeläkeviranomainen perustaa verkkosivuston, joka sisältää hyperlinkit kaikkiin jäsenvaltioiden 3 kohdan mukaisesti perustamiin keskitettyihin tietopisteisiin tai tapauksen mukaan rekistereihin.

Kotijäsenvaltioiden on varmistettava, että vakuutus- ja jälleenvakuutusedustajien sekä sivutoimisten vakuutusedustajien rekisteröimisen edellytyksenä on 10 artiklassa säädettyjen asianmukaisten vaatimusten täyttäminen.

Toimivaltaisen viranomaisen on säännöllisesti tarkistettava rekisteröinnin voimassaolo.

Kotijäsenvaltioiden on varmistettava, että vakuutus- ja jälleenvakuutusedustajat sekä sivutoimiset vakuutusedustajat, joka eivät enää täytä 10 artiklassa säädettyjä vaatimuksia, poistetaan rekisteristä. Kotijäsenvaltion on tapauksen mukaan ilmoitettava vastaanottavalle jäsenvaltiolle rekisteristä poistamisesta.

5. Jäsenvaltioiden on varmistettava, että edustajien hakemukset rekisteriin sisällyttämisestä käsitellään kolmen kuukauden kuluessa täydellisen hakemuksen jättämisestä ja että hakijalle ilmoitetaan päätöksestä viipymättä.

6. Jäsenvaltioiden on varmistettava, että vakuutus- ja jälleenvakuutusedustajien sekä sivutoimisten vakuutusedustajien rekisteröinnin edellytyksenä ovat kaikki seuraavat tiedot:

- a) niiden osakkeenomistajien tai jäsenten tunnistetiedot, jotka omistavat edustajasta yli 10 prosentin osuuden, riippumatta siitä, onko kyse luonnollisista henkilöistä vai oikeushenkilöistä, ja tiedot näiden osuuksien suuruudesta;
- b) niiden henkilöiden tunnistetiedot, joilla on läheiset sidokset edustajaan;
- c) tieto siitä, etteivät nämä osuudet tai läheiset sidokset estä toimivaltaisen viranomaisen valvontatehtävien tehokasta hoitamista.

Jäsenvaltioiden on varmistettava, että edustajat ilmoittavat toimivaltaisille viranomaisille ilman aiheutonta viivytystä tämän kohdan nojalla toimitettujen tietojen muuttumisesta.

7. Jäsenvaltioiden on varmistettava, että toimivaltaiset viranomaiset hylkäävät rekisteröitymisen, jos edustajaan läheisesti sidoksissa olevaan yhteen tai useampaan luonnolliseen henkilöön tai oikeushenkilöön sovellettavat kolmannen maan lait, asetukset tai hallinnolliset määräykset tai niiden täytäntöönpanoon liittyvät vaikeudet estävät kyseisiä viranomaisia hoitamasta tehokkaasti valvontatehtäviään.

III LUKU

PALVELUJEN TARJOAMISEN VAPAUS JA SIJOITTAUTUMISVAPAUS

4 artikla

Palvelujen tarjoamisen vapauden käyttäminen

1. Vakuutus- tai jälleenvakuutusedustajan tai sivutoimisen vakuutusedustajan, joka aikoo ensimmäistä kertaa harjoittaa liiketoimintaa toisen jäsenvaltion alueella palvelujen tarjoamisen vapauden perusteella, on ilmoitettava seuraavat tiedot kotijäsenvaltionsa toimivaltaiselle viranomaiselle:

- a) edustajan nimi, osoite ja mahdollinen rekisteröintinumero;

- b) jäsenvaltio tai jäsenvaltiot, jossa tai joissa edustaja aikoo toimia;
- c) edustajan ryhmä ja mahdollisen edustetun vakuutus- tai jälleenvakuutusyrityksen nimi;
- d) tapauksen mukaan asianomaiset vakuutusluokat.

2. Kotijäsenvaltion toimivaltaisen viranomaisen on kuukauden kuluessa 1 kohdassa tarkoitettujen tietojen vastaanottamisesta toimitettava nämä tiedot vastaanottavan jäsenvaltion toimivaltaiselle viranomaiselle, jonka on viipymättä ilmoitettava niiden vastaanottamisesta. Kotijäsenvaltion toimivaltaisen viranomaisen on ilmoitettava vakuutus- tai jälleenvakuutusedustajalle tai sivutoimiselle vakuutusedustajalle kirjallisesti, että vastaanottavan jäsenvaltion toimivaltainen viranomainen on vastaanottanut tiedot ja että edustaja voi aloittaa liiketoimintansa vastaanottavassa jäsenvaltiossa. Kotijäsenvaltion toimivaltaisen viranomaisen on tapauksen mukaan ilmoitettava edustajalle samanaikaisesti se seikka, että vastaanottavassa jäsenvaltiossa sovellettavista 11 artiklan 1 kohdassa tarkoitetuista säännöksistä saa tietoja 11 artiklan 3 ja 4 kohdassa tarkoitetuilla tavoilla ja myös että edustajan on noudatettava näitä säännöksiä voidakseen aloittaa liiketoimintansa vastaanottavassa jäsenvaltiossa.

3. Jos 1 kohdan mukaisesti ilmoitetut tiedot muuttuvat, vakuutus- tai jälleenvakuutusedustajan tai sivutoimisen vakuutusedustajan on ilmoitettava muutoksesta kotijäsenvaltion toimivaltaiselle viranomaiselle viimeistään kuukautta ennen muutoksen toteuttamista. Kotijäsenvaltion toimivaltaisen viranomaisen on ilmoitettava vastaanottavan jäsenvaltion toimivaltaiselle viranomaiselle kyseisestä muutoksesta mahdollisimman pian ja viimeistään kuukauden kuluttua siitä päivästä, jona kotijäsenvaltion toimivaltainen viranomainen sai kyseisen tiedon.

5 artikla

Velvoitteiden rikkominen palvelujen tarjoamisen vapautta käytettäessä

1. Jos vastaanottavan jäsenvaltion toimivaltaisella viranomaisella on perusteet uskoa, että sen alueella palvelujen tarjoamisen vapauden perusteella toimiva vakuutus- tai jälleenvakuutusedustaja tai sivutoiminen vakuutusedustaja rikkoo tässä direktiivissä vahvistettua velvoitetta, sen on ilmoitettava tästä kotijäsenvaltion toimivaltaiselle viranomaiselle.

Kun kotijäsenvaltion toimivaltainen viranomainen on arvioinut ensimmäisen alakohdan mukaisesti saamansa tiedot, sen on viipymättä tapauksen mukaan toteutettava aiheelliset toimenpiteet tilanteen korjaamiseksi. Sen on ilmoitettava vastaanottavan jäsenvaltion toimivaltaiselle viranomaiselle tällaisista toteutetuista toimenpiteistä.

Jos vakuutus- tai jälleenvakuutusedustaja tai sivutoiminen vakuutusedustaja edelleenkin toimii tavalla, joka selvästi ja laajamittaisesti vahingoittaa vastaanottavan jäsenvaltion kuluttajien etuja tai joka haittaa vakuutus- ja jälleenvakuutusmarkkinoiden moitteetonta toimintaa, vaikka kotijäsenvaltio on toteuttanut toimenpiteitä tai koska nämä toimenpiteet ovat osoittautuneet riittämättömiksi tai niitä ei ole toteutettu, vastaanottavan jäsenvaltion toimivaltainen viranomainen voi ilmoitettuaan asiasta kotijäsenvaltion toimivaltaiselle viranomaiselle toteuttaa aiheelliset toimenpiteet estääkseen säännösten vastaisen toiminnan jatkumisen ja, jos se on ehdottoman tarpeellista, estää edustajaa jatkamasta uutta liiketoimintaansa alueellaan.

Kotijäsenvaltion tai vastaanottavan jäsenvaltion toimivaltainen viranomainen voi lisäksi saattaa asian vakuutus- ja lisäeläkeviranomaisen käsiteltäväksi ja pyytää siltä apua asetuksen (EU) N:o 1094/2010 19 artiklan mukaisesti. Tällaisissa tapauksissa vakuutus- ja lisäeläkeviranomainen voi toimia sille kyseisessä artiklassa annettujen valtuuksien mukaisesti.

2. Edellä oleva 1 kohta ei vaikuta vastaanottavan jäsenvaltion valtuuksiin toteuttaa aiheellisia toimenpiteitä ehkäistäkseen säännösten vastaisen toiminnan alueellaan tai rangaistakseen siitä, kun välittömät toimet ovat tarpeen kuluttajien oikeuksien suojelemiseksi. Näihin valtuuksiin sisältyy mahdollisuus estää vakuutus- ja jälleenvakuutusedustajaa sekä sivutoimista vakuutusedustajaa jatkamasta uutta liiketoimintaansa tämän jäsenvaltion alueella.

3. Kaikista vastaanottavan jäsenvaltion toimivaltaisten viranomaisten tämän artiklan mukaisesti toteuttamista toimenpiteistä on ilmoitettava kyseiselle vakuutus- tai jälleenvakuutusedustajalle tai sivutoimiselle vakuutusedustajalle hyvin perustellussa asiakirjassa sekä ilmoitettava ilman aiheetonta viivytystä kotijäsenvaltion toimivaltaiselle viranomaiselle, vakuutus- ja lisäeläkeviranomaiselle ja komissiolle.

6 artikla

Sijoittautumisvapauden käyttäminen

1. Jäsenvaltioiden on varmistettava, että vakuutus- tai jälleenvakuutusedustaja tai sivutoiminen vakuutusedustaja, joka aikoo käyttää sijoittautumisvapauttaan perustamalla sivuliikkeen tai pysyvän liikepaikan toisen jäsenvaltion alueelle, ilmoittaa tästä kotijäsenvaltionsa toimivaltaiselle viranomaiselle ja toimittaa kyseiselle toimivaltaiselle viranomaiselle seuraavat tiedot:

- a) edustajan nimi, osoite ja mahdollinen rekisteröintinumero;
- b) jäsenvaltio, jonka alueelle edustaja aikoo perustaa sivuliikkeen tai pysyvän liikepaikan;
- c) edustajan ryhmä ja mahdollisen edustetun vakuutus- tai jälleenvakuutusyrityksen nimi;
- d) tapauksen mukaan asianomaiset vakuutusluokat;
- e) vastaanottavassa jäsenvaltiossa oleva osoite, josta asiakirjoja on mahdollista saada;
- f) sivuliikkeen tai pysyvän liikepaikan toiminnasta vastuussa olevan henkilön nimi.

Jos edustajalla on toisen jäsenvaltion alueella pysyvä liikepaikka, joka vastaa sivuliikettä, liikepaikkaa kohdellaan samoin kuin sivuliikettä, jollei edustaja perusta tällaista pysyvää liikepaikkaa laillisesti muussa oikeudellisessa muodossa.

2. Jollei kotijäsenvaltion toimivaltaisella viranomaisella ole perusteita epäillä vakuutus- tai jälleenvakuutusedustajan tai sivutoimisen vakuutusedustajan organisaatorakenteen tai taloudellisen tilanteen asianmukaisuutta, kun otetaan huomioon suunniteltu vakuutusten tai jälleenvakuutusten tarjoaminen, sen on kuukauden kuluessa 1 kohdassa tarkoitettujen tietojen vastaanottamisesta toimitettava nämä tiedot vastaanottavan jäsenvaltion toimivaltaiselle viranomaiselle, jonka on viipymättä ilmoitettava tietojen vastaanottamisesta. Kotijäsenvaltion toimivaltaisen viranomaisen on ilmoitettava vakuutus- tai jälleenvakuutusedustajalle tai sivutoimiselle vakuutusedustajalle kirjallisesti, että vastaanottavan jäsenvaltion toimivaltainen viranomainen on saanut tiedot.

Vastaanottavan jäsenvaltion toimivaltaisen viranomaisen on kuukauden kuluessa tämän kohdan ensimmäisessä alakohdassa tarkoitettujen tietojen vastaanottamisesta ilmoitettava kotijäsenvaltion toimivaltaiselle viranomaiselle vastaanottavan jäsenvaltion alueella sovellettavat 11 artiklan 1 kohdassa tarkoitettut säännökset 11 artiklan 3 ja 4 kohdassa tarkoitetuilla tavoilla. Kotijäsenvaltion toimivaltaisen viranomaisen on toimitettava nämä tiedot edustajalle ja ilmoitettava edustajalle, että tämä voi aloittaa liiketoimintansa vastaanottavassa jäsenvaltiossa edellyttäen, että se noudattaa näitä säännöksiä.

Jos tietoja ei ole vastaanotettu toisessa alakohdassa säädettyssä määräajassa, vakuutus- tai jälleenvakuutusedustaja tai sivutoiminen vakuutusedustaja voi perustaa sivuliikkeen ja aloittaa liiketoimintansa.

3. Jos kotijäsenvaltion toimivaltainen viranomainen kieltäytyy toimittamasta 1 kohdassa tarkoitettuja tietoja vastaanottavan jäsenvaltion toimivaltaiselle viranomaiselle, sen on perusteltava kieltäytymisensä vakuutus- tai jälleenvakuutusedustajalle tai sivutoimiselle vakuutusedustajalle kuukauden kuluessa kaikkien 1 kohdassa tarkoitettujen tietojen vastaanottamisesta.

Ensimmäisessä alakohdassa tarkoitettu kieltäytyminen tai tilanne, jossa kotijäsenvaltion toimivaltainen viranomainen ei toimita 1 kohdassa tarkoitettuja tietoja, on voitava saattaa kotijäsenvaltion tuomioistuimen käsiteltäväksi.

4. Jos 1 kohdan mukaisesti toimitetut tiedot muuttuvat, vakuutus- tai jälleenvakuutusedustajan tai sivutoimisen vakuutusedustajan on ilmoitettava muutoksesta kotijäsenvaltion toimivaltaiselle viranomaiselle viimeistään kuukautta ennen muutoksen toteuttamista. Kotijäsenvaltion toimivaltaisen viranomaisen on ilmoitettava myös vastaanottavan jäsenvaltion toimivaltaiselle viranomaiselle kyseisestä muutoksesta mahdollisimman pian ja viimeistään kuukauden kuluttua siitä päivästä, jona kotijäsenvaltion toimivaltainen viranomainen sai kyseisen tiedon.

7 artikla

Toimivallan jako kotijäsenvaltion ja vastaanottavan jäsenvaltion kesken

1. Jos vakuutus- tai jälleenvakuutusedustajan tai sivutoimisen vakuutusedustajan ensisijainen liiketoimipaikka sijaitsee toisessa jäsenvaltiossa kuin kotijäsenvaltiossa, kyseisen toisen jäsenvaltion toimivaltainen viranomainen voi sopia kotijäsenvaltion toimivaltaisen viranomaisen kanssa, että se toimii kotijäsenvaltion toimivaltaisen viranomaisen tapaan

IV, V, VI ja VII luvun säännösten osalta. Jos tällainen sopimus tehdään, kotijäsenvaltion toimivaltaisen viranomaisen on ilmoitettava asiasta vakuutus- tai jälleenvakuutusedustajalle tai sivutoimiselle vakuutusedustajalle sekä vakuutus- ja lisäeläkeviranomaiselle viipymättä.

2. Vastaanottavan jäsenvaltion toimivaltainen viranomainen on vastuussa sen varmistamisesta, että toimipaikan kyseisen jäsenvaltion alueella tarjoamat palvelut ovat V ja VI luvussa säädettyjen velvoitteiden ja niiden nojalla hyväksytyjen toimenpiteiden mukaiset.

Vastaanottavan jäsenvaltion toimivaltaisella viranomaisella on oikeus tutkia toimipaikan järjestelyjä ja vaatia niihin muutoksia, jos ne ovat tarpeellisia sen varmistamiseksi, että toimivaltainen viranomainen voi panna täytäntöön V ja VI luvussa säädetyt velvoitteet ja niiden nojalla hyväksytyt toimenpiteet niiden palvelujen ja toimintojen osalta, joita toimipaikka tarjoaa tai harjoittaa kyseisen jäsenvaltion alueella.

8 artikla

Velvoitteiden rikkominen sijoittautumisvapautta käytettäessä

1. Jos vastaanottavan jäsenvaltion toimivaltainen viranomainen toteaa, että vakuutus- tai jälleenvakuutusedustaja tai sivutoiminen vakuutusedustaja rikkoo kyseisessä jäsenvaltiossa V ja VI luvun nojalla hyväksytyjä säännöksiä tai hallinnollisia määräyksiä, kyseinen viranomainen voi toteuttaa aiheellisia toimenpiteitä.

2. Jos vastaanottavan jäsenvaltion toimivaltaisella viranomaisella on syytä katsoa, että sen alueella toimipaikan välityksellä toimiva vakuutus- tai jälleenvakuutusedustaja tai sivutoiminen vakuutusedustaja rikkoo tässä direktiivissä vahvistettua velvoitetta, ja jos kyseisellä toimivaltaisella viranomaisella ei ole 7 artiklan 2 kohdassa tarkoitettua vastuuta, sen on ilmoitettava tällaiset tiedot kotijäsenvaltion toimivaltaiselle viranomaiselle. Kun kotijäsenvaltion toimivaltainen viranomainen on arvioinut saamansa tiedot, sen on viipymättä tapauksen mukaan toteutettava aiheelliset toimenpiteet tilanteen korjaamiseksi. Sen on ilmoitettava vastaanottavan jäsenvaltion toimivaltaiselle viranomaiselle tällaisista toteutetuista toimenpiteistä.

3. Jos vakuutus- tai jälleenvakuutusedustaja tai sivutoiminen vakuutusedustaja edelleenkin toimii tavalla, joka selvästi ja laajamittaisesti vahingoittaa vastaanottavan jäsenvaltion kuluttajien etuja tai joka häiritsee vakuutus- ja jälleenvakuutusmarkkinoiden moitteetonta toimintaa, vaikka kotijäsenvaltio on toteuttanut toimenpiteitä tai koska nämä toimenpiteet ovat osoittautuneet riittämättömiksi tai niitä ei ole toteutettu, vastaanottavan jäsenvaltion toimivaltainen viranomainen voi ilmoitettuaan asiasta kotijäsenvaltion toimivaltaiselle viranomaiselle toteuttaa aiheelliset toimenpiteet estääkseen säännösten vastaisen toiminnan jatkumisen ja, jos se on ehdottoman tarpeellista, estää edustajaa jatkamasta uutta liiketoimintaansa alueellaan.

Kotijäsenvaltion tai vastaanottavan jäsenvaltion toimivaltainen viranomainen voi lisäksi saattaa asian vakuutus- ja lisäeläkeviranomaisen käsiteltäväksi ja pyytää siltä apua asetuksen (EU) N:o 1094/2010 19 artiklan mukaisesti. Tällaisessa tapauksessa vakuutus- ja lisäeläkeviranomainen voi toimia sille kyseisessä artiklassa annettujen valtuuksien mukaisesti.

4. Edellä olevat 2 ja 3 kohta eivät vaikuta vastaanottavan jäsenvaltion valtuuksiin toteuttaa aiheellisia ja syrjimättömiä toimenpiteitä ehkäistäkseen säännösten vastaisen toiminnan alueellaan tai rangaistakseen siitä, jos välittömät toimet ovat ehdottoman välttämättömiä vastaanottavan jäsenvaltion kuluttajien oikeuksien suojelemiseksi ja jos kotijäsenvaltion vastaavat toimenpiteet ovat riittämättömiä tai niitä ei ole toteutettu. Tällaisissa tilanteissa vastaanottavalla jäsenvaltiolla on mahdollisuus estää kyseistä vakuutus- tai jälleenvakuutusedustajaa tai sivutoimista edustajaa jatkamasta uutta liiketoimintaansa tämän jäsenvaltion alueella.

5. Kaikista vastaanottavan jäsenvaltion toimivaltaisten viranomaisten tämän artiklan mukaisesti toteuttamista toimenpiteistä on ilmoitettava kyseessä olevalle vakuutus- tai jälleenvakuutusedustajalle tai sivutoimiselle vakuutusedustajalle hyvin perustellussa asiakirjassa sekä ilmoitettava ilman aiheetonta viivytystä kotijäsenvaltion toimivaltaiselle viranomaiselle, vakuutus- ja lisäeläkeviranomaiselle ja komissiolle.

9 artikla

Yleisen edun vuoksi hyväksytyihin kansallisiin säännöksiin liittyvät valtuudet

1. Tämä direktiivi ei vaikuta vastaanottavan jäsenvaltion valtuuksiin toteuttaa aiheellisia ja syrjimättömiä toimenpiteitä rangaistakseen 11 artiklan 1 kohdassa tarkoitettujen säännösten vastaisesta toiminnasta alueellaan, jos tämä on ehdottoman välttämätöntä. Tällaisissa tilanteissa vastaanottavilla jäsenvaltioilla on mahdollisuus estää kyseistä vakuutus- tai jälleenvakuutusedustajaa tai sivutoimista vakuutusedustajaa jatkamasta uutta liiketoimintaansa tämän jäsenvaltion alueella.

2. Tämä direktiivi ei myöskään vaikuta vastaanottavan jäsenvaltion toimivaltaisen viranomaisen valtuuksiin toteuttaa aiheellisia toimenpiteitä estääkseen toiseen jäsenvaltioon sijoittautunutta vakuutusten tarjoajaa harjoittamasta liiketoimintaa sen alueella palvelujen tarjoamisen vapauden tai tapauksen mukaan sijoittautumisvapauden perusteella, jos kyseinen toiminta suuntautuu kokonaan tai pääasiallisesti vastaanottavan jäsenvaltion alueelle niin, että ainoana tarkoituksena on kiertää säännöksiä, joita sovellettaisiin, jos kyseisen vakuutusten tarjoajan asuinpaikka tai sääntömääräinen kotipaikka olisi kyseisessä vastaanottavassa jäsenvaltiossa, ja jos sen toiminta lisäksi vaarantaa vakavasti vastaanottavan jäsenvaltion vakuutus- ja jälleenvakuutusmarkkinoiden moitteettoman toiminnan kuluttajansuojan osalta. Ilmoitettuaan asiasta kotijäsenvaltion toimivaltaiselle viranomaiselle vastaanottavan jäsenvaltion toimivaltainen viranomainen voi tällaisessa tapauksessa toteuttaa kyseisen vakuutusten tarjoajan suhteen kaikki vastaanottavan jäsenvaltion kuluttajien oikeuksien suojelun kannalta aiheelliset toimenpiteet. Kyseiset toimivaltaiset viranomaiset voivat saattaa asian vakuutus- ja lisäeläkeviranomaisen käsiteltäväksi ja pyytää siltä apua asetuksen (EU) N:o 1094/2010 19 artiklan mukaisesti, ja vakuutus- ja lisäeläkeviranomainen voi tällaisessa tapauksessa toimia sille kyseisessä artikkelissa annettujen valtuuksien mukaisesti, jos vastaanottavan jäsenvaltion ja kotijäsenvaltion toimivaltaiset viranomaiset eivät pääse asiasta yksimielisyyteen.

IV LUKU

TOIMINNAN JÄRJESTÄMISEEN LIITTYVÄT VAATIMUKSET

10 artikla

Ammatilliset ja toiminnan järjestämiseen liittyvät vaatimukset

1. Kotijäsenvaltioiden on varmistettava, että vakuutusten ja jälleenvakuutusten tarjoajilla sekä niillä vakuutus- ja jälleenvakuutusyritysten työntekijöillä, jotka harjoittavat vakuutusten ja jälleenvakuutusten tarjoamista, on asianmukaiset tiedot ja pätevyys voidakseen suorittaa tehtävänsä ja hoitaa velvollisuutensa asianmukaisesti.

2. Kotijäsenvaltioiden on varmistettava, että vakuutus- ja jälleenvakuutusedustajat sekä vakuutus- ja jälleenvakuutusyritysten työntekijät ja vakuutus- ja jälleenvakuutusedustajien työntekijät täyttävät jatkuvaa ammatillista koulutusta ja kehittämistä koskevat vaatimukset ylläpitääkseen riittävää suoritustasoa, joka vastaa heidän rooliaan ja kyseisiä markkinoita.

Kotijäsenvaltioiden on tätä varten otettava käyttöön ja julkistettava järjestelmiä, joiden avulla valvotaan tehokkaasti ja arvioidaan vakuutus- ja jälleenvakuutusedustajien sekä vakuutus- ja jälleenvakuutusyritysten työntekijöiden ja vakuutus- ja jälleenvakuutusedustajien työntekijöiden tietoja ja pätevyyttä, jolloin lähtökohtana on vähintään 15 tunnin vuotuinen ammatillinen koulutus tai kehittäminen ja huomioon otetaan myytävien tuotteiden luonne, tarjoajan tyyppi, kunkin toimijan rooli sekä vakuutusten tai jälleenvakuutusten tarjoajalla harjoitettu toiminta.

Kotijäsenvaltiot voivat vaatia, että koulutus- ja kehittämisvaatimusten täyttäminen osoitetaan hankkimalla todistus.

Jäsenvaltioiden on mukautettava tietoja ja pätevyyttä koskevia vaatimuksia vakuutusten ja jälleenvakuutusten tarjoajien liiketoiminnan ja tarjottavien tuotteiden perusteella, erityisesti kun kyse on sivutoimisista vakuutusedustajista. Jäsenvaltiot voivat vaatia, että vakuutus- tai jälleenvakuutusyrityksen tai -edustajan on tarkistettava 3 artiklan 1 kohdan kolmannessa alakohdassa tarkoitetuissa tapauksissa ja vakuutusten tai jälleenvakuutusten tarjoamista harjoittavien vakuutus- tai jälleenvakuutusyritysten työntekijöiden osalta, vastaavko edustajien tiedot ja pätevyys 1 kohdassa vahvistettuja vaatimuksia, ja tarjottava tarvittaessa näille edustajille mahdollisuus ammatilliseen koulukseen tai kehittämiseen, joka on näiden edustajien myymiä tuotteita koskevien vaatimusten mukaista.

Jäsenvaltioiden ei tarvitse soveltaa 1 kohdassa ja tämän kohdan ensimmäisessä alakohdassa tarkoitettuja vaatimuksia kaikkiin luonnollisiin henkilöihin, jotka työskentelevät vakuutus- tai jälleenvakuutusyrityksessä tai vakuutus- tai jälleenvakuutusedustajalla ja jotka harjoittavat vakuutusten tai jälleenvakuutusten tarjoamista, mutta jäsenvaltioiden on varmistettava, että vakuutus- ja jälleenvakuutustuotteiden tarjoamisesta vastaavat yritysten johdossa toimivat merkitykselliset henkilöt sekä kaikki muut vakuutusten tai jälleenvakuutusten tarjoamiseen suoraan osallistuvat henkilöt osoittavat, että heillä on tehtäviensä hoitamiseen tarvittavat tiedot ja pätevyys.

Vakuutus- ja jälleenvakuutusedustajien on osoitettava täyttävänsä liitteessä I vahvistetut asianmukaiset ammatillista tietämystä ja pätevyyttä koskevat vaatimukset.

3. Vakuutus- tai jälleenvakuutusyrityksessä tai vakuutus- tai jälleenvakuutusedustajalla työskentelevien luonnollisten henkilöiden, jotka harjoittavat vakuutusten tai jälleenvakuutusten tarjoamista, on oltava hyvämaineisia. Vähimmäisvaatimuksena on, ettei heistä saa olla vakaviin joko omaisuusrikoksiin tai muihin talousrikoksiin liittyvää merkintää rikosrekisterissä tai muussa vastaavassa kansallisessa rekisterissä eivätkä he saa olla aiemmin konkurssiin asetettuja, paitsi jos heidän valtansa vallita omaisuuttaan on palautunut kansallisen lainsäädännön mukaisesti.

Jäsenvaltiot voivat 3 artiklan 1 kohdan kolmannen alakohdan mukaisesti sallia, että vakuutusten tai jälleenvakuutusten tarjoaja tarkastaa työntekijöidensä ja tarvittaessa vakuutus- tai jälleenvakuutusedustajiensa hyvän maineen.

Jäsenvaltioiden ei tarvitse soveltaa tämän kohdan ensimmäisessä alakohdassa tarkoitettua vaatimusta kaikkiin luonnollisiin henkilöihin, jotka työskentelevät vakuutus- tai jälleenvakuutusyrityksessä tai vakuutus- tai jälleenvakuutusedustajalla, edellyttäen, että nämä luonnolliset henkilöt eivät suoraan osallistu vakuutusten tai jälleenvakuutusten tarjoamiseen. Jäsenvaltioiden on kuitenkin varmistettava, että vakuutusten tai jälleenvakuutusten tarjoamisesta vastaavat johdossa toimivat henkilöt ja vakuutusten tai jälleenvakuutusten tarjoamiseen suoraan osallistuvat työntekijät täyttävät tämän vaatimuksen.

Jäsenvaltioiden on varmistettava, että sivutoimisissa vakuutusedustajissa sivutoimisesta vakuutusten tarjoamisesta vastaavat henkilöt täyttävät ensimmäisessä alakohdassa tarkoitettua vaatimuksen.

4. Vakuutus- ja jälleenvakuutusedustajalla on oltava ammatillisesta virheestä aiheutuvan korvausvastuun kattamiseksi koko unionin alueella voimassa oleva ammatillinen vastuuvakuutus tai muu vastaava vakuus, jonka määrä on vähintään 1 250 000 euroa kutakin vahinkoa kohden ja yhteensä 1 850 000 euroa kaikkien vahinkojen osalta vuotta kohden, jollei vakuutus- tai jälleenvakuutusyritys tai muu yritys, jonka puolesta vakuutus- tai jälleenvakuutusedustaja toimii tai on valtuutettu toimimaan, jo ole myöntänyt sille tällaista vakuutusta tai vastaavanlaista vakuutta tai jollei tämä yritys ole ottanut täyttä vastuuta edustajan toimista.

5. Jäsenvaltioiden on vaadittava, että sivutoimisella vakuutusedustajalla on ammatillinen vastuuvakuutus tai muu vastaava vakuus, jonka määrän jäsenvaltiot määrittelevät ottaen huomioon myytävien tuotteen luonteen ja harjoitetun liiketoiminnan.

6. Jäsenvaltioiden on toteutettava kaikki tarvittavat toimenpiteet asiakkaiden suojelemiseksi siltä, ettei vakuutus- tai jälleenvakuutusedustaja tai sivutoiminen vakuutusedustaja kykene siirtämään vakuutusmaksua vakuutusyritykselle taikka korvausvaatimuksen määrää tai vakuutusmaksun palautusta vakuutetulle.

Nämä toimenpiteet voivat olla seuraavia:

- a) lainsäädännön säännökset tai sopimusmääräykset siitä, että asiakkaan edustajalle maksamia maksuja kohdellaan niin kuin ne olisi maksettu yritykselle ja että yrityksen edustajalle maksamat maksut katsotaan maksetuiksi asiakkaalle vast sitten, kun asiakas todella saa ne;
- b) vaatimus, että edustajan taloudellisen kantokyvyn on oltava pysyvästi 4 prosenttia vuotuisesta saatujen vakuutusmaksujen määrästä ja vähintään 18 750 euroa;
- c) vaatimus, että asiakkaan rahoja siirretään täysin erillisten asiakastilien kautta ja että kyseisille tileille kirjattuja varoja ei käytetä muiden velkojen hyvittämiseksi konkurssitilanteessa;
- d) vaatimus takuurahaston perustamisesta.

7. Vakuutus- ja lisäeläkeviranomaisen tarkistaa 4 ja 6 kohdassa tarkoitettuja määriä määräajoin Eurostatin julkaisemassa Euroopan kuluttajahintaindeksissä tapahtuneiden muutosten ottamiseksi huomioon. Ensimmäinen tarkistus tehdään viimeistään 31 päivänä joulukuuta 2017 ja seuraavat tarkistukset tehdään sen jälkeen viiden vuoden välein.

Vakuutus- ja lisäeläkeviranomaisen laatii luonnokset teknisiksi sääntelystandardeiksi, joilla 4 ja 6 kohdassa tarkoitettua euromääristä vähimmäismäärää tarkistetaan tämän kohdan ensimmäisessä alakohdassa tarkoitettua indeksissä 1 päivän tammikuuta 2013 ja 31 päivän joulukuuta 2017 tai viimeisimmän tarkistuspäivän ja uuden tarkistuspäivän välisenä aikana tapahtuneen prosentuaalisen muutoksen verran ja pyöristämällä se ylöspäin lähimpään 10 euron kerrannaiseen.

Vakuutus- ja lisäeläkeviranomaisen toimittaa kyseiset teknisten sääntelystandardien luonnokset komissiolle viimeistään 30 päivänä kesäkuuta 2018 ja seuraavat teknisten sääntelystandardien luonnokset sen jälkeen viiden vuoden välein.

Siirretään komissiolle valta hyväksyä tämän kohdan toisessa ja kolmannessa alakohdassa tarkoitettut tekniset sääntelystandardit asetuksen (EU) N:o 1094/2010 10–14 artiklan mukaisesti.

8. Edellä 1, 2 ja 3 kohdassa säädettyjen vaatimusten noudattamisen varmistamiseksi vakuutus- ja jälleenvakuutusyritysten on hyväksyttävä itselleen sisäiset toimintatavat ja asiaan liittyvät sisäiset menettelyt, toteutettava ne ja arvioitava niitä säännöllisesti uudelleen.

Vakuutus- ja jälleenvakuutusyritysten on osoitettava toiminto, jonka avulla varmistetaan hyväksytyjen toimintatapojen ja menettelyjen asianmukainen toteuttaminen.

Vakuutus- ja jälleenvakuutusyritysten on perustettava arkisto kaikkia 1, 2 ja 3 kohdan soveltamista koskevia asiakirjoja varten sekä ylläpidettävä tätä arkistoa ja pidettävä se ajan tasalla. Vakuutus- ja jälleenvakuutusyritysten on pyynnöstä ilmoitettava kotijäsenvaltion toimivaltaiselle viranomaiselle tästä toiminnosta vastaavan henkilön nimi.

11 artikla

Yleistä etua koskevien sääntöjen julkistaminen

1. Jäsenvaltioiden on varmistettava, että niiden toimivaltaiset viranomaiset julkistavat asianmukaisesti yleistä etua suojaavat asiaan liittyvät kansalliset säännökset, joita sovelletaan niiden alueella harjoitettavaan vakuutusten ja jälleenvakuutusten tarjoamiseen, mukaan lukien tiedot siitä, onko kyseinen jäsenvaltio päättänyt soveltaa 29 artiklan 3 kohdassa säädettyjä tiukempia säännöksiä ja kuinka se on päättänyt niitä soveltaa.

2. Jos jäsenvaltio ehdottaa soveltavansa ja soveltaa vakuutustuotteiden tarjoamista koskevia muitakin säännöksiä kuin tässä direktiivissä vahvistettuja säännöksiä, sen on varmistettava, että kyseisistä säännöksistä aiheutuva hallinnollinen rasite on oikeassa suhteessa kuluttajansuojaan. Jäsenvaltion on edelleen seurattava näitä säännöksiä sen varmistamiseksi, että ne pysyvät tämän kohdan mukaisina.

3. Vakuutus- ja lisäeläkeviranomaisen sisällyttää verkkosivustolleen hyperlinkit toimivaltaisten viranomaisten verkkosivustoille, joilla on saatavilla tiedot yleistä etua koskevista säännöistä. Kansallisten toimivaltaisten viranomaisten on saatettava tällaiset tiedot ajan tasalle säännöllisesti, ja vakuutus- ja lisäeläkeviranomaisen asettaa tiedot saataville verkkosivustollaan siten, että kaikki yleistä etua koskevat kansalliset säännöt ryhmitellään asiaan liittyvien eri oikeudenalojen mukaan.

4. Jäsenvaltioiden on perustettava keskitetty asiointipiste, joka vastaa yleistä etua koskeviin sääntöihin liittyvien tietojen antamisesta jäsenvaltiossa. Tällaisen asiointipisteen on oltava tarkoituksenmukainen toimivaltainen viranomaisen.

5. Vakuutus- ja lisäeläkeviranomaisen tarkastelee kertomuksessa tässä artiklassa tarkoitettuja jäsenvaltioiden julkistamia yleistä etua koskevia sääntöjä tämän direktiivin ja sisämarkkinoiden moitteettoman toiminnan yhteydessä ja tiedottaa niistä komissiolle ennen 23 päivää helmikuuta 2019.

12 artikla

Toimivaltaiset viranomaiset

1. Jäsenvaltioiden on nimettävä toimivaltaiset viranomaiset, joiden tehtävänä on huolehtia tämän direktiivin täytäntöönpanosta. Jäsenvaltioiden on ilmoitettava tästä sekä mahdollisesta näiden tehtävien jaosta komissiolle.

2. Tämän artiklan 1 kohdassa tarkoitettujen viranomaisten on oltava joko julkisia viranomaisia, kansallisen lainsäädännön mukaisia elimiä tai kansallisessa lainsäädännössä nimenomaisesti tätä varten valtuutettujen julkisten viranomaisten hyväksymiä elimiä. Ne eivät saa olla vakuutus- tai jälleenvakuutusyrityksiä tai yhteenliittymiä, joiden jäseniin kuuluu suoraan tai välillisesti vakuutus- tai jälleenvakuutusyrityksiä tai vakuutus- tai jälleenvakuutusedustajia, sanotun kuitenkin rajoittamatta toimivaltaisten viranomaisten ja muiden elinten välistä yhteistyötä tapauksissa, joista on nimenomaisesti säädetty 3 artiklan 1 kohdassa.

3. Toimivaltaisilla viranomaisilla on oltava kaikki tämän direktiivin mukaisten tehtäviensä hoitamiseksi tarvittavat valtuudet. Jos jäsenvaltion alueella on useita toimivaltaisia viranomaisia, kyseisen jäsenvaltion on varmistettava niiden tiivis yhteistyö, jotta ne voivat suorittaa tehtävänsä tehokkaasti.

13 artikla

Yhteistyö ja tietojenvaihto jäsenvaltioiden toimivaltaisten viranomaisten välillä

1. Eri jäsenvaltioiden toimivaltaisten viranomaisten on tehtävä keskenään yhteistyötä ja vaihdettava kaikenlaisia vakuutusten ja jälleenvakuutusten tarjoajiin liittyviä tietoja varmistaakseen, että tätä direktiiviä sovelletaan asianmukaisesti.

2. Toimivaltaisten viranomaisten on rekisteröinnin yhteydessä ja jatkuvastikin vaihdettava erityisesti tietoja, jotka koskevat vakuutusten ja jälleenvakuutusten tarjoajien hyvää mainetta sekä ammatillista tietämystä ja pätevyyttä.

3. Toimivaltaisten viranomaisten on myös vaihdettava tietoja sellaisista vakuutusten ja jälleenvakuutusten tarjoajista, joihin on kohdistettu VII luvussa tarkoitettu seuraamus tai muu toimenpide, ja tällaiset tiedot saattavat johtaa tällaisten tarjoajien poistamiseen rekisteristä.

4. Kaikkia henkilöitä, joiden on tämän direktiivin yhteydessä vastaanotettava tai annettava tietoja, koskee salassapitovelvollisuus direktiivin 2009/138/EY 64 artiklassa säädettyllä tavalla.

14 artikla

Valitukset

Jäsenvaltioiden on huolehdittava siitä, että käyttöön otetaan menettelyjä, joita hyödyntäen asiakkaat ja muut asianosaiset sekä erityisesti kuluttajajärjestöt voivat tehdä valituksia vakuutusten ja jälleenvakuutusten tarjoajista. Kaikissa tapauksissa on varmistettava, että valittajat saavat vastauksen valitukseensa.

15 artikla

Riitojen ratkaisu tuomioistuinlaitoksen ulkopuolella

1. Jäsenvaltioiden on varmistettava, että käyttäen soveltuvin osin jo olemassa olevia elimiä luodaan asiaa koskevien unionin säädösten ja kansallisen lain mukaisesti riittäviä, tehokkaita, puolueettomia ja riippumattomia tuomioistuinlaitoksen ulkopuolisia valitus- ja oikaisumenettelyjä asiakkaiden ja vakuutusten tarjoajien välisten riitojen ratkaisemiseksi asioissa, jotka koskevat tästä direktiivistä johtuvia oikeuksia ja velvoitteita. Jäsenvaltioiden on varmistettava, että tällaisia menettelyjä sovelletaan vakuutusten tarjoajiin, joita vastaan menettelyt on käynnistetty, ja että asianomaisen elimen toimivalta tosiasiallisesti ulottuu kyseisiin tarjoajiin.

2. Jäsenvaltioiden on varmistettava, että 1 kohdassa tarkoitettut elimet tekevät yhteistyötä tästä direktiivistä johtuvia oikeuksia ja velvoitteita koskevien rajat ylittävien riitojen ratkaisemiseksi.

16 artikla

Edustajien käyttöä koskeva rajoitus

Jäsenvaltioiden on varmistettava, että vakuutus- ja jälleenvakuutusyritykset ja -edustajat vakuutus- tai jälleenvakuutus-edustajien tai sivutoimisten vakuutusedustajien palveluja käyttäessään käyttävät ainoastaan rekisteröityjen vakuutus- ja jälleenvakuutusedustajien tai sivutoimisten vakuutusedustajien, mukaan lukien 1 artiklan 3 kohdassa tarkoitettut sivutoimiset vakuutusedustajat, tuottamia vakuutusten ja jälleenvakuutusten tarjoamiseen liittyviä palveluja.

V LUKU

TIETOJEN ANTAMISTA KOSKEVAT VAATIMUKSET JA LIIKETOIMINNAN MENETTELYTAPASÄÄNNÖT

17 artikla

Yleisperiaate

1. Jäsenvaltioiden on varmistettava, että vakuutusten tarjoajat toimivat vakuutuksia tarjotessaan aina rehellisesti, tasapuolisesti ja ammattimaisesti asiakkaidensa edun mukaisesti.

2. Jäsenvaltioiden on varmistettava, että kaiken tämän direktiivin aiheeseen liittyvän tiedon, mukaan lukien markkinointiviestintä, jonka vakuutusten tarjoaja osoittaa asiakkaille tai potentiaalisille asiakkaille, on oltava asiallista ja selkeää eikä se saa olla harhaanjohtavaa, sanotun kuitenkaan rajoittamatta Euroopan parlamentin ja neuvoston direktiivin 2005/29/EY⁽¹⁾ soveltamista. Markkinointiviestinnän on aina oltava selvästi tunnistettavissa markkinointiviestinnäksi.

3. Jäsenvaltioiden on varmistettava, että vakuutusten tarjoajia ei palkita tai että nämä eivät palkitse tai arvioi työntekijöidensä suoritusta tavalla, joka on ristiriidassa sen velvoitteen kanssa, että niiden on toimittava asiakkaidensa edun mukaisesti. Vakuutusten tarjoaja ei etenkin saa ottaa käyttöön korvauksia, myyntitavoitteita tai muita seikkoja koskevia järjestelyjä, jotka voisivat kannustaa sitä tai sen työntekijöitä suosittelemaan tiettyä vakuutustuotetta asiakkaalle silloin, kun vakuutusten tarjoaja voisi tarjota muuta vakuutustuotetta, joka vastaisi paremmin asiakkaan tarpeita.

⁽¹⁾ Euroopan parlamentin ja neuvoston direktiivi 2005/29/EY, annettu 11 päivänä toukokuuta 2005, sopimattomista elinkeinonharjoittajien ja kuluttajien välisistä kaupallisista menettelyistä sisämarkkinoilla ja neuvoston direktiivin 84/450/ETY, Euroopan parlamentin ja neuvoston direktiivien 97/7/EY, 98/27/EY ja 2002/65/EY sekä Euroopan parlamentin ja neuvoston asetuksen (EY) N:o 2006/2004 muuttamisesta (sopimattomia kaupallisia menettelyjä koskeva direktiivi) (EUVL L 149, 11.6.2005, s. 22).

18 artikla

Vakuutusedustajan tai -yrityksen antamat yleiset tiedot

Jäsenvaltioiden on varmistettava, että

- a) vakuutusedustaja hyvissä ajoin ennen vakuutussopimuksen tekemistä
 - i) antaa asiakkaalle tunnistetietonsa ja osoitteensa sekä kertoo tälle olevansa vakuutusedustaja;
 - ii) kertoo asiakkaalle, tarjoaako se myymään vakuutustuotteita koskevaa neuvontaa;
 - iii) antaa asiakkaalle tiedot 14 artiklassa tarkoitetuista menettelyistä, joiden avulla asiakkaat ja muut asianomaiset voivat tehdä valituksia vakuutusedustajista, ja 15 artiklassa tarkoitetuista tuomioistuinlaitoksen ulkopuolisista valitus- ja oikaisumenettelyistä;
 - iv) kertoo asiakkaalle rekisteristä, johon se on merkitty, ja ilmoittaa keinoista rekisteröinnin tarkistamiseksi; ja
 - v) ilmoittaa, toimiiko se asiakkaan puolesta vai vakuutusyrityksen nimissä ja lukuun;
- b) vakuutusyritys hyvissä ajoin ennen vakuutussopimuksen tekemistä
 - i) antaa asiakkaalle tunnistetietonsa ja osoitteensa sekä kertoo tälle olevansa vakuutusyritys;
 - ii) kertoo asiakkaalle, tarjoaako se myymään vakuutustuotteita koskevaa neuvontaa;
 - iii) antaa asiakkaalle tiedot 14 artiklassa tarkoitetuista menettelyistä, joiden avulla asiakkaat ja muut asianomaiset voivat tehdä valituksia vakuutusyrityksistä, ja 15 artiklassa tarkoitetuista tuomioistuinlaitoksen ulkopuolisista valitus- ja oikaisumenettelyistä.

19 artikla

Eturistiriidat ja avoimuus

1. Jäsenvaltioiden on varmistettava, että vakuutusedustaja antaa asiakkaalle hyvissä ajoin ennen vakuutussopimuksen tekemistä ainakin seuraavat tiedot:

- a) omistaako se suoraan tai välillisesti vähintään 10 prosenttia jonkin tietyn vakuutusyrityksen äänioikeuksista tai pääomasta;
- b) omistaako jokin tietty vakuutusyritys tai tällaisen yrityksen emoyritys suoraan tai välillisesti vähintään 10 prosenttia vakuutusedustajan äänioikeuksista tai pääomasta;
- c) ehdotetun tai neuvonnan kohteena olevan sopimuksen osalta
 - i) antaako se neuvontaa tasapuolisen henkilökohtaisen analyysin perusteella;
 - ii) onko sen sopimusveloitteen nojalla toimittava vakuutusten tarjoamisen alalla yksinomaan yhden tai useamman vakuutusyrityksen kanssa, missä tapauksessa sen on ilmoitettava kyseisten vakuutusyritysten nimet; tai
 - iii) se, ettei se sopimusveloitteen nojalla ole velvollinen toimimaan vakuutusten tarjoamisen alalla yksinomaan yhden tai useamman vakuutusyrityksen kanssa ja että se ei anna neuvontaa tasapuolisen henkilökohtaisen analyysin perusteella, missä tapauksessa sen on ilmoitettava niiden vakuutusyritysten nimet, joiden kanssa se saa toimia ja toimii;
- d) minkä luonteisen korvauksen se saa vakuutussopimuksen osalta;
- e) toimiiko se vakuutussopimuksen osalta
 - i) palkkion eli asiakkaan suoraan maksaman korvauksen perusteella;
 - ii) minkä tahansa tyyppisen provision eli vakuutusmaksuun sisältyvän korvauksen perusteella;
 - iii) minkä tahansa muun tyyppisen korvauksen, mukaan lukien kaikenlainen taloudellinen hyöty, joka tarjotaan tai annetaan vakuutussopimukseen liittyen, perusteella; tai
 - iv) minkä tahansa tyyppisten i, ii ja iii alakohdassa tarkoitettujen korvausten yhdistelmän perusteella.

2. Jos asiakas maksaa palkkion suoraan, vakuutusedustajan on ilmoitettava asiakkaalle palkkion suuruus tai, jos tämä ei ole mahdollista, palkkion laskemistapa.
3. Jos asiakas suorittaa vakuutus sopimuksen perusteella sen tekemisen jälkeen muita maksuja kuin jatkuvia vakuutusmaksuja ja määräaikaista maksuja, vakuutusedustajan on kerrottava tämän artiklan mukaiset tiedot myös kustakin tällaisesta maksusta.
4. Jäsenvaltioiden on varmistettava, että vakuutusyhtiö ilmoittaa asiakkaalleen hyvissä ajoin ennen vakuutus sopimuksen tekemistä työntekijöidensä vakuutus sopimuksen osalta saamien korvausten luonteen.
5. Jos asiakas suorittaa vakuutus sopimuksen perusteella sen tekemisen jälkeen muita maksuja kuin jatkuvia vakuutusmaksuja ja määräaikaista maksuja, vakuutusyhtiön on annettava tämän artiklan mukaiset tiedot myös kustakin tällaisesta maksusta.

20 artikla

Neuvonta ja myyntiä koskeva sääntely, kun neuvontaa ei anneta

1. Ennen vakuutus sopimuksen tekemistä vakuutusten tarjoajan on asiakkaalta saatujen tietojen perusteella määritettävä kyseisen asiakkaan vaatimukset ja tarpeet ja annettava asiakkaalle puolueetonta tietoa vakuutus tuotteesta ymmärrettävässä muodossa, jotta asiakas voi tehdä päätöksensä asianmukaisin perustein.

Ehdotetun sopimuksen on oltava asiakkaan vakuutusta koskevien vaatimusten ja tarpeiden mukainen.

Jos ennen tietyn sopimuksen tekemistä annetaan neuvontaa, vakuutusten tarjoajan on annettava asiakkaalle henkilökohtainen suositus ja selvitettävä, miksi tietty tuote täyttäisi parhaiten asiakkaan vaatimukset ja tarpeet.

2. Edellä 1 kohdassa tarkoitetut tiedot on mukautettava ehdotetun vakuutus tuotteen monimutkaisuuteen ja asiakastyyppiin.
3. Jos vakuutusedustaja ilmoittaa asiakkaalle antavansa tasapuoliseen henkilökohtaiseen analyysiin perustuvaa neuvontaa, sen antaman neuvonnan on pohjauduttava analyysiin, joka kattaa riittävän suuren määrän markkinoilla tarjolla olevia vakuutus sopimuksia, jotta edustaja pystyy antamaan asiakkaalle ammatillisten kriteereiden pohjalta henkilökohtaisen suosituksen vakuutus sopimuksesta, joka täyttäisi asianmukaisesti asiakkaan tarpeet.
4. Riippumatta siitä, annetaanko neuvontaa ja onko vakuutus tuote osa tämän direktiivin 24 artiklassa tarkoitettua pakettia, vakuutusten tarjoajan on ennen vakuutus sopimuksen tekemistä annettava asiakkaalle merkitykselliset tiedot vakuutus tuotteesta ymmärrettävässä muodossa, jotta asiakas voi tehdä päätöksensä asianmukaisin perustein, ja otettava samalla huomioon vakuutus tuotteen monimutkaisuus ja asiakastyppi, sanotun kuitenkin rajoittamatta direktiivin 2009/138/EY 183 ja 184 artiklan soveltamista.
5. Kun kyse on direktiivin 2009/138/EY liitteessä I lueteltujen vahinkovakuutus tuotteiden tarjoamisesta, tämän artiklan 4 kohdassa tarkoitetut tiedot on annettava vakiomuotoisissa vakuutusta koskevat tiedot sisältävässä asiakirjassa paperilla tai muulla pysyvällä välineellä.

6. Edellä 5 kohdassa tarkoitetun vakuutusta koskevat tiedot sisältävän asiakirjan laatii vahinkovakuutus tuotteen tuottaja.

7. Vakuutusta koskevat tiedot sisältävältä asiakirjalta edellytetään, että

- a) se on lyhyt erillinen asiakirja;
- b) se on esitystapansa, asettelunsa ja kirjasinkokonsa puolesta selkeä ja helppolukuinen;
- c) se on mustavalkoisena tulostettuna tai valokopioituna yhtä helppolukuinen kuin alkuperäisenä värillisenä asiakirjana;
- d) se on kirjoitettu siinä jäsenvaltion osassa, jossa vakuutus tuotetta tarjotaan, käytetyillä virallisilla kielillä tai yhdellä siellä käytetyistä virallisista kielistä taikka muulla kielellä, jos kuluttaja ja tarjoaja niin sopivat;
- e) se on täsmällinen eikä ole harhaanjohtava;
- f) sen ensimmäisen sivun yläosassa on otsikko "vakuutusta koskevat tiedot sisältävä asiakirja";
- g) siinä on maininta, että täydelliset ennen sopimuksen tekoa annettavat ja sopimusta koskevat tiedot tuotteesta ovat muissa asiakirjoissa.

Jäsenvaltiot voivat säätää, että vakuutusta koskevat tiedot sisältävä asiakirja on annettava yhdessä muissa asiaa koskevissa unionin säädöksissä tai kansallisissa laissa edellytettujen tietojen kanssa edellyttäen, että kaikki ensimmäisessä alakohdassa säädetyt vaatimukset täyttyvät.

8. Vakuutusta koskevat tiedot sisältävän asiakirjan on sisällettävä seuraavat tiedot:

- a) vakuutuksen tyyppi;
- b) yhteenveto vakuutusturvasta, mukaan lukien pääasialliset vakuutuksen kohteena olevat riskit, vakuutusmäärä ja tapauksen mukaan maantieteellinen kattavuus, sekä yhteenveto riskeistä, joita vakuutus ei kata;
- c) vakuutusmaksujen maksutapa ja maksukausi;
- d) tärkeimmät korvausvastuun rajoitukset;
- e) velvoitteet sopimuksen alussa;
- f) velvoitteet sopimuksen voimassaoloaikana;
- g) velvoitteet siinä tapauksessa, että korvausvaatimus esitetään;
- h) sopimuksen voimassaoloaika, mukaan lukien sen alkamis- ja päättymispäivät;
- i) sopimuksen irtisanomistapa.

9. Vakuutus- ja lisäeläkeviranomaiset laatii kansallisia viranomaisia kuultuaan ja kuluttajatutkimuksia tehtyään luonnokset teknisiksi täytäntöönpanostandardeiksi, jotka koskevat vakuutusta koskevat tiedot sisältävän asiakirjan vakioimuotoista esitystapaa ja joissa määritetään 8 kohdassa tarkoitettujen tietojen yksityiskohtainen esitystapa.

Vakuutus- ja lisäeläkeviranomaiset toimittaa nämä teknisten täytäntöönpanostandardien luonnokset komissiolle viimeistään 23 päivänä helmikuuta 2017.

Siirretään komissiolle valta hyväksyä tämän kohdan ensimmäisessä alakohdassa tarkoitettujen teknisten täytäntöönpanostandardit asetuksen (EU) N:o 1094/2010 15 artiklan mukaisesti.

21 artikla

Sivutoimisten vakuutusedustajien antamat tiedot

Jäsenvaltioiden on varmistettava, että sivutoimiset vakuutusedustajat noudattavat 18 artiklan a alakohdan i, iii ja iv alakohtaa sekä 19 artiklan 1 kohdan d alakohtaa.

22 artikla

Tietojen antamista koskevat poikkeukset ja joustavuuslauseke

1. Edellä 18, 19 ja 20 artiklassa tarkoitettuja tietoja ei tarvitse antaa silloin, kun vakuutusten tarjoajan toiminta on vakuutusten tarjoamista suurten riskien varalta.

Jäsenvaltiot voivat säätää, että tämän direktiivin 29 ja 30 artiklassa tarkoitettuja tietoja ei tarvitse antaa direktiivin 2014/65/EU 4 artiklan 1 kohdan 10 alakohdassa määritellylle ammattimaiselle asiakkaalle.

2. Jäsenvaltiot voivat pitää voimassa tai ottaa käyttöön tiukempia säännöksiä tässä luvussa tarkoitetuista tietojen antamista koskevista vaatimuksista, kunhan kyseiset säännökset ovat unionin oikeuden mukaisia. Jäsenvaltioiden on toimitettava vakuutus- ja lisäeläkeviranomaiselle ja komissiolle tällaiset kansalliset säännöksensä.

Jäsenvaltioiden on myös toteutettava tarvittavat toimet varmistaakseen, että niiden toimivaltaiset viranomaiset julkistavat asianmukaisesti tiedot siitä, onko kyseinen jäsenvaltio päättänyt soveltaa tässä kohdassa tarkoitettuja tiukempia säännöksiä ja kuinka se on päättänyt niitä soveltaa.

Jäsenvaltiot voivat erityisesti tehdä 20 artiklan 1 kohdan kolmannessa alakohdassa tarkoitettujen neuvonnan tarjoamisesta pakollista minkä tahansa tai tietyn tyyppisten vakuutustuotteiden myynnissä. Tällöin vakuutusten tarjoajien, mukaan lukien palvelujen tarjoamisen vapauden tai sijoittautumisvapauden perusteella toimivat vakuutusten tarjoajat, on noudatettava tällaisia tiukempia kansallisia säännöksiä, kun ne tekevät vakuutus sopimuksia sellaisten asiakkaiden kanssa, joiden vakinaisen asuinpaikka tai toimipaikka on kyseisessä jäsenvaltiossa.

3. Jäsenvaltiot voivat kieltää hyväksymästä tai ottamasta vastaan palkkioita, provisioita tai muita rahallisia tai ei-rahallisia etuja, jotka kolmas osapuoli tai kolmannen osapuolen puolesta toimiva henkilö maksaa tai tarjoaa vakuutusten tarjoajalle vakuutustuotteiden tarjoamisen yhteydessä, taikka rajoittaa niiden hyväksymistä tai vastaanottamista.

4. Edistääkseen avoimuutta kaikin aiheellisin keinoin vakuutus- ja lisäeläkeviranomainen varmistaa, että sille ilmoitetut tiedot kansallisista säännöksistä ilmoitetaan myös asiakkaille sekä vakuutusten ja jälleenvakuutusten tarjoajille.

5. Jäsenvaltioiden on varmistettava, että jos vakuutusten tarjoaja vastaa pakolliseen ammatilliseen lisäeläkkeeseen liittyvien järjestelyjen tarjoamisesta ja työntekijästä tulee tällaisen järjestelyn jäsen ilman, että hänen olisi henkilökohtaisesti täytynyt päättää järjestelyyn liittymisestä, työntekijälle annetaan tässä luvussa tarkoitetut tiedot viipymättä sen jälkeen, kun hänet on otettu kyseisen järjestelyn piiriin.

23 artikla

Ilmoittamistavat

1. Kaikki 18, 19, 20 ja 29 artiklan mukaisesti ilmoitettavat tiedot on annettava asiakkaalle

a) kirjallisesti paperilla;

b) selkeästi ja täsmällisesti asiakkaan ymmärrettävissä olevassa muodossa;

c) jollakin sen jäsenvaltion, jossa riski sijaitsee, tai sitoumusjäsenvaltion virallisella kielellä tai osapuolten sopimalla muulla kielellä; ja

d) veloituksetta.

2. Poiketen siitä, mitä tämän artiklan 1 kohdan a alakohdassa säädetään, 18, 19, 20 ja 29 artiklassa tarkoitetut tiedot voidaan antaa asiakkaalle

a) muulla pysyvällä välineellä kuin paperilla, jos tämän artiklan 4 kohdassa säädetyt edellytykset täyttyvät; tai

b) verkkosivuston välityksellä, jos tämän artiklan 5 kohdassa säädetyt edellytykset täyttyvät.

3. Jos 18, 19, 20 ja 29 artiklassa tarkoitetut tiedot annetaan käyttäen muuta pysyvää välinettä kuin paperia tai verkkosivuston välityksellä, asiakkaalle on kuitenkin pyynnöstä toimitettava veloitus paperiversio.

4. Tämän direktiivin 18, 19, 20 ja 29 artiklassa tarkoitetut tiedot voidaan antaa käyttäen muuta pysyvää välinettä kuin paperia, jos seuraavat edellytykset täyttyvät:

a) pysyvän välineen käyttö on tarkoituksenmukaista tilanteessa, jossa vakuutusten tarjoajan ja asiakkaan välinen liiketoiminta tapahtuu; ja

b) asiakkaalle on annettu mahdollisuus valita paperilla ja pysyvää välinettä käyttäen toimitettavien tietojen välillä, ja asiakas on valinnut jälkimmäisen välineen.

5. Tämän direktiivin 18, 19, 20 ja 29 artiklassa tarkoitetut tiedot voidaan antaa verkkosivuston välityksellä, jos ne on osoitettu henkilökohtaisesti asiakkaalle tai jos seuraavat edellytykset täyttyvät:

a) näiden tietojen antaminen verkkosivuston välityksellä on tarkoituksenmukaista tilanteessa, jossa vakuutusten tarjoajan ja asiakkaan välinen liiketoiminta tapahtuu;

b) asiakas on suostunut siihen, että nämä tiedot annetaan verkkosivuston välityksellä;

c) asiakkaalle on ilmoitettu sähköisesti verkkosivuston osoite ja paikka, jossa nämä tiedot ovat saatavilla verkkosivustolla;

d) varmistetaan, että nämä tiedot ovat saatavilla kyseisellä verkkosivustolla niin pitkään kuin asiakkaan voidaan kohtuudella odottaa tarvitsevan niitä.

6. Edellä olevia 4 ja 5 kohtaa sovellettaessa tietojen antaminen käyttäen muuta pysyvää välinettä kuin paperia tai verkkosivuston välityksellä on katsottava tarkoituksenmukaiseksi tilanteessa, jossa vakuutusten tarjoajan ja asiakkaan välinen liiketoiminta tapahtuu, kun voidaan osoittaa, että asiakkaalla on säännöllinen pääsy internetiin. Osoituksena tästä pidetään sitä, että asiakas antaa sähköpostiosoitteen tämän liiketoiminnan toteuttamista varten.

7. Puhelinmyynnissä tiedot, jotka vakuutusten tarjoaja antaa asiakkaalle ennen sopimuksen tekemistä, vakuutusta koskevat tiedot sisältävä asiakirja mukaan lukien, on annettava finanssipalvelujen etämyyntiä kuluttajalle koskevien unionin sääntöjen mukaisesti. Vaikka asiakas olisi valinnut etukäteen annettavien tietojen saamisen muulla pysyvällä välineellä kuin paperilla 4 kohdan mukaisesti, vakuutusten tarjoajan on lisäksi annettava tiedot asiakkaalle 1 tai 2 kohdan mukaisesti välittömästi vakuutus sopimuksen tekemisen jälkeen.

24 artikla

Ristiinmyynti

1. Jos vakuutustuote tarjotaan yhdessä sellaisen oheistuotteen tai -palvelun kanssa, joka ei ole vakuutus, osana pakettia tai samaa sopimusta, vakuutusten tarjoajan on ilmoitettava asiakkaalle, onko eri osat mahdollista ostaa erikseen, ja jos on, annettava riittävä kuvaus sopimuksen tai paketin eri osista sekä erikseen tiedot kunkin osan kuluista ja veloituksista.

2. Jos 1 kohdassa tarkoitetuissa olosuhteissa asiakkaalle tarjottavasta sopimuksesta tai paketista aiheutuva riski tai vakuutuksen kattavuus poikkeaa erikseen tarjottaviin osiin liittyvistä riskeistä ja kattavuudesta, vakuutusten tarjoajan on annettava riittävä kuvaus sopimuksen tai paketin eri osista ja siitä, miten niiden keskinäinen vaikutus muuttaa riskejä tai vakuutuksen kattavuutta.

3. Jos vakuutustuote tarjotaan sellaisen tavaran tai palvelun ohessa, joka ei ole vakuutus, osana pakettia tai samaa sopimusta, vakuutusten tarjoajan on tarjottava asiakkaalle mahdollisuutta ostaa tämä tavara tai palvelu erikseen. Tätä kohtaa ei sovelleta, jos vakuutustuote tarjotaan yhdessä direktiivin 2014/65/EU 4 artiklan 1 kohdan 2 alakohdassa määritellyn sijoituspalvelun tai -toiminnan, Euroopan parlamentin ja neuvoston direktiivin 2014/17/EU ⁽¹⁾ 4 artiklan 3 alakohdassa määritellyn luottosopimuksen tai Euroopan parlamentin ja neuvoston direktiivin 2014/92/EU ⁽²⁾ 2 artiklan 3 kohdassa määritellyn maksutilin yhteydessä.

4. Vakuutus- ja lisäläkeviranomaisen voi laatia ristiinmyyntikäytäntöjen arviointia ja valvontaa koskevat ohjeet, joista käyvät ilmi tilanteet, joissa ristiinmyyntikäytännöt ovat vastoin 17 artiklassa säädettyjä velvoitteita.

5. Tämä artikla ei estä sellaisten vakuutustuotteiden tarjoamista, jotka kattavat erityyppisiä riskejä (moniturvavakuutukset).

6. Edellä 1 ja 3 kohdassa tarkoitetuissa tapauksissa jäsenvaltioiden on varmistettava, että vakuutusten tarjoaja määrittelee asiakkaan vaatimukset ja tarpeet niiden vakuutustuotteiden osalta, jotka ovat osa kokonaispakettia tai samaa sopimusta.

7. Jäsenvaltiot voivat ylläpitää tai hyväksyä tiukempia lisätoimenpiteitä tai puuttua tapauskohtaisesti asiaan estääkseen vakuutuksen myynnin sellaisen oheispalvelun tai -tuotteen kanssa, joka ei ole vakuutus, osana pakettia tai samaa sopimusta, kun ne voivat osoittaa, että tällaiset käytännöt ovat haitallisia kuluttajien kannalta.

25 artikla

Tuotehallintavaatimukset

1. Vakuutusyriyten sekä vakuutustuotteita asiakkaille myytäväksi tuottavien vakuutusedustajien on pidettävä yllä, käytettävä ja arvioitava menettelyä, jonka mukaisesti kukin vakuutustuote tai olemassa olevan vakuutustuotteen merkittävät muutokset hyväksytään ennen vakuutustuotteen markkinointia tai tarjoamista asiakkaille.

Tuotteiden hyväksymismenettelyn on oltava vakuutustuotteen luonteen kannalta oikeasuhteinen ja asianmukainen.

Tuotteiden hyväksymismenettelyssä on määritettävä kullekin vakuutustuotteelle tarkoitettut yksilöidyt kohdemarkkinat, varmistettava, että kaikki tällaisten kohdemarkkinoiden kannalta merkitykselliset riskit arvioidaan ja että suunniteltu strategia tuotteen tarjoamiseksi vastaa yksilöityjä kohdemarkkinoita, sekä toteutettava kohtuullisia toimia sen varmistamiseksi, että vakuutustuotetta tarjotaan yksilöiduille kohdemarkkinoille.

⁽¹⁾ Euroopan parlamentin ja neuvoston direktiivi 2014/17/EU, annettu 4 päivänä helmikuuta 2014, kuluttajille tarkoitetuista kiinteää asunto-omaisuutta koskevista luottosopimuksista ja direktiivien 2008/48/EY ja 2013/36/EU sekä asetuksen (EU) N:o 1093/2010 muuttamisesta (EUVL L 60, 28.2.2014, s. 34).

⁽²⁾ Euroopan parlamentin ja neuvoston direktiivi 2014/92/EU, annettu 23 päivänä heinäkuuta 2014, maksutileihin liittyvien maksujen vertailukelpoisuudesta, maksutilien siirtämisestä ja mahdollisuudesta käyttää perusmaksutilejä (EUVL L 257, 28.8.2014, s. 214).

Vakuutusyrityksen on ymmärrettävä tarjoamansa tai markkinoimansa vakuutustuotteet ja arvioitava niitä säännöllisesti uudelleen ottaen huomioon kaikki tapahtumat, jotka voivat olennaisesti vaikuttaa yksilöityihin kohdemarkkinoihin kohdistuvaan potentiaaliseen riskiin, arvioidakseen ainakin sitä, onko vakuutustuote edelleen yksilöityjen kohdemarkkinoiden tarpeiden mukainen ja onko suunniteltu strategia tuotteen tarjoamiseksi edelleen asianmukainen.

Vakuutusyritysten sekä vakuutustuotteita tuottavien vakuutusedustajien on asetettava tarjoajien saataville kaikki asianmukaiset tiedot vakuutustuotteesta ja tuotteiden hyväksymismenettelystä, mukaan lukien tieto vakuutustuotteen yksilöidyistä kohdemarkkinoista.

Jos vakuutusten tarjoaja antaa neuvontaa vakuutustuotteista, joita se ei itse tuota, tai ehdottaa niitä, sillä on oltava käytössään asianmukaiset järjestelyt, joiden avulla se saa viidennessä alakohdassa tarkoitetut tiedot ja oppii tuntemaan kunkin vakuutustuotteen ominaispiirteet ja yksilöidyt kohdemarkkinat.

2. Siirretään komissiolle valta antaa delegoituja säädöksiä 38 artiklan mukaisesti tässä artiklassa vahvistettujen periaatteiden täsmentämiseksi ottaen oikeasuhteisesti huomioon harjoitettava liiketoiminta sekä myytävien vakuutustuotteiden ja niiden tarjoajan luonne.

3. Tässä artiklassa tarkoitetut toimintatavat, menettelyt ja järjestelyt eivät rajoita muita tämän direktiivin mukaisia vaatimuksia, mukaan lukien tietojen julkistamista, soveltuvuutta tai asianmukaisuutta, eturistiriitojen tunnistamista ja hallintaa sekä kannustimia koskevat vaatimukset.

4. Tätä artiklaa ei sovelleta vakuutustuotteisiin, jotka muodostuvat suurten riskien vakuuttamisesta.

VI LUKU

VAKUUTUSMUOTOISIA SJOITUSTUOTTEITA KOSKEVAT LISÄVAATIMUKSET

26 artikla

Lisävaatimusten soveltamisala

Tässä luvussa vahvistetaan vaatimukset, jotka täydentävät 17, 18, 19 ja 20 artiklan mukaisesti vakuutusten tarjoamiseen sovellettavia vaatimuksia, kun vakuutusmuotoisten sijoitustuotteiden myyntiin liittyvää vakuutusten tarjoamista harjoittaa jokin seuraavista:

a) vakuutusedustaja;

b) vakuutusyritys.

27 artikla

Eturistiriitojen ehkäisy

Vakuutusedustajan tai -yrityksen, joka harjoittaa vakuutusmuotoisten sijoitustuotteiden tarjoamista, on pidettävä yllä ja käytettävä tehokkaita toiminta- ja hallintojärjestelyjä, joiden avulla se voi ryhtyä kaikkiin kohtuullisiin toimenpiteisiin, joiden tarkoituksena on estää 28 artiklassa tarkoitettuja eturistiriitoja vaikuttamasta haitallisesti sen asiakkaiden etuihin, sanotun kuitenkaan rajoittamatta 17 artiklan soveltamista. Näiden järjestelyjen on oltava oikeassa suhteessa harjoitettavaan liiketoimintaan, myytäviin vakuutustuotteisiin ja tarjoajan tyyppiin.

28 artikla

Eturistiriidat

1. Jäsenvaltioiden on varmistettava, että vakuutusedustajat ja -yritykset toteuttavat kaikki asianmukaiset toimenpiteet havaitakseen niiden, mukaan lukien niiden johto ja työntekijät tai muut niihin määräysvallan vuoksi suoraan tai välillisesti sidoksissa olevat henkilöt, ja niiden asiakkaiden väliset eturistiriidat tai asiakkaiden väliset eturistiriidat, joita syntyy vakuutusten tarjoamisen yhteydessä.

2. Jos vakuutusedustajan tai -yrityksen 27 artiklan mukaisesti eturistiriitojen hallitsemiseksi soveltamalla toiminta- tai hallintojärjestelyillä ei pystytä riittävällä tavalla varmistamaan, että asiakkaan etuihin kohdistuvat riskit vältetään, vakuutusedustajan tai -yrityksen on selkeästi ilmoitettava asiakkaalle eturistiriitojen yleinen luonne tai lähteet hyvissä ajoin ennen vakuutussovimuksen tekemistä.

3. Poiketen siitä, mitä 23 artiklan 1 kohdassa säädetään, tämän artiklan 2 kohdassa tarkoitetun ilmoituksen on täytettävä seuraavat vaatimukset:

- a) se on tehtävä pysyvällä välineellä; ja
 - b) sen on sisällettävä asiakkaan luonteen kannalta arvioituna riittävän yksityiskohtaista tietoa, jotta asiakas voi tehdä asianmukaisin perustein päätöksen siitä vakuutusten tarjoamisesta, jonka yhteydessä eturistiriita syntyy.
4. Siirretään komissiolle valta antaa 38 artiklan mukaisesti delegoituja säädöksiä, jotta
- a) määritetään toimenpiteet, jotka vakuutusedustajien ja -yritysten voidaan kohtuudella edellyttää toteuttavan eturistiriitojen tunnistamiseksi, ehkäisemiseksi, hallitsemiseksi ja ilmoittamiseksi vakuutusten tarjoamista harjoitettaessa;
 - b) vahvistetaan asianmukaiset perusteet sellaisten eturistiriitojen määrittämiseksi, jotka saattavat vahingoittaa vakuutusdustajan tai -yrityksen asiakkaiden tai potentiaalisten asiakkaiden etuja.

29 artikla

Asiakkaille annettavat tiedot

1. Asiakkaille tai potentiaalisille asiakkaille on hyvissä ajoin ennen sopimuksen tekemistä annettava asianmukaiset tiedot vakuutusmuotoisten sijoitustuotteiden tarjoamisesta sekä kaikista kuluista ja liitännäisistä veloituksista, sanotun kuitenkaan rajoittamatta 18 artiklan sekä 19 artiklan 1 ja 2 kohdan soveltamista. Näistä tiedoista on käytävä ilmi ainakin seuraavat asiat:

- a) neuvontaa annettaessa on kerrottava, antaako vakuutusedustaja tai -yritys asiakkaalle säännöllisen arvioinnin kyseiselle asiakkaalle suositellun vakuutusmuotoisen sijoitustuotteen soveltuvuudesta 30 artiklassa tarkoitetulla tavalla;
- b) vakuutusmuotoisia sijoitustuotteita ja ehdotettuja sijoitusstrategioita koskevia tietoja annettaessa on annettava asianmukaista ohjeistusta ja varoituksia vakuutusmuotoisiin sijoitustuotteisiin tai tiettyihin ehdotettuihin sijoitusstrategioihin sisältyvistä riskeistä;
- c) kaikkia kuluja ja liitännäisiä veloituksia koskevia tietoja annettaessa on annettava vakuutusmuotoisen sijoitustuotteen tarjoamiseen liittyvät tiedot, mukaan lukien neuvontakulut, tapauksen mukaan asiakkaalle suositellun tai markkinoidun vakuutusmuotoisen sijoitustuotteen kulut ja se, miten asiakas voi maksaa ne, myös mahdollisten kolmansien osapuolten maksujen osalta.

Tiedot kaikista kuluista ja veloituksista, mukaan lukien vakuutusmuotoisen sijoitustuotteen tarjoamisen yhteydessä syntyvät kulut ja veloitukset, jotka eivät aiheudu markkinariskin toteutumisesta, on koottava siten, että asiakas saa käsityksen kokonaiskuluista sekä kumulatiivisesta vaikutuksesta sijoituksen tuottoon, ja asiakkaan pyynnöstä kuluista ja veloituksista on annettava yksityiskohtainen erittely. Tällaiset tiedot on tapauksen mukaan annettava asiakkaalle säännöllisesti, vähintään vuosittain, sijoituksen voimassaoloaikana.

Tässä kohdassa tarkoitetut tiedot on annettava ymmärrettävässä muodossa siten, että asiakkaat tai potentiaaliset asiakkaat kohtuullisen hyvin käsittävät tarjottavan vakuutusmuotoisen sijoitustuotteen luonteen ja riskit ja voivat näin ollen tehdä sijoituspäätökset asianmukaisin perustein. Jäsenvaltiot voivat sallia, että nämä tiedot esitetään vakio muodossa.

2. Rajoittamatta 19 artiklan 1 kohdan d ja e alakohdan, 19 artiklan 3 kohdan ja 22 artiklan 3 kohdan soveltamista jäsenvaltioiden on varmistettava, että vakuutusedustajien tai -yritysten katsotaan täyttävän 17 artiklan 1 kohdan, 27 artiklan tai 28 artiklan mukaiset velvoitteensa, kun ne maksavat mille tahansa osapuolelle asiakasta tai asiakkaan lukuun toimivaa henkilöä lukuun ottamatta tai saavat tällaiselta osapuolelta palkkion tai provision taikka tarjoavat mille tahansa osapuolelle asiakasta tai asiakkaan lukuun toimivaa henkilöä lukuun ottamatta tai saavat tällaiselta osapuolelta ei-rahallisen edun vakuutusmuotoisen sijoitustuotteen tai oheispalvelun tarjoamisen yhteydessä, ainoastaan silloin kun maksu tai etu

- a) ei vaikuta haitallisesti kyseisen asiakkaalle tarjottavan palvelun laatuun; ja
- b) ei haittaa sen velvoitteen noudattamista, jonka mukaan vakuutusedustajan tai -yrityksen on toimittava rehellisesti, tasapuolisesti ja ammattimaisesti asiakkaidensa etujen mukaisesti.

3. Jäsenvaltiot voivat asettaa tarjoajille tiukempia vaatimuksia tämän artiklan soveltamisalaan kuuluvien seikkojen osalta. Jäsenvaltiot voivat lisäksi kieltää kolmannelta osapuolelta saatavien palkkioiden, provisioiden tai ei-rahallisten etujen tarjoamisen tai vastaanottamisen vakuutusneuvonnan yhteydessä taikka entisestään rajoittaa niiden tarjoamista tai vastaanottamista.

Tiukempiin vaatimuksiin voi sisältyä edellytys, että tällaiset palkkiot, provisiot tai ei-rahalliset edut palautetaan asiakkaille tai kuitataan asiakkaan suorittamia palkkioita vastaan.

Jäsenvaltiot voivat tehdä 30 artiklassa tarkoitetun neuvonnan tarjoamisesta pakollista minkä tahansa tai tietyn tyyppisten vakuutusmuotoisten sijoitustuotteiden myynnissä.

Jäsenvaltiot voivat vaatia, että kun vakuutusedustaja ilmoittaa asiakkaalle, että neuvonta annetaan riippumattomasti, edustajan on arvioitava riittävän suuri määrä markkinoilla saatavilla olevia vakuutustuotteita, joiden on edustettava riittävän hajautetusti eri tyyppisiä ja tuotteiden tarjoajia sen varmistamiseksi, että asiakkaan tavoitteet voidaan täyttää soveltuvalla tavalla, eivätkä ne saa rajoittua sellaisten yhteisöjen antamiin tai tarjoamiin vakuutustuotteisiin, joilla on läheiset sidokset vakuutusedustajaan.

Kaikkien vakuutusedustajien tai -yritysten, mukaan lukien palvelujen tarjoamisen vapauden tai sijoittautumisvapauden perusteella toimivat vakuutusedustajat ja -yritykset, on noudatettava tässä kohdassa tarkoitettuja jäsenvaltion tiukempia vaatimuksia tehdessään vakuutus sopimuksia sellaisten asiakkaidensa kanssa, joiden vakinaisen asuinpaikka tai toimipaikka on kyseisessä jäsenvaltiossa.

4. Rajoittamatta tämän artiklan 3 kohdan soveltamista siirretään komissiolle valta antaa 38 artiklan mukaisesti delegoituja säädöksiä, jotta määritetään

- a) perusteet, joilla arvioidaan, onko vakuutusedustajan tai -yrityksen maksamilla tai vastaanottamilla kannustimilla haitallinen vaikutus kyseisen asiakkaalle tarjottavan palvelun laatuun;
- b) perusteet, joilla arvioidaan, ovatko kannustimia maksavat tai vastaanottavat vakuutusedustajat ja -yritykset noudattaneet velvoitetta toimia rehellisesti, tasapuolisesti ja ammattimaisesti asiakkaan etujen mukaisesti.

5. Edellä 4 kohdassa tarkoitetuissa delegoiduissa säädöksissä on otettava huomioon

- a) asiakkaalle tai potentiaaliselle asiakkaalle tarjottavien palvelujen luonne ottaen huomioon liiketoimien tyyppi, kohde, laajuus ja yleisyys;
- b) tarjottavien tai harkittavien tuotteiden luonne, mukaan lukien erityyppiset vakuutusmuotoiset sijoitustuotteet.

30 artikla

Soveltuvuuden ja asianmukaisuuden arviointi sekä tietojen antaminen asiakkaille

1. Vakuutusedustajan tai -yrityksen on vakuutusmuotoisesta sijoitustuotteesta neuvontaa tarjotessaan hankittava myös tarvittavat tiedot asiakkaan tai potentiaalisen asiakkaan tietämyksestä ja kokemuksesta tiettyyn tuotteeseen tai palveluun liittyvästä sijoitus alasta, tämän henkilön taloudellisesta tilanteesta, mukaan lukien hänen tappionsietokykynsä, sekä tämän henkilön sijoitustavoitteista, mukaan lukien hänen riskinsietokykynsä, jotta vakuutusedustaja tai -yritys voi suositella asiakkaalle tai potentiaaliselle asiakkaalle vakuutusmuotoisia sijoitustuotteita, jotka soveltuvat hänelle ja erityisesti ovat hänen riskinsieto- ja tappionkestokykynsä mukaiset, sanotun kuitenkaan rajoittamatta 20 artiklan 1 kohdan soveltamista.

Jäsenvaltioiden on varmistettava, että kun vakuutusedustaja tai -yritys tarjoaa sijoitusneuvontaa ja suosittelee 24 artiklan mukaisesti niputettujen palvelujen tai tuotteiden pakettia, koko niputettu paketti on soveltuva.

2. Jäsenvaltioiden on varmistettava, että harjoittaessaan muuta kuin tämän artiklan 1 kohdassa tarkoitettua vakuutusten tarjoamista sellaisen myynnin yhteydessä, jossa ei anneta neuvontaa, vakuutusedustaja tai -yritys pyytää asiakasta tai potentiaalista asiakasta antamaan tietoja tietämyksestään ja kokemuksestaan tiettyyn tarjottuun tai pyydettyyn tuotteeseen tai palveluun liittyvästä sijoitus alasta voidakseen arvioida, onko suunniteltu vakuutuspalvelu tai -tuote asianmukainen asiakkaalle, sanotun kuitenkaan rajoittamatta 20 artiklan 1 kohdan soveltamista. Kun suunnitellaan 24 artiklan mukaisesti niputettujen palvelujen tai tuotteiden pakettia, arvioinnissa on otettava huomioon, onko koko niputettu paketti asianmukainen.

Jos vakuutusedustaja tai -yritys katsoo ensimmäisen alakohdan mukaisesti saadun tiedon pohjalta, että tuote ei sovellu asiakkaalle tai potentiaaliselle asiakkaalle, sen on varoitettava asiakasta tai potentiaalista asiakasta tästä asiasta. Varoitus voidaan esittää vakimuotoisena.

Jos asiakkaat tai potentiaaliset asiakkaat eivät anna ensimmäisessä alakohdassa tarkoitettuja tietoja tai antavat riittämättömät tiedot tietämyksestään ja kokemuksestaan, vakuutusedustajan tai -yrityksen on varoitettava heitä siitä, ettei sillä ole mahdollisuutta määrittää, onko suunniteltu tuote asianmukainen asiakkaille. Varoitus voidaan esittää vakioimuotoisena.

3. Rajoittamatta 20 artiklan 1 kohdan soveltamista jäsenvaltiot voivat poiketa tämän artiklan 2 kohdassa tarkoitetuista velvoitteista ja sallia vakuutusedustajien ja -yritysten harjoittaa vakuutusten tarjoamista alueellaan ilman, että niiden tarvitsee hankkia tämän artiklan 2 kohdassa tarkoitettuja tietoja tai tehdä siinä tarkoitettua määrittelyä, kun vakuutusmuotoisista sijoitustuotteista ei anneta neuvontaa ja edellyttäen, että kaikki seuraavat edellytykset täyttyvät:

a) toiminta liittyy jompaankumpaan seuraavista vakuutusmuotoisista sijoitustuotteista:

- i) sopimukset, joista aiheutuva sijoitusriski liittyy ainoastaan direktiivin 2014/65/EU mukaisesti yksinkertaisina pidettäviin rahoitusvälineisiin ja jotka eivät rakenteeltaan ole sellaisia, että asiakkaan olisi vaikea käsittää tuotteeseen liittyviä riskejä; tai
- ii) muut yksinkertaiset vakuutusmuotoiset sijoitustuotteet tätä kohtaa sovellettaessa;

b) vakuutusten tarjoamista harjoitetaan asiakkaan tai potentiaalisen asiakkaan aloitteesta;

c) asiakkaalle tai potentiaaliselle asiakkaalle on selvästi ilmoitettu, että vakuutusedustajalla tai -yrityksellä ei vakuutusten tarjoamista harjoittaessaan ole velvoitetta arvioida tarjottavan vakuutusmuotoisen sijoitustuotteen tai harjoitettavan vakuutusten tarjoamisen soveltuvuutta ja että asiakas tai potentiaalinen asiakas ei kuulu liiketoiminnan menettelytapa-sääntöjen antaman vastaavan suojan piiriin. Tällainen varoitus voidaan esittää vakioimuodossa;

d) vakuutusedustaja tai -yritys täyttää 27 ja 28 artiklan mukaiset velvoitteensa.

Kaikkien vakuutusedustajien tai -yritysten, mukaan lukien palvelujen tarjoamisen vapauden tai sijoittautumisvapauden perusteella toimivat vakuutusedustajat tai -yritykset, on tehdessään vakuutussopimuksia sellaisten asiakkaidensa kanssa, joiden vakinaisen asuinpaikka tai toimipaikka on jäsenvaltiossa, joka ei sovelle tässä kohdassa tarkoitettua poikkeusta, noudatettava kyseisessä jäsenvaltiossa sovellettavia säännöksiä.

4. Vakuutusedustajan tai -yrityksen on luotava arkisto, joka sisältää vakuutusedustajan tai -yrityksen ja asiakkaan välillä sovitun asiakirjan tai sovitut asiakirjat, jossa tai joissa määritetään osapuolten oikeudet ja velvoitteet sekä muut vakuutusedustajan tai -yrityksen asiakkaalle tarjoamien palvelujen ehdot. Sopimuspuolten oikeudet ja velvoitteet voidaan sisällyttää viitteinä muihin asiakirjoihin tai oikeudellisesti sitoviin teksteihin.

5. Vakuutusedustajan tai -yrityksen on toimitettava asiakkaalle pysyvällä välineellä riittävät selvitykset tarjotusta palvelusta. Näihin selvityksiin on sisällytettävä säännölliset ilmoitukset asiakkaille ottaen huomioon kyseisten vakuutusmuotoisten sijoitustuotteiden tyyppi ja monimutkaisuus ja asiakkaalle tarjottavan palvelun luonne, ja niihin on sisällytettävä soveltuvien osin tiedot asiakkaan lukuun suoritettujen liiketoimien ja palvelujen kustannuksista.

Vakuutusmuotoisesta sijoitustuotteesta neuvontaa antaessaan vakuutusedustajan tai -yrityksen on ennen sopimuksen tekemistä annettava asiakkaalle pysyvällä välineellä soveltuvuutta koskeva lausunto, josta käy ilmi annettu neuvonta ja se, miten annettu neuvonta vastaa asiakkaan mieltymyksiä, tavoitteita ja muita ominaisuuksia. Tällöin sovelletaan 23 artiklan 1–4 kohdassa säädettyjä edellytyksiä.

Kun sopimus tehdään käyttäen etäviestintä, joka estää soveltuvuutta koskevan lausunnon toimittamisen etukäteen, vakuutusedustaja tai -yritys voi toimittaa soveltuvuutta koskevan lausunnon pysyvällä välineellä heti sen jälkeen, kun sopimuksesta on tullut asiakasta sitova, jos molemmat seuraavista edellytyksistä täyttyvät:

- a) asiakas on antanut suostumuksensa siihen, että soveltuvuutta koskeva lausunto toimitetaan ilman aiheutonta viivytystä sopimuksen tekemisen jälkeen; ja
- b) vakuutusedustaja tai -yritys on antanut asiakkaalle mahdollisuuden lykätä sopimuksen tekemistä, jotta asiakas voi saada soveltuvuutta koskevan lausunnon ennen sopimuksen tekemistä.

Kun vakuutusedustaja tai -yritys on ilmoittanut asiakkaalle, että se aikoo arvioida soveltuvuutta säännöllisesti, säännöllisesti annettavan selvityksen on sisällettävä ajan tasalle saatettu lausunto siitä, miten vakuutusmuotoinen sijoitustuote vastaa asiakkaan mieltymyksiä, tavoitteita ja muita ominaisuuksia.

6. Siirretään komissiolle valta antaa 38 artiklan mukaisesti delegoituja säädöksiä, joilla määritetään tarkemmin, miten vakuutusedustajien ja -yriytysten on noudatettava tässä artiklassa vahvistettuja periaatteita harjoittaessaan vakuutusten tarjontaa asiakkaidensa kanssa, mukaan lukien niiden tietojen osalta, jotka on saatava arvioitaessa vakuutusmuotoisten sijoitustuotteiden soveltuvuutta tai asianmukaisuutta asiakkaille, yksinkertaisten vakuutusmuotoisten sijoitustuotteiden arviointiperusteiden osalta tämän artiklan 3 kohdan a alakohdan ii alakohdtaa sovellettaessa sekä palvelujen tarjoamista asiakkaille koskevien arkistojen ja sopimusten sekä asiakkaille tarjotuista palveluista säännöllisesti annettavien selvitysten sisällön ja muodon osalta. Näissä delegoiduissa säädöksissä on otettava huomioon

a) asiakkaalle tai potentiaaliselle asiakkaalle tarjottavien palvelujen luonne ottaen huomioon liiketoimien tyyppi, kohde, laajuus ja yleisyys;

b) tarjottavien tai harkittavien tuotteiden luonne, mukaan lukien erityyppiset vakuutusmuotoiset sijoitustuotteet;

c) se, onko asiakas tai potentiaalinen asiakas yksityisasiakas vai ammattimainen asiakas.

7. Vakuutus- ja lisäeläkeviranomaisen laatii viimeistään 23 päivänä elokuuta 2017 ja sen jälkeen saattaa määräajoin ajan tasalle ohjeet sellaisten 3 kohdan a alakohdan i alakohdassa tarkoitettujen vakuutusmuotoisten sijoitustuotteiden arvioimiseksi, jotka ovat rakenteeltaan sellaisia, että asiakkaan on vaikea ymmärtää niihin liittyviä riskejä.

8. Vakuutus- ja lisäeläkeviranomaisen voi laatia ja sen jälkeen saattaa määräajoin ajan tasalle ohjeet sellaisten vakuutusmuotoisten sijoitustuotteiden arvioinnista, jotka luokitellaan yksinkertaisiksi 3 kohdan a alakohdan ii alakohdtaa sovellettaessa, ottaen huomioon 6 kohdan nojalla annetut delegoidut säädökset.

VII LUKU

SEURAAMUKSET JA MUUT TOIMENPITEET

31 artikla

Hallinnolliset seuraamukset ja muut toimenpiteet

1. Jäsenvaltioiden on varmistettava, että niiden toimivaltaiset viranomaiset voivat määrätä hallinnollisia seuraamuksia ja muita toimenpiteitä, joita sovelletaan kaikkeen tämän direktiivin täytäntöönpanemiseksi annettujen kansallisten säännösten rikkomiseen, ja toteutettava kaikki tarvittavat toimenpiteet varmistaakseen, että ne pannaan täytäntöön, sanotun kuitenkaan rajoittamatta toimivaltaisten viranomaisten valvontavaltuuksia ja jäsenvaltioiden oikeutta säätää ja määrätä rikosoikeudellisia seuraamuksia. Jäsenvaltioiden on varmistettava, että niiden määräämät hallinnolliset seuraamukset ja muut toimenpiteet ovat tehokkaita, oikeasuhteisia ja varoittavia.

2. Jäsenvaltiot voivat päättää olla antamatta tämän direktiivin mukaisia hallinnollisia seuraamuksia koskevia sääntöjä sellaisten rikkomisten osalta, joihin sovelletaan niiden kansallisen lainsäädännön nojalla rikosoikeudellisia seuraamuksia. Tässä tapauksessa jäsenvaltioiden on ilmoitettava komissiolle asianomaiset rikoslainsäädännön säännökset.

3. Toimivaltaisten viranomaisten on käytettävä valvontavaltuuksiaan, mukaan lukien tässä luvussa säädetyt tutkintavaltuudet ja valtuudet määrätä seuraamuksia, kansallisten oikeudellisten kehystensä mukaisesti millä hyvänsä seuraavista tavoista:

a) suoraan;

b) yhteistyössä muiden viranomaisten kanssa;

c) saattamalla asia toimivaltaisten oikeusviranomaisten käsiteltäväksi.

4. Jäsenvaltioiden on varmistettava, että jos velvoitteita sovelletaan vakuutusten tai jälleenvakuutusten tarjoajiin, hallinnollisia seuraamuksia ja muita toimenpiteitä voidaan tällaista velvoitetta rikottaessa soveltaa niiden ylimmän hallintoelimen tai valvontaelimen jäseniin ja keneen tahansa muuhun luonnolliseen henkilöön tai oikeushenkilöön, joka kansallisen lainsäädännön nojalla on vastuussa tällaisesta rikkomisesta.

5. Jäsenvaltioiden on varmistettava, että tämän artiklan mukaisesti määrättyihin hallinnollisiin seuraamuksiin ja muihin toimenpiteisiin voi hakea muutosta.

6. Toimivaltaisille viranomaisille on annettava kaikki tutkintavaltuudet, jotka ovat tarpeen niiden tehtävien hoitamiseksi. Käyttäessään valtuuksiaan määrätä hallinnollisia seuraamuksia ja muita toimenpiteitä toimivaltaisten viranomaisten on oltava tiiviissä yhteistyössä keskenään sen varmistamiseksi, että näillä toimenpiteillä ja seuraamuksilla saavutetaan halutut vaikutukset, ja koordinoitava toimintansa käsitellessään rajat ylittäviä tapauksia sekä varmistettava samalla, että lainmukaisen tietojenkäsittelyn ehtoja noudatetaan direktiivin 95/46/EY ja asetuksen (EY) N:o 45/2001 mukaisesti.

Jos jäsenvaltiot ovat päättäneet tämän artiklan 2 kohdan mukaisesti määrätä rikosoikeudellisia seuraamuksia 33 artiklassa tarkoitettujen säännösten rikkomisesta, niiden on varmistettava, että on otettu käyttöön aiheellisia toimenpiteitä, jotta toimivaltaisilla viranomaisilla on kaikki tarvittavat valtuudet

- a) olla yhteydessä oikeusviranomaisiin alueellaan saadakseen yksityiskohtaisia tietoja rikosoikeudellisista tutkinnoista tai menettelyistä, jotka on käynnistetty tämän direktiivin mahdollisista rikkomisista; ja
- b) toimittaa tällaiset tiedot muille toimivaltaisille viranomaisille ja vakuutus- ja lisäeläkeviranomaiselle täyttääkseen velvollisuutensa tehdä yhteistyötä keskenään ja vakuutus- ja lisäeläkeviranomaisen kanssa tätä direktiiviä sovellettaessa.

32 artikla

Seuraamusten ja muiden toimenpiteiden julkistaminen

1. Jäsenvaltioiden on varmistettava, että toimivaltaiset viranomaiset julkistavat ilman aiheetonta viivytystä kaikki hallinnolliset seuraamukset tai muut toimenpiteet, jotka on määrätty tämän direktiivin täytäntöönpanemiseksi annettujen kansallisten säännösten rikkomisesta ja joihin ei määraikaan mennessä ole haettu muutosta, mukaan lukien tiedot rikkomisen tyypistä ja luonteesta sekä rikkomisesta vastuussa olevien henkilöiden henkilöllisyys. Jos toimivaltainen viranomainen kuitenkin katsoo, että oikeushenkilöiden tunnistetietojen tai luonnollisten henkilöiden henkilöllisyyden tai henkilötietojen julkistaminen on tällaisten tietojen julkistamisen oikeasuhteisuudesta tehdyn tapauskohtaisen arvioinnin perusteella kohtuutonta, tai jos tällainen julkistaminen vaarantaisi finanssimarkkinoiden vakauden tai meneillään olevan tutkinnan, toimivaltainen viranomainen voi päättää lykätä seuraamusten julkistamista, luopua niiden julkistamisesta tai julkistaa ne anonyymisti.

2. Jos kansallisessa lainsäädännössä säädetään, että seuraamuksen tai muun toimenpiteen määrittäminen koskeva päätös, johon on haettu muutosta asiaankuuluvissa oikeus- tai muissa viranomaisissa, on julkistettava, toimivaltaisten viranomaisten on ilman aiheetonta viivytystä julkistettava virallisella verkkosivustollaan tällaiset tiedot ja kaikki tällaisen muutoksenhaun lopputulokseen liittyvät myöhemmät tiedot. Lisäksi on julkistettava kaikki päätökset, joilla kumotaan seuraamuksen tai muun toimenpiteen määrittäminen koskeva aikaisempi julkistettu päätös.

3. Toimivaltaisten viranomaisten on ilmoitettava vakuutus- ja lisäeläkeviranomaiselle kaikista määrättyistä hallinnollisista seuraamuksista ja muista toimenpiteistä, joita ei ole julkistettu 1 kohdan mukaisesti, sekä niitä koskevasta mahdollisesta muutoksenhausta ja sen lopputuloksesta.

33 artikla

Rikkomiset sekä seuraamukset ja muut toimenpiteet

1. Tätä artiklaa sovelletaan ainakin

- a) henkilöihin, jotka eivät rekisteröi harjoittamaansa vakuutusten tai jälleenvakuutusten tarjoamista 3 artiklan mukaisesti;
- b) vakuutus- tai jälleenvakuutusyritykseen tai -edustajaan, joka käyttää vakuutusten tai jälleenvakuutusten tarjoamiseen liittyviä a alakohdassa tarkoitettujen henkilöiden palveluja;
- c) vakuutus- tai jälleenvakuutusedustajaan tai sivutoimiseen vakuutusedustajaan, joka on hankkinut rekisteröitymisen antamalla virheellisiä tietoja tai muutoin säännösten vastaisella tavalla ja rikkonut siten 3 artiklaa;
- d) vakuutusten tarjoajaan, joka ei täytä 10 artiklan vaatimuksia;
- e) vakuutusyritykseen tai -edustajaan, joka ei noudata V ja VI luvussa säädettyjä liiketoiminnan menettelytapavaatimuksia vakuutusmuotoisten sijoitustuotteiden tarjoamisessa;
- f) vakuutusten tarjoajaan, joka ei noudata V luvussa säädettyjä liiketoiminnan menettelytapavaatimuksia minkä tahansa muiden kuin e alakohdassa tarkoitettujen vakuutustuotteiden suhteen.

2. Jäsenvaltioiden on varmistettava, että toimivaltaisilla viranomaisilla on valtuudet määrätä 1 kohdan e alakohdassa tarkoitetuissa rikkomistapauksissa kansallisen lainsäädännön mukaisesti ainakin seuraavia hallinnollisia seuraamuksia ja muita toimenpiteitä:

- a) julkinen lausuma, jossa ilmoitetaan vastuussa oleva luonnollinen henkilö tai oikeushenkilö ja rikkomisen luonne;
- b) määräys, jossa vastuussa olevaa luonnollista henkilöä tai oikeushenkilöä vaaditaan lopettamaan rikkomisen ja olemaan toistamatta sitä;
- c) kun kyse on vakuutusedustajasta, 3 artiklassa tarkoitetun rekisteröinnin peruuttaminen;

- d) väliaikainen kielto, jolla ketä tahansa vakuutusedustajan tai -yrityksen ylimmän hallintoelimen vastuussa olevana pidettyä jäsentä kielletään hoitamasta johtotehtäviä vakuutusedustajissa tai -yrityksissä;
- e) kun on kyse oikeushenkilöstä, seuraavat hallinnolliset taloudelliset enimmäisseuraamukset:
- i) vähintään 5 000 000 euroa tai enintään viisi prosenttia vuotuisesta kokonaisliikevaihdosta ylimmän hallintoelimen hyväksymän viimeisimmän tilinpäätöksen mukaisesti tai niissä jäsenvaltioissa, joiden rahayksikkö ei ole euro, vastaava arvo kansallisena valuuttana tämän direktiivin voimaantulopäivänä. Jos oikeushenkilö on emoyritys tai sellaisen emoyrityksen tytäryritys, jonka on laadittava Euroopan parlamentin ja neuvoston direktiivin 2013/34/EU ⁽¹⁾ mukaisesti konsernitilinpäätös, tarkoitettu kokonaisliikevaihto on koko konsernin emoyrityksen ylimmän hallintoelimen hyväksymän viimeisen käytettävissä olevan konsernitilinpäätöksen mukainen vuotuinen kokonaisliikevaihto; tai
 - ii) enintään kaksi kertaa rikkomisen kautta saatujen voittojen tai vältettyjen tappioiden määrä, jos se on määritettävissä;
- f) kun on kyse luonnollisesta henkilöstä, seuraavat hallinnolliset taloudelliset enimmäisseuraamukset:
- i) vähintään 700 000 euroa tai niissä jäsenvaltioissa, joiden rahayksikkö ei ole euro, vastaava arvo kansallisena valuuttana tämän direktiivin voimaantulopäivänä; tai
 - ii) enintään kaksi kertaa rikkomisen kautta saatujen voittojen tai vältettyjen tappioiden määrä, jos se on määritettävissä.
3. Jäsenvaltioiden on varmistettava, että toimivaltaisilla viranomaisilla on valtuudet määrätä 1 kohdan a–d ja f alakohdassa tarkoitetuissa rikkomistapauksissa kansallisen lainsäädännön mukaisesti ainakin seuraavia hallinnollisia seuraamuksia ja muita toimenpiteitä:
- a) määräys, jossa vastuussa olevaa luonnollista henkilöä tai oikeushenkilöä vaaditaan lopettamaan rikkomisen ja olemaan toistamatta sitä;
 - b) kun kyse on vakuutus- tai jälleenvakuutusedustajasta tai sivutoimisesta vakuutusedustajasta, 3 artiklassa tarkoitetun rekisteröinnin peruuttaminen.
4. Jäsenvaltiot voivat valtuuttaa toimivaltaiset viranomaiset määräämään lisäseuraamuksia tai muita toimenpiteitä sekä hallinnollisia taloudellisia seuraamuksia, jotka ovat korkeampia kuin tässä artiklassa säädetty.

34 artikla

Seuraamusten ja muiden toimenpiteiden tehokas soveltaminen

Jäsenvaltioiden on varmistettava, että toimivaltaiset viranomaiset hallinnollisten seuraamusten tai muiden toimenpiteiden tyyppiä sekä hallinnollisten taloudellisten seuraamusten tasoa määrittäessään ottavat huomioon kaikki asiaan vaikuttavat olosuhteet, mukaan lukien tarvittaessa seuraavat:

- a) rikkomisen vakavuus ja kesto;
- b) vastuussa olevan luonnollisen henkilön tai oikeushenkilön vastuun aste;
- c) vastuussa olevan luonnollisen henkilön tai oikeushenkilön taloudellinen vahvuus, jota osoittavat joko vastuussa olevan luonnollisen henkilön vuosiansiot tai vastuussa olevan oikeushenkilön kokonaisliikevaihto;
- d) vastuussa olevan luonnollisen henkilön tai oikeushenkilön saamien voittojen tai välttämien tappioiden suuruus, jos ne ovat määritettävissä;
- e) rikkomisesta asiakkaille ja kolmansille osapuolille aiheutuneet tappiot, jos ne ovat määritettävissä;
- f) vastuussa olevan luonnollisen henkilön tai oikeushenkilön halukkuus tehdä yhteistyötä toimivaltaisen viranomaisen kanssa;
- g) vastuussa olevan luonnollisen henkilön tai oikeushenkilön toteuttamat toimenpiteet rikkomisen toistumisen estämiseksi; ja
- h) vastuussa olevan luonnollisen henkilön tai oikeushenkilön mahdollisesti aikaisemmin tekemät rikkomiset.

⁽¹⁾ Euroopan parlamentin ja neuvoston direktiivi 2013/34/EU, annettu 26 päivänä kesäkuuta 2013, tietäntyyppisten yritysten vuositilinpäätöksistä, konsernitilinpäätöksistä ja niihin liittyvistä kertomuksista, Euroopan parlamentin ja neuvoston direktiivin 2006/43/EY muuttamisesta ja neuvoston direktiivin 78/660/ETY ja 83/349/ETY kumoamisesta (EUVL L 182, 29.6.2013, s. 19).

35 artikla

Rikkomisesta ilmoittaminen

1. Jäsenvaltioiden on varmistettava, että toimivaltaiset viranomaiset luovat tehokkaat järjestelyt, joiden avulla voidaan ilmoittaa toimivaltaisille viranomaisille tämän direktiivin kansallisten täytäntöönpanosäännösten mahdollisista tai tosiasiallisista rikkomisista ja kannustaa tällaiseen ilmoittamiseen.
2. Edellä 1 kohdassa tarkoitettujen järjestelyjen on sisällettävä ainakin seuraavat:
 - a) erityismenettelyt ilmoitusten vastaanottamista ja niihin liittyviä jatkotoimia varten;
 - b) vakuutusten tai jälleenvakuutusten tarjoajien sellaisten työntekijöiden ja mahdollisesti muiden sellaisten henkilöiden, jotka ilmoittavat näissä yhteisöissä tehdyistä rikkomisista, asianmukainen suojelu ainakin kustotoimilta, syrjinnältä ja muun tyyppiseltä epäoikeudenmukaiselta kohtelulta; ja
 - c) rikkomisesta ilmoittavan henkilön henkilöllisyyden suojaaminen ja sen luonnollisen henkilön henkilöllisyyden suojaaminen, jonka väitetään olevan vastuussa rikkomisesta, menettelyn kaikissa vaiheissa, paitsi jos kansallisessa lainsäädännössä vaaditaan tällaista julkistamista lisätutkinnan tai sitä seuraavan hallinnollisen tai oikeudellisen menettelyn yhteydessä.

36 artikla

Seuraamuksiin ja muihin toimenpiteisiin liittyvien tietojen toimittaminen vakuutus- ja lisäeläkeviranomaiselle

1. Toimivaltaisten viranomaisten on ilmoitettava vakuutus- ja lisäeläkeviranomaiselle kaikista määrätyistä hallinnollisista seuraamuksista ja muista toimenpiteistä, joita ei ole julkistettu 32 artiklan 1 kohdan mukaisesti.
2. Toimivaltaisten viranomaisten on toimitettava vakuutus- ja lisäeläkeviranomaiselle vuosittain yhdistetyt tiedot kaikista 31 artiklan mukaisesti määrätyistä hallinnollisista seuraamuksista ja muista toimenpiteistä.

Vakuutus- ja lisäeläkeviranomaisen julkaisee nämä tiedot vuosikertomuksessaan.

3. Jos toimivaltainen viranomaisen on julkistanut hallinnollisen seuraamuksen tai muun toimenpiteen, sen on ilmoitettava tästä samanaikaisesti vakuutus- ja lisäeläkeviranomaiselle.

VIII LUKU

LOPPUSÄÄNNÖKSET

37 artikla

Tietosuoja

1. Jäsenvaltioiden on sovellettava direktiiviä 95/46/EY niissä tämän direktiivin nojalla suoritettavaan henkilötietojen käsittelyyn.
2. Vakuutus- ja lisäeläkeviranomaisen tämän direktiivin nojalla suorittamaan henkilötietojen käsittelyyn sovelletaan asetusta (EY) N:o 45/2001.

38 artikla

Delegoidut säädökset

Siirretään komissiolle valta antaa delegoituja säädöksiä 39 artiklan mukaisesti 25, 28, 29 ja 30 artiklan osalta.

39 artikla

Siirretyn säädösvallan käyttäminen

1. Komissiolle siirrettyä valtaa antaa delegoituja säädöksiä koskevat tässä artiklassa säädetyt edellytykset.
2. Siirretään komissiolle 22 päivästä helmikuuta 2016 määräämättömäksi ajaksi 25, 28, 29 ja 30 artiklassa tarkoitettu valta antaa delegoituja säädöksiä.
3. Euroopan parlamentti tai neuvosto voi milloin tahansa peruuttaa 25, 28, 29 ja 30 artiklassa tarkoitetun säädösvallan siirron. Peruuttamispäätöksellä lopetetaan tuossa päätöksessä mainittu säädösvallan siirto. Peruuttaminen tulee voimaan sitä päivää seuraavana päivänä, jona sitä koskeva päätös julkaistaan *Euroopan unionin virallisessa lehdessä*, tai jonakin myöhempänä, kyseisessä päätöksessä mainittuna päivänä. Peruuttamispäätös ei vaikuta jo voimassa olevien delegoitujen säädösten pätevyYTEEN.

4. Heti kun komissio on antanut delegoidun säädöksen, komissio antaa sen tiedoksi yhtäaikaisesti Euroopan parlamentille ja neuvostolle.

5. Edellä olevien 25, 28, 29 ja 30 artiklan nojalla annettu delegoitu säädös tulee voimaan ainoastaan, jos Euroopan parlamentti tai neuvosto ei ole kolmen kuukauden kuluessa siitä, kun asianomainen säädös on annettu tiedoksi Euroopan parlamentille ja neuvostolle, ilmaissut vastustavansa sitä tai jos sekä Euroopan parlamentti että neuvosto ovat ennen mainitun määräajan päättymistä ilmoittaneet komissiolle, että ne eivät vastusta säädöstä. Euroopan parlamentin tai neuvoston aloitteesta tätä määräaikaa jatketaan kolmella kuukaudella.

40 artikla

Siirtymäkausi

Jäsenvaltioiden on varmistettava, että direktiivin 2002/92/EY mukaisesti jo rekisteröityneet vakuutusedustajat noudattavat viimeistään 23 päivänä helmikuuta 2019 kansallisen lainsäädännön säännöksiä, joilla pannaan täytäntöön tämän direktiivin 10 artiklan 1 kohta.

41 artikla

Uudelleentarkastelu ja arviointi

1. Komissio toimittaa Euroopan parlamentille ja neuvostolle viimeistään 23 päivänä helmikuuta 2021 kertomuksen 1 artiklan soveltamisesta. Tällaiseen kertomukseen on sisällyttävä jäsenvaltioilta ja vakuutus- ja lisäeläkeviranomaiselta 1 artiklan 5 kohdan mukaisesti saatuihin tietoihin perustuva arviointi siitä, onko tämän direktiivin soveltamisala, 1 artiklan 3 kohdassa säädetty poikkeus mukaan lukien, edelleen asianmukainen kuluttajansuojan tason, eri vakuutusten tarjoajien kohtelun oikeasuhteisuuden sekä toimivaltaisille viranomaisille ja vakuutusten tarjoamiskanaville aiheutuvan hallinnollisen rasitteen suhteen.

2. Komissio tarkastelee tätä direktiiviä uudelleen viimeistään 23 päivänä helmikuuta 2021. Uudelleentarkasteluun on sisällytettävä yleinen selvitys tässä direktiivissä vahvistettujen sääntöjen käytännön soveltamisesta ottaen asianmukaisesti huomioon vähittäismarkkinoille tarkoitettujen sijoitustuotteiden markkinoilla tapahtunut kehitys ja kokemukset, joita on saatu tämän direktiivin sekä asetuksen (EU) N:o 1286/2014 ja direktiivin 2014/65/EU käytännön soveltamisesta. Uudelleentarkasteluun sisällytetään arviointi siitä, johtavatko tämän direktiivin VI luvussa säädetyt vakuutusmuotoisten sijoitustuotteiden tarjoamista koskevat liiketoiminnan menettelytapasäännöt asianmukaisiin ja oikeasuhteisiin tuloksiin, kun otetaan huomioon tarve varmistaa kuluttajansuojan taso, joka on direktiivin 2014/65/EU mukaisesti sovellettavien sijoittajansuojaa koskevien vaatimusten ja vakuutusmuotoisten sijoitustuotteiden erityisominaisuuksien sekä niiden tarjoamiskanavien erityisluonteen kannalta riittävän korkea. Uudelleentarkastelussa on käsiteltävä myös tämän direktiivin säännösten mahdollista soveltamista direktiivin 2003/41/EY soveltamisalaan kuuluviin tuotteisiin. Uudelleentarkasteluun on myös sisällytettävä erityinen analyysi tämän direktiivin 19 artiklan vaikutuksista ottaen huomioon, millainen kilpailutilanne vallitsee vakuutusten tarjoamisen markkinoilla sellaisten sopimusten osalta, jotka eivät ole direktiivin 2009/138/EY liitteessä II esitettyihin luokkiin kuuluvia sopimuksia, ja millaisia vaikutuksia tämän direktiivin 19 artiklassa tarkoitetuista velvoitteista aiheutuu vakuutusedustajiin, jotka ovat pieniä ja keskusuria yrityksiä.

3. Komissio toimittaa Euroopan valvontaviranomaisten yhteiskomiteaa kuultuaan Euroopan parlamentille ja neuvostolle ensimmäisen kertomuksen.

4. Vakuutus- ja lisäeläkeviranomainen laatii viimeistään 23 päivänä helmikuuta 2020 ja sen jälkeen vähintään kahden vuoden välein uuden kertomuksen tämän direktiivin soveltamisesta. Vakuutus- ja lisäeläkeviranomainen kuulee Euroopan arvopaperimarkkinaviranomaista ennen kertomuksensa julkistamista.

5. Kolmannessa kertomuksessa, joka laaditaan viimeistään 23 päivänä helmikuuta 2018 vakuutus- ja lisäeläkeviranomainen arvioi vakuutusedustusmarkkinoiden rakennetta.

6. Edellä 4 kohdassa tarkoitettussa kertomuksessa, jonka vakuutus- ja lisäeläkeviranomainen laatii viimeistään 23 päivänä helmikuuta 2020, tarkastellaan, onko 12 artiklan 1 kohdassa tarkoitetuilla toimivaltaisilla viranomaisilla riittävät valtuudet ja asianmukaiset resurssit tehtäviensä suorittamiseen.

7. Edellä 4 kohdassa tarkoitettussa kertomuksessa tarkastellaan ainakin seuraavia seikkoja:

a) muutokset vakuutusedustusmarkkinoiden rakenteessa;

b) muutokset rajat ylittävän toiminnan muodoissa;

c) neuvonnan laadun ja myyntimenetelmien paraneminen ja tämän direktiivin vaikutus vakuutusedustajiin, jotka ovat pieniä ja keskusuria yrityksiä.

8. Edellä 4 kohdassa tarkoitettuun kertomukseen on myös sisällyttävä vakuutus- ja lisäeläkeviranomaisen arviointi tämän direktiivin vaikutuksesta.

42 artikla

Saattaminen osaksi kansallista lainsäädäntöä

1. Jäsenvaltioiden on saatettava tämän direktiivin noudattamisen edellyttämät lait, asetukset ja hallinnolliset määräykset voimaan viimeistään 23 päivänä helmikuuta 2018. Niiden on viipymättä toimitettava nämä säännökset kirjallisina komissiolle.

Näissä jäsenvaltioiden antamissa säädöksissä on viitattava tähän direktiiviin tai niihin on liitettävä tällainen viittaus, kun ne julkaistaan virallisesti. Niissä on myös mainittava, että voimassa olevissa laeissa, asetuksissa ja hallinnollisissa määräyksissä olevat viittaukset tällä direktiivillä kumottuun direktiiviin on katsottava viittauksiksi tähän direktiiviin. Jäsenvaltioiden on säädettävä siitä, miten viittaukset ja maininta tehdään.

2. Jäsenvaltioiden on toimitettava tässä direktiivissä säännellyistä kysymyksistä antamansa keskeiset kansalliset säännökset kirjallisina komissiolle.

43 artikla

Direktiivin 2002/92/EY muuttaminen

Kumotaan direktiivin 2002/92/EY III A luku 23 päivästä helmikuuta 2016.

44 artikla

Kumoaminen

Kumotaan direktiivi 2002/92/EY, sellaisena kuin se on muutettuna liitteessä II olevassa A osassa luetelluilla direktiiveillä, 23 päivästä helmikuuta 2018, sanotun kuitenkaan vaikuttamatta jäsenvaltioiden velvollisuuteen noudattaa määräaikoja, joiden kuluessa niiden on saatettava liitteessä II olevassa B osassa mainitut direktiivit osaksi kansallista lainsäädäntöä.

Viittauksia kumottuun direktiiviin pidetään viittauksina tähän direktiiviin liitteessä III olevan vastaavuustaulukon mukaisesti.

45 artikla

Voimaantulo

Tämä direktiivi tulee voimaan kahdentenakymmenentenä päivänä sen jälkeen, kun se on julkaistu *Euroopan unionin virallisessa lehdessä*.

46 artikla

Osoitus

Tämä direktiivi on osoitettu kaikille jäsenvaltioille.

Tehty Strasbourgissa 20 päivänä tammikuuta 2016.

Euroopan parlamentin puolesta

Puhemies

M. SCHULZ

Neuvoston puolesta

Puheenjohtaja

A.G. KOENDERS

LIITE I

AMMATILLISTA TIETÄMYSTÄ JA PÄTEVYYTTÄ KOSKEVAT VÄHIMMÄISVAATIMUKSET

(10 artiklan 2 kohdassa tarkoitettut)

I Direktiivin 2009/138/EY liitteessä I olevan A osan vahinkovakuutusluokkiin 1–18 kuuluvat riskit:

- a) tarvittavat vähimmäistiedot tarjottujen vakuutusten ehdoista, mukaan lukien kyseisten vakuutusten kattamat liitännäisriskit;
- b) tarvittavat vähimmäistiedot sovellettavasta vakuutustuotteiden tarjoamista koskevasta lainsäädännöstä, kuten kuluttajansuoja- sekä soveltuvien osin vero-, sosiaali- ja työlainsäädännöstä;
- c) tarvittavat vähimmäistiedot korvausvaatimusten käsittelystä;
- d) tarvittavat vähimmäistiedot valitusten käsittelystä;
- e) tarvittavat vähimmäistiedot asiakkaiden tarpeiden arvioimisesta;
- f) tarvittavat vähimmäistiedot vakuutusmarkkinoista;
- g) tarvittavat vähimmäistiedot liiketoiminnan eettisistä normeista; ja
- h) tarvittava vähimmäistasoinen finanssialan pätevyys.

II Vakuutusmuotoiset sijoitustuotteet:

- a) tarvittavat vähimmäistiedot vakuutusmuotoisista sijoitustuotteista, mukaan lukien ehdot ja nettovakuutusmaksut sekä soveltuvien osin taatut ja takaamattomat etuudet;
- b) tarvittavat vähimmäistiedot eri sijoitusvaihtoehtojen hyvistä ja huonoista puolista vakuutuksenottajan kannalta;
- c) tarvittavat vähimmäistiedot vakuutuksenottajalle koituvista taloudellisista riskeistä;
- d) tarvittavat vähimmäistiedot henkivakuutuksista ja muista säästötuotteista;
- e) tarvittavat vähimmäistiedot eläkejärjestelmän rakenteesta ja sen takaamista etuuksista;
- f) tarvittavat vähimmäistiedot sovellettavasta vakuutustuotteiden tarjoamista koskevasta lainsäädännöstä, kuten kuluttajansuoja- ja soveltuvien osin verolainsäädännöstä;
- g) tarvittavat vähimmäistiedot vakuutusmarkkinoista ja säästötuotteiden markkinoista;
- h) tarvittavat vähimmäistiedot valitusten käsittelystä;
- i) tarvittavat vähimmäistiedot asiakkaiden tarpeiden arvioimisesta;
- j) eturistiriitojen hallinta;
- k) tarvittavat vähimmäistiedot liiketoiminnan eettisistä normeista; ja
- l) tarvittava vähimmäistasoinen finanssialan pätevyys.

III Direktiivin 2009/138/EY liitteessä II esitettyihin henkivakuutusluokkiin kuuluvat riskit:

- a) tarvittavat vähimmäistiedot vakuutuksista, mukaan lukien ehdot, taatut etuudet sekä soveltuvien osin liitännäisriskit;
- b) tarvittavat vähimmäistiedot kyseisen jäsenvaltion eläkejärjestelmän rakenteesta ja sen takaamista etuuksista;
- c) tiedot sovellettavasta vakuutussopimus-, kuluttajansuoja- ja tietosuojalainsäädännöstä sekä rahanpesun vastaisesta lainsäädännöstä ja soveltuvien osin vero-, sosiaali- ja työlainsäädännöstä;

- d) tarvittavat vähimmäistiedot vakuutusmarkkinoista ja muiden asiaan liittyvien finanssipalvelujen markkinoista;
 - e) tarvittavat vähimmäistiedot valitusten käsittelystä;
 - f) tarvittavat vähimmäistiedot asiakkaiden tarpeiden arvioimisesta;
 - g) eturistiriitojen hallinta;
 - h) tarvittavat vähimmäistiedot liiketoiminnan eettisistä normeista; ja
 - i) tarvittava vähimmäistasoinen finanssialan pätevyys.
-

LIITE II

OSA A

Kumottu direktiivi ja luettelo siihen tehdyistä muutoksista

Euroopan parlamentin ja neuvoston direktiivi 2002/92/EY (EYVL L 9, 15.1.2003, s. 3).

Euroopan parlamentin ja neuvoston direktiivi 2014/65/EU (EUVL L 173, 12.6.2014, s. 349).

Euroopan parlamentin ja neuvoston direktiivi (EU) 2016/97 (EUVL L 26, 2.2.2016, s. 19)

OSA B

Määraajat kansallisen lainsäädännön osaksi saattamiselle (44 artiklassa tarkoitetut)

Direktiivi	Määraaika muutosdirektiivien saattamiselle osaksi kansallista lainsäädäntöä
2014/65/EU	3.7.2016
(EU) 2016/97	22.2.2016 (siltä osin kuin kyse on direktiivin 2002/92/EY muuttamisesta tämän direktiivin 43 artiklan mukaisesti) 23.2.2018 (siltä osin kuin kyse on tämän direktiivin saattamisesta osaksi kansallista lainsäädäntöä 42 artiklan mukaisesti)

LIITE III

Vastaavuustaulukko

Direktiivi 2002/92/EY	Tämä direktiivi
1 artiklan 1 kohta	1 artiklan 1 ja 2 kohta
1 artiklan 2 kohta	1 artiklan 3 ja 4 kohta
1 artiklan 3 kohta	1 artiklan 6 kohta
2 artiklan 1 kohta	2 artiklan 1 kohdan 6 alakohta
2 artiklan 2 kohta	2 artiklan 1 kohdan 7 alakohta
2 artiklan 3 kohta	2 artiklan 1 kohdan 1 alakohta ja 2 artiklan 2 kohta
2 artiklan 4 kohta	2 artiklan 1 kohdan 2 alakohta ja 2 artiklan 2 kohta
2 artiklan 5 kohta	2 artiklan 1 kohdan 3 alakohta
2 artiklan 6 kohta	2 artiklan 1 kohdan 5 alakohta
2 artiklan 7 kohta	—
2 artiklan 8 kohta	2 artiklan 1 kohdan 16 alakohta
2 artiklan 9 kohta	2 artiklan 1 kohdan 10 alakohta
2 artiklan 10 kohta	2 artiklan 1 kohdan 11 alakohta
2 artiklan 11 kohta	—
2 artiklan 12 kohta	2 artiklan 1 kohdan 18 alakohta
2 artiklan 13 kohta	2 artiklan 1 kohdan 17 alakohta
3 artiklan 1 kohta	3 artiklan 1 kohta
3 artiklan 2 kohta	3 artiklan 2 ja 3 kohta
3 artiklan 3 kohta	3 artiklan 4 kohta
3 artiklan 4 kohta	—
3 artiklan 5 kohta	—
3 artiklan 6 kohta	16 artikla
4 artiklan 1 kohta	10 artiklan 1 ja 2 kohta
4 artiklan 2 kohta	10 artiklan 3 kohta
4 artiklan 3 kohta	10 artiklan 4 kohta
4 artiklan 4 kohta	10 artiklan 6 kohta
4 artiklan 5 kohta	—
4 artiklan 6 kohta	—
4 artiklan 7 kohta	10 artiklan 7 kohta
5 artikla	40 artikla
6 artiklan 1 kohta	4 ja 6 artikla
6 artiklan 2 kohta	—
6 artiklan 3 kohta	11 artiklan 1 kohta
7 artikla	12 artikla
8 artikla	5, 7 ja 31–36 artikla

Direktiivi 2002/92/EY	Tämä direktiivi
9 artikla	13 artikla
10 artikla	14 artikla
11 artikla	15 artikla
12 artiklan 1 kohdan a alakohta	18 artiklan a alakohdan i alakohta ja b alakohdan i alakohta
12 artiklan 1 kohdan b alakohta	18 artiklan a alakohdan iv alakohta
12 artiklan 1 kohdan c alakohta	19 artiklan 1 kohdan a alakohta
12 artiklan 1 kohdan d alakohta	19 artiklan 1 kohdan b alakohta
12 artiklan 1 kohdan e alakohta	18 artiklan a alakohdan iii alakohta, b alakohdan iii alakohta ja 19 artiklan 1 kohdan c alakohta
12 artiklan 2 kohta	20 artiklan 3 kohta
12 artiklan 3 kohta	20 artiklan 1 kohta
12 artiklan 4 kohta	22 artiklan 1 kohta
12 artiklan 5 kohta	22 artiklan 2 ja 4 kohta
13 artikla	23 artikla
14 artikla	—
15 artikla	—
16 artikla	—
17 artikla	—

ISSN 1977-0812 (sähköinen julkaisu)
ISSN 1725-261X (painettu julkaisu)

Euroopan unionin julkaisutoimisto
2985 Luxembourg
LUXEMBURG

FI